DEVA MATHA

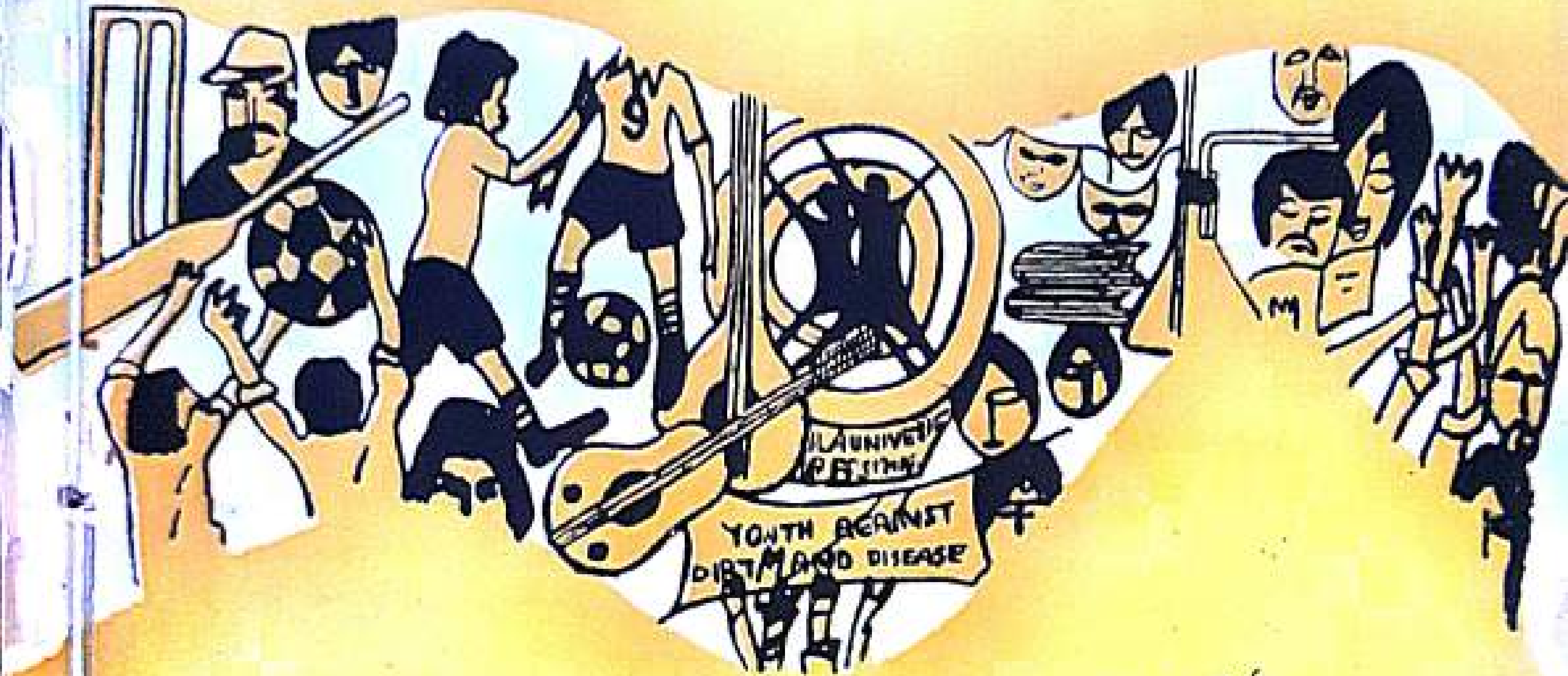

75-76

ANNUAL 1976

DEVA MATHA COLLEGE
KURAVILANGAD

MAGAZINE 1976
Vol. XII

Publisher:
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
(Principal)

Chief Editor:
Prof. George John Nidhiry M. Sc.

Cover Design: Babu G. I D. C. (Zoology)

Blocks: Kala Industries, Kottayam

Printing: Janatha Press, Kuravilangad

DEVA MATHA COLLEGE

MAGAZINE

Vol. XII 1976

EDITORIAL BOARD

President:

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed.

Chief Editor:

Prof. George John Nidhiry M. Sc.

Associate Editors:

Sri. V. K. Varkey M. A. (English)
,, V. M. Mani M. A. (Malayalam)
,, K. R. Ramakrishna pillai M. A. (Hindi)

Student Representatives:

Joseph Anithottamparampil	III D. C.
Georgekutty K. A.	III D. C.
Asok B.	II D. C.
Yamuna A. V.	II D. C.
Babu G.	I D. C.
Ancy Jose	II P. D. C.
Lisamma Thomas	I P. D. C.

Registration of Newspapers (General)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(See Rule 8)

1	Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2	Periodicity of its Publication	Annual
3	Publisher's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
	Nationality	Indian
	Address	Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4	Printer's Name	M. M. John
	Nationality	Indian
	Address	Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5	Editor's Name	George John Nidhiry M. Sc.
	Nationality	Indian
	Address	Deva Matha College, Kuravilangad
6	Name & Address of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital.	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad No Partners or shareholders.

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
Publisher

1st July, 1976

OUR MANAGER

Very Rev. Fr. George Paruvanady

CONTENTS

Editorial Comments
Principal's Annual Report
The Founder – A Homage

English Section

No.	Title	Author
1	To My Love	Kurian V. M.
2	The Purpose of University Education	Norbert Ildephonse
3	The Wonders of Electronics	Augustine M. K.
4	Emergency–A Blessing to Our Nation	Babu Joseph
5	Woman's Place in the World	Thomas Chakkunkal
6	About the Art of Writing	George Mathew
7	Progress and Morality	Philomina Joseph C.
8	Life on Other Planets	Muraleedharan R.
	Report of the Planning Forum	

Malayalam Section

No.	Title	Author
1	പ്രതിവിപ്ലവം മാറത്തിൽ	എബ്രഹാം പി. വി.
2	തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ	എൻ. അജയ്കുമാർ
3	ഭൗതികതയും ആത്മീയതയും ജീവിതത്തിൽ	ജെ. എം. പ്ലാച്ചേരിൽ
4	നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം	തോമസ് റ്റി. എം.
5	മനസ്സേ, ഇനിയും ഉറങ്ങൂ	പയസ് ജെ. വൈക്കം
6	കിഡ്നാപ്പ്	അഗസ്റ്റിൻ ജോസഫ്
7	നിമിഷങ്ങളിലൊളിച്ച്	ലൂയിസ് മാത്യു
8	തിരുത്തൽ	കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ
9	കൊതിച്ചി	ജോർജ് നടവയൽ
10	സ്വപ്നം	ജോണി കെ. എം.
11	മരണത്തിന്റെ രണ്ടുമുഖം	ബാബു ടി. കെ.
12	നശ്വരശില്പങ്ങൾ	സന്തോഷ് വാലാച്ചിറ
13	യാത്ര തുടരൂ	വയലാ ചന്ദ്രശേഖർ
14	സമൂഹവും അച്ചടക്കവും	മാത്യു കാരാംവേലി
15	ഓർമ്മയിൽ നിന്നും കുറെ മുത്തുകൾ (Pages 15, 21, 24 and 38)	സുനിൽകുമാർ നെല്ലിക്കോട്ട്
16	ഹത്തർപൂരിൽ ഒരു ശിവരാത്രി	കെ. എം. ചാക്കോ M. A.

Hindi Section

No.	Title	Author
1	ആജ് ഭാരത് കി ഭീഷൺ സമസ്യാ	സജീവ് എം. വി.

OUR PRINCIPAL

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.

EDITORIAL COMMENTS

Dear Reader,

This Magazine comes to you in the mourning.

"Deva Matha" weeps over a tragedy. The bus accident at Dum Dum rock, near Kodaikanal, on 8th May, 1976, has bereaved her of many dear lives.

Most dear to her is the memory of Very Rev. Fr. Paul Alappatt, who died in the accident He was the founder and the first Manager of the College. Twelve years ago, when the small town of Kuravilangad had no dream of a college in her own soil, he had the far sightedness to awaken his people and marshall them in the cause of founding a centre for higher education. Fighting against rebuffs and disappointments he worked hard and carried out that apparently impossible task.

Sri. K. M. Kurian and Sri. C. K. Varkey, members of the non-teaching staff, were also victims of the tragedy. Owing to their death, their families have lost their main props and the college two members of her most efficient and devoted crew. Sri. K. D. George, I B. A. (Econ.), who died ere his prime, was a promise of future. He was good in studies, active in

extra-curricular fields and mature in behaviour.

Death plucks the best flowers first.

Two more victims of the accident were connected with the college in a special way. Sri. M. M. John, Manager, Janatha Press and Sri. T. O. Mathew B. Sc., B. Ed. The former was the Printer of the college magazine for many years and the magazine was in print when he died. The latter was a former student of the college and had just started his career as a teacher.

Together with the staff and students, the editors condole on the death of the dear departed.

A year of unprecedented academic peace has gone by. The absence of strikes, the emphasis on studies and an atmosphere of discipline have gone a long way in changing the image of the college student from the lawless youth to a responsible and respectable young citizen. Let us hope that this metamorphosis will prove substantial and lasting.

Principal's Annual Report

Hon. Minister Dr. V. A. Sayed Muhammed, honoured guests, ladies and gentlemen and dear students,

I extend to you all a cordial welcome on this auspicious occasion of our 12th College Day celebrations this evening. With great pleasure I present before you the annual report of the College for the academic year 1975–'76.

We have on rolls 1745 students. Out of them 859 are women and 886 are men. There are 67 members on the teaching staff and 44 on the non-teaching staff. Sri P. D. Pathrose M. Com., an old student of this College joined the Commerce department this year. My cordial welcome to him to his alma mator and best wishes for a prosperous career.

Results of University Examinations

Details of the various University Examinations held in April-May 1975 are given below:-

	I	II	III	Total	Percentage
Pre-degree	48	85	57	190	42.8
Final Year B. Sc.					
Mathematics	3	3	1	7	50.5
Chemistry	11	10	2	23	85.2
Zoology	9	17	6	32	100
B. A. Economics	..	..	30	30	61.2
English	..	..	8	8	24.5
B. Com.	1	12	9	22	75.8

Regarding the results of the University Examinations it may be noted that we have kept up our tradition of high percentage. I am glad to announce that Sri M. J. Cyriac scored the highest mark in the University for the optional subjects in the Pre-degree Examination March-April 1975 scoring a total of 424 out of 450. As a token of our appreciation we have presented him with a cash award of Rs. 500/-. As for the results of the degree classes, University rank in certain subjects was our monopoly for the past three years.

Extra-curricular Activities

Because the government had banned election to the College Union this year no formal college union has been organised. But we had the

usual activities centred round the various forums, clubs and associations. The planning forum, the Commerce association, the Science forum, the oratory club, the study circle are only a few among them.

The Planning Forum

The planning forum was started this year. Under the able guidance of Sri V. I. George M. A. it has made a good start. It has already conducted a survey about the socio-economic problems of the families housed in the "One lakh housing colonies" of the two districts of Kottayam and Ernakulam.

Science Forum

A unit of the Sasthra-sahithya-parishath Science forum was started this year, Sri K. V. Kurian M. Sc. department of Physics being its director. The forum is aimed at promoting the talents and skills of the brilliant and gifted in the field of Science and technology. The members of the forum conducted a few classes sponsored by the Sasthra-sahitha-parishath, under 3000 'Sasthrayogangal' in and around Kuravilangad. A wiremen's course is to be initiated under the forum to teach the household wiring systems and the like.

Oratory Club

The oratory club has been doing great service in developing the oratorical talents and leadership qualities of the students. I am happy to note that the College oratorical team, consisting of members of the club, have won laurels to the college by securing a number of prizes and trophies in inter-collegiate debates and speech competitions. The Mar Thoma Trophy of Mar Thoma College, Thiruvalla; The Vayala Idikkula Trophy of the Sargavedi; the Nanthikattu Trophy of St. Thomas College, Palai; Mark Antoney's Trophy, Thodupuzha etc. are just a few. Besides, the college team won, together with the U. C. College, Alwaye, the Deva Matha Trophy for the All Kerala Inter-Collegiate speech competition conducted by the oratory club. In this connection I congratulate all the members of the oratorical team, especially Sri Pius Joseph and Sri Babu Joseph who brought the highest number of trophies.

Deva Matha Study Circle

The Deva Matha study circle has been functioning as a workshop of budding writers and artists. Its main objective is to co-ordinate artistic and academic activities. Competitions in various literary and

arts items were occasionally conducted. A drama workshop was successfully organised by the study circle, in which many non-members also participated. The talented members represented the College at various competitions and won many prizes. The manuscript magazine 'Samasya' published by the study circle has helped many young artists to come to the limelight.

N. S. S.

The N. S. S. unit of this college has set glorious records in national service this year. Ours is the biggest unit in the University with a total strength of 125 volunteers. This has been a year of busy activity for the volunteers. They have conducted tuition classes for the illiterate old people of the locality and for the students of the local high school. As a humble step towards job oriented education, the unit has arranged for the lady students classes in handicrafts, embroidary, sewing, painting and the like. The volunteers made a successful campaign of canvasing National Small Savings deposits from the villagers. They have converted their leisure hours into labour hours in order to rear up vegetable gardens in the College campus. With the motto, "Less talk, more work", a ten day camp was conducted during X'mas holidays. During the camp, different schemes against dirt and disease were worked out. With a view to creating a sense of oneness among the young children, irrespective of caste and creed, the N. S. S. volunteers gave "Samooha sadya" to the children of the boys' primary school, Kuravilangad.

In response to the Prime Minister's call to contribute to the Bihar flood relief fund, the volunteers made an intensive effort to collect a good amount. Through manual labour consisting of working in paddy fields and constructing rural roads, they collected an amount of Rs. 3000/- towards the flood relief fund. Making such an amount though manual labour was the first event in the history of the Universiiy. Ours being the highest contribution in the University we secured the shield from the Hon. Chief Minister. In this connection I wish to congratulate all the active volunteers, especially the student leaders and the enthusiastic director Sri P. M. Jose M. Sc.

N. C. C.

We have a company of 120 cadets with one officer and three under officers. The annual training camps at Moovattupuzha and Aruvithura were attended by our 20 and 8 cadets respectively. Under officer K. J. Mathew underwent a course for one month at Campty to appear for the interview by the S. S. B. for army commission.

Sports and Games

Our foot-ball, volley-ball, ball-badminton, cricket and athletic teams participated in the various inter-collegiate and other tournaments. Our athletic team was the runner up in the senior boys team of Kottayam district amateur athletic championship held at Palai. Seven of our athletes represented the Kottayam district for the state championship held at municipal stadium Palai. Six of our athletes represented the East Zone for the University inter zone athletic meet held at University stadium, Trivandrum.

Among our various prize winners, in the University and state athletic meet, special mention is to be made of Sri Abraham John II P. D. C. who stood first in pole-vault in the state championship and the relay team which secured the first place in the district athletic championship and second in the University meet.

We have tried to give opportunities to the talented students of the college to develop their skills by sending them to various seminars, camps and competitions at the University level. Three delegates were sent to the 'Drisyakala camp' at Neyyar damsite, conducted by the University Union. Many of our students participated in several intercollegiate competitions in literary and arts items, in various parts of the state and won prizes in elocution, music, quiz, Kathakalimusic, Kathaprasangam etc. We sent a team of partipants to the University youth festival held at Trivandrum and Miss Cicily Alex of this college won first prize in fancy dress competition.

Conclusion

Before I conclude this brief report, I raise my heart to Almighty God for all his bounties lavished on this institution. I take this opportunity to express our deep debt of gratitude to the Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the patron of this college and to Very Rev. Fr. George Paruvanady, the president of the managing board. I offer my sincere thanks to the teaching and non-teaching staff for their co-operation.

As regards my students I am happy to make special mention of their dutiful response and disciplined behaviour. Even when students strikes were the order of the day our college earned the singular distinction as the only college in the University which did not lose a single working day due to students strike. I wish all the outgoing students every success in their coming examination.

I thank the chief guest, and all those who are present here for their contribution in making this function a grand success.

Jai Hind.

IN MEMORIAM

Very Rev. Fr. Paul Alappatt
Our Founder Manager

Who died in the bus accident near Kodaikanal
on 8th May 1976

THE FOUNDER

The founder of an old institution is a historical figure, sometimes even a legendary one, known to posterity through records or traditions. But the founder of a young institution is a father living with his child and looking after it. Very Rev. Fr. Paul Alappatt belonged to the second category, but now, all on a sudden he seems to be included in the first.

He founded this institution in 1964 and directly managed it for seven long and arduous years. Though retired in 1971, he was always with us, guiding and helping the growth of his offspring. Deva Matha College has now become an orphan!

Some achieve greatness. Fr. Paul Alappatt did just that. Born in 1897, he was ordained in 1923. After serving as the Vicar of several parishes, in 1960 he was appointed Vicar of his own parish–a prophet honoured in his own country!

The English high school of the locality was completed in 1928 and for 36 years there had been a stalemate in the expansion of education here. Fr. Alappatt saw the need of an institution for higher education and started one. Considering the very poor resources at disposal it was a very daring step indeed! He trusted in God and the co-operation of the people. He tried and triumphed.

Today, 1800 students attend the Deva Matha College. Over a hundred people are employed there. Several thousands have left the portals of this institution, many of them well settled in life. No one associated with this college can ever forget its founder, struggling hard through the years to complete its construction.

Thomas Carlyle has said: "If a man was great while living, he becomes tenfold greater when dead." This is true of Fr. Alappatt While he was with us, perhaps, some of us did not fully understand his greatness. But now he belongs to history and his greatness should be measured in terms of his achievements.

His mortal remains now lie buried along with those of 17 others whose precious lives were lost in the tragedy near Kodaikanal on 8th May 1976. But his memory still lives and will live for ever: Through the creation the creator continues his existence. Even after a thousand years the staff and students of this institution will remember his sacred name; welcome speeches and Principal's reports will then also begin with the words:- "This College was founded by Fr. Paul Alappatt............"

May his soul rest in peace.

English Section

Our Principal with the President of India

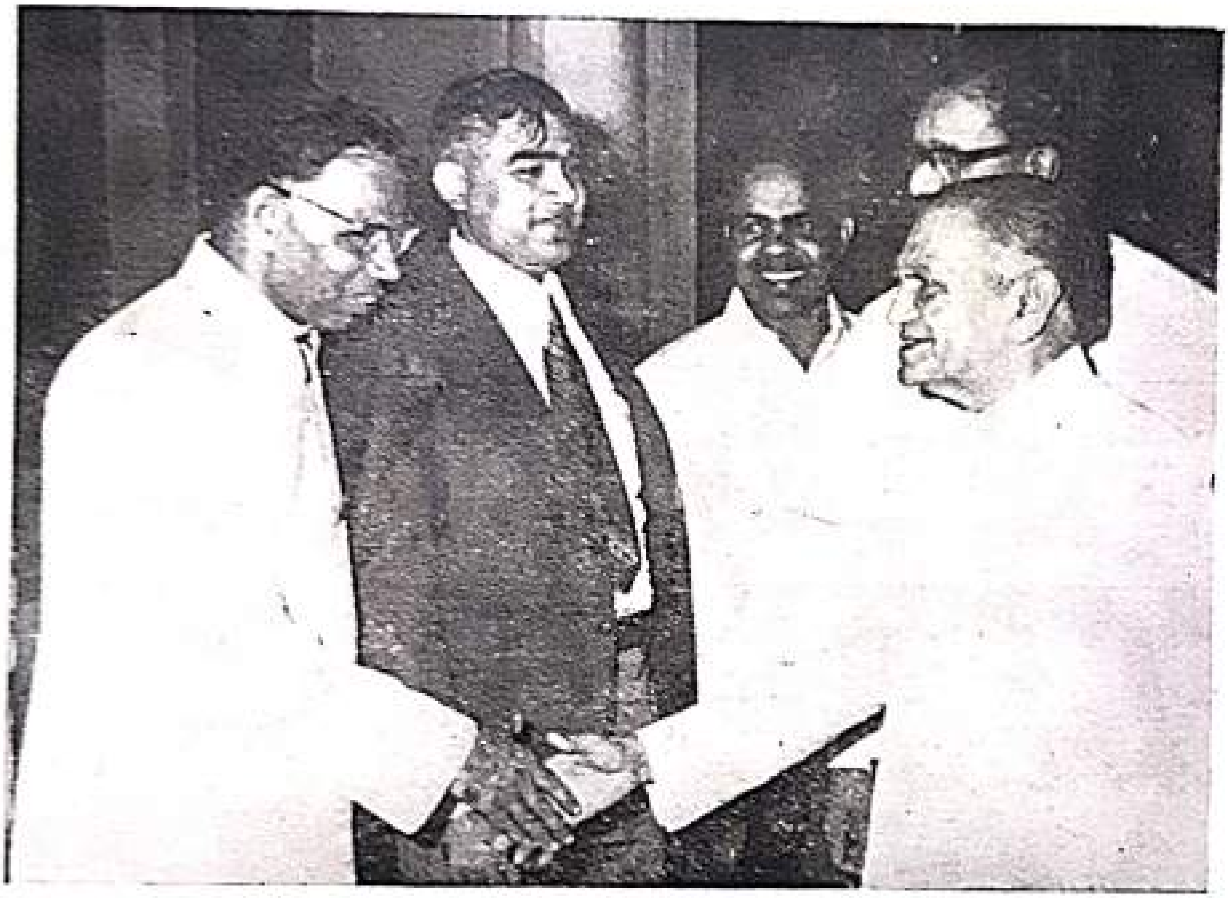

At the XI General Assembly of the International Federation of Catholic Universities at New Delhi

Felicitations to the Patron
His Excy. Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil
On the Occasion of His Episcopal Silver Jubilee

To My Love

Kurian V. M.
II D. C., Economics

It was you who taught me to love,
You woke me up as if from sleep.
Yet when I woke up with burning joy,
Was it but to taste life's bitterest defeat?

No wealth do I adore,
And no glory implore;
But value mutual faith
Rich is my heart with love so warm.

Your singing words still I remember,
Your sweet smile still I see;
In hours of sorrow and pain-
Thy rememberence is my comfort.

If there be an impedement before us,
Here am I another Lochinvar;
But if thou takest another's hand-
Let no man be cursed with 'love'.

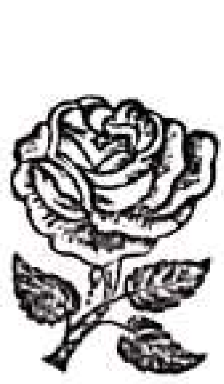

The Purpose of University Education

Norbert Ildephonse
I P. D. C.

The first colleges in India were started at Bombay, Madras and Calcutta by the English about a century ago. At that time, the aim of education was, in the main, to prepare Indians for some Government job or for some routine work. Now in our time, even though there is some change in view, there are many who regard university education merely as a means of taking degrees to acquire for themselves a job which would fetch them a decent salary. This is but natural. But looking more deeply into the matter, one can certainly realise that securing an agreeable job is not after all the end of education. On the contrary, the real purpose of education is to cultivate and develop the various physical, intellectual and moral faculties of a person. In other words, it is to give all-round development to the personality. Character is an essential part of personality. Therefore, the education and training that a student gets in a college should be of such nature as to produce 'character' in him, which is the most important thing in life.

Now let us consider for a moment how far this object is being realised today. As reported by the University Commission that visited our colleges recently, there is certainly a great deterioration in our educational standards. There have been several factors responsible for deterioration, but it is not my intention to dilate upon this point. What is more alarming than this is the deterioration of the moral standard among the studrnts which is ever greater. The student world as a whole is lacking in many of the essential qualities like mental discipline and self-control. As we know, this point was repeatedly stressed by our great leaders like Pandit Nehru. The value of honesty or good manners is little recognised. Malpractices in the Examinations are becoming too common. If degrees could be got without the least trouble, perhaps even without sitting for an examination, how many would be pleased to receive them? Also the relationship that existed before between the teacher and the taught is gradually weakening. The students have begun to fight for their 'rights' while in no other country we hear of students striking, refusing to learn after paying for it, which has become in our country a common occurence of the day.

This state of affairs is indeed deplorable, and unless something is done, this will doubtless have a serious and far-reaching effect not only upon the present student world but on the coming generation as well. And in my opinion, a way out of this crisis is possible only by a closer co-operation and better understanding among the teachers, the students and their guardians. The teacher besides having a close personal contact with each student should in addition try to exercise his moral influence upon him. It is also desirable to have some system in the college by which special emphasis is given to character and conduct apart

The Wonders of Electronics

Augustine M. K.
II B. Sc.

A few years back electronics came of age. And today we rely on it for our comfort, our convenience and our progress in diverse fields of activity. Let us briefly examine what the electronics that influences our daily life so profoundly is.

Electronics may be simply defined as that branch of science and technology which deals with the study of the phenomena of conduction of electricity in vacuum, gas and semiconductors and with the utilization of devices based on these phenomena.

The application of these devices in all fields brings innumerable advantages–both technical and economic. These devices become man's great friends at home; they save his time, help to minimize his mental strain, and share his physical labour. The application of electronic techniques in industry has given it a boost. Electronic devices go a long way to improve the quality and quantity of industrial output.

All around you at home are things that either work or have been made by

---

from the imparting of knowledge as such. The guardians, in their turn, should make it convenient to visit their wards in their colleges or residences and even in their places of games and recreations, inorder to see and study for themselves their conduct and progress. Thus the parents by giving a little more attention to the matter and by working hand in hand with the teachers, can do a great deal towards the progress of their children.

Lastly, as a student, I deam it obligatory on my part to say a word to my friends in the hope that they will view it in the right spirit. As already mentioned, we often fight for our 'rights'. Getting our rights recognised is indeed reasonable. But before plunging into the fight, is it not good that we fully realise what our rights exactly are? I believe personally that the primary rights of a student are to be taught well, trained well and guided well, so that he may be a useful citizen of tomorrow.

Today in India we are breathing the air of liberty We are the citizens of 'Free India' of which we can be justly proud. But with freedom, more responsibilities are also laid on us. It is not the freedom to do things according to our whims and fancies; but instead, it is the freedom that calls for self-discipline and selfless service. And unless we now learn to subject ourselves to discipline, we can scarcely hope to maintain order and discipline in future in our societies, state or even in our very homes when our own turn comes to shoulder the responsibilities. Therefore, our university education must serve to produce in us character and a sense of culture and decency. It perhaps matters little whether one has been through the college. But what really matters is whether the college has been through one.

electronics. Your portable radio set uses transisters which are made of semi-conductors. Your medicine chest contains things that were electronically packed and inspected. And the picture on the front page of the morning paper—it is something that happened a few hours ago in a country thousands of miles away. These photographs were received in the editor's office through the help of electronic devices.

Electronic heating plays a big part in industry today. Food is dehydrated electronically and paints and enamels are dried in the same way. Giant X-ray machines may carry a million volt of power and can penetrate the depths of solid steel. Then they record what they see on film. This is how we can see inside of heavy castings to make sure they have no cracks or holes. X-rays are used in factories too. They look into candy bars, golf balls, cans of food and packages of all kinds. If there is anything wrong, they are marked and rejected by other electron tubes.

Computers, which are often called electronic brains, guide the machines. Computers can receive information and use it at once, or store it for use later. They can even make decisions and carry them out. In a way, the computer can be compared to a human brain. There are about 10 billion nerves in the human brain which relay impulses to one another at about the speed of sound. The biggest computer have millions of parts-electron tubes, transistors, wires and switches which relay impulses to one another at the speed of light. Thus a computer can add thousands of figures per second. In one second some of them can read 70,000 characters.

Just as a problem has to come into the brain before you can start thinking about it, problem to be solved has to be fed into the computer. Of course the problem is first to be 'coded' into a language. the machine understands. This is done by putting the problem on punched cards or it is recorded on a magnetic tape. Some computers even understand spoken words, and these have microphones in their 'input.' The computer has a 'memory' section. A computer can reach into the memory section to find and use the exact fact it needs in less than a thousandth of a second. From the memory section, facts are flashed to the computing section which decides which facts fit the problem and which have to be discharged.

There are two basic kinds of computers, and they do their figuring in different ways. The analogue computer is a measurer. It may measure and compare difference in current, voltage, heat or speed. These are used in research and development. They help to develop missiles, aircraft, and new control systems for industrial use. The digital computer uses numbers in figuring. Here the problem is fed into the input in the form of numbers and the answer comes out in numbers. Digital computers are used to solve complicated and elaborate Mathematical problems, like those in Physics and Astronomy. Thus they solve Mathematical problems in minutes that would take Mathematicians years to complete! They figure satellite orbits, handle all the details of rocket launching, and control the satellite flights into space. In short electronics is the nervous system of modern technology.

Electronics finds applications in Medical Sciences. Amplifier tubes are important medical assistants. The electro-cardiograph records the minute electric current that is generated when your heart beats, and traces a picture of this current on to a paper for the doctor to look at. Another device, electro-encephalogram records the faint electric currents in your brain. Any defect in the brain can thus be easily detected.

The electron microscope has made it possible to see some desease germs for the first time. It uses electron streams instead of light rays for producing images of tiny objects and it is possible to magnify things a hundred thousand times their actual size.

Just as the electron microscope is a mighty assistant of science and medicine, a new kind of telescope called the radio telescope, is opening new worlds in Astronomy. With the help of the radio telescope the scientists can hope to see the limits of the universe.

The most important uses of electronics in defence are communication, the gathering and passing on of information and control. Radar was first developed for military use. Thanks to the radar technique, today the scientist is able to aim his radar at the moon and get back the radar signals which are reflected from the moon within two and a half seconds!

Electronics has made it possible to take measurements within a spacecraft or of conditions outside it, and transmit this information to the headquarter on the earth where it is received and interpreted. This technique is called 'Telemetering'. Safety of the astronaut is guaranteed through telemetering.

A great deal of research is being conducted in the field of micro-electronics. This new technique of micro-electronics has made it possible to shrink the electronic components to sizes that are invisible to the naked eye. For example a one-inch diameter silicon disc of 1/100 inch thickness may contain more than 500 integrated circuits. In micro-electronics the transistors and diodes are made of silicon and resistors are made of ceramic metal.

With the help of microelectronics it will be possible in about 10 years to have mobile phones which will let you contact your furnace at home miles away from you and signal it to turn on the heat. Soon you may have a wrist watch containing a transmitter which you may use for remote control of home appliances. It will be possible for the doctor to read the electro-cardiograph (ECG) of a heart patient several miles away in some remote village hospital, so the heart specialist may give advice on the diagnosis and treatment of the patient.

The electronic revolution has already begun.

Emergency - A Blessing To Our Nation

Babu Joseph
II B. A.

For the past 28 years after independence, we, the poor Indians, were dreaming a happy and prosperous future. But the realisation of their dream remained an unattainable reality. Thursday the 26th June 1975 will be long remembered in the minds of millions of Indians as the day on which they began to think of fulfilling their long cherished dream. It was on that day the president of India proclaimed emergency under Article 352 of the constitution, a daring step which brought about tremendous changes in our political, social, economic and moral fields.

What were the causes that led to the proclamation of emergency? In the pre-emergency period anti-social elements throughout the country were seriously engaged in promoting lawlessness, violence and disobedience. Their activities were a terrible threat to the proper functioning of democracy. Properly elected members of the assemblies were forced to resign. An atmosphere of general despair prevailed throughout the country. A cabinet minister was murdered brutally. Even the life of the Chief Justice was threatened. The religious sentiments of the people were exploited. A programme of countrywide defiance of laws was due to be started on June 29, 1975. This would have resulted in a grave threat to public order and would have damaged our economy beyond measure. Thus the anti-social elements were very busy tampering with democracy.

The President of India could not consider these operations democratic. Thus emergency was proclaimed to uphold India's sovereignty, to evolve a strong and prosperous economy capable of meeting the ends of social justice and rapid growth to wipe out poverty. There was no alternative left. The declaration of emergency was strictly in accordance with the provisions of the Indian Constitution. When the country is facing serious threats either internal or external, our Constitution gives power to the President to proclaim emergency.

The proclamation of emergency has been a blessing to our nation. It helped to a large extent in rooting out undemocratic forces and saved democracy from a great calamity. Antisocial activities such as smuggling, hoarding, blackmoney were effectively controlled. The emergency has certainly helped to recreate a sense of dedication that has found to be missing in the political system of our country. Production was considerably increased in our factories. Industrial peace was reestablished. Students began to think of their duties and responsibilities. More over a whole hearted welcome was accorded to the prime minister's 'twenty point economic programme' from all sections of society, as it was able to bring about tremendous changes in our economic and social fields.

WOMAN'S PLACE IN THE WORLD

Thomas Chakkunkal
I B. Com.

Enough ink has been spilled over feminism, and perhaps we should say no more about it. The voluminous nonsense uttered during this centuary seems to have done little to illuminate the problem. Many have an illusion that the so called 'weaker' sex is in slavery and cry out against the injustices done to them and go on to make a lot of noise about the 'Emancipation of Woman.'

At the same time, few of the so-called emancipators have tried to sit back and switch their minds on to the real dignity of woman. When we speak of their dignity or of their real place in the world, it hinges on the question how to maintain and strengthen that dignity she received from nature.

The dignity of woman is clearly outlined by qualities, temperament and gifts peculiar to her sex. These characteristic qualities, which nature has given, cannot and must not be neglected. Now, the noblest office of woman, her native bent, is motherhood. Every woman, we may say, is made to be a mother.

It is clear that if man is by temperament more drawn to deal with external things and public affairs, woman has, we may say, more insight and a finer touch in knowing and solving delicate problems of domestic and family life. She nurses and brings up the children giving them her maternal affection and her love gives courage to man to battle with the hazards of life. There can be no substitute for her.

But her maternal office is no barrier to her social and political activities. The very base, the nucleus of society is the family – where she is the queen. In political sphere she knows what is harmful for the family. Hence, her vote is a vote for peace.

But this modern age dangles marvellous promises before her eyes; equality of rights with men, public kitchens and other Communal services to free her from some of her household cares; public kindergartens and other public institutions which relieve her of maternal obligations towards her own children.

At this juncture, one question is to be asked. Has woman's position been thereby improved?

Equality of rights with man brings in its wake her abandonment of the home where she reigns as the queen. She becomes subjected to the same work strain as her husband. Her true dignity

---

It is beyond doubt that the proclamation of emergency was able to clear away the dark clouds which loomed ominously over the horizon of India's political, social and economic life. It produced better discipline in various fields of activities and the government can now go forward with its programmes which are designed to bring good to the people.

ABOUT THE ART OF WRITING

George Mathew
III B. A.

"Art is for delight" remarked the famous writer W. Somerset Maughm. The primary functions of an artist is to 'teach and delight.'

Why do people care for literature? They care for literature not because it gives pleasure but because it provides lasting human interest. The ideal end of literature is to give aesthetic satisfaction by the manner in which it handles the theme. It is difficult to predict what type of books come under literature. As a general rule the books on astronomy, political economy and other scientific subjects do not come under literature. A great book grows directly out of the author's experience.

When a man is heavenly inspired he begins to produce literary masterpieces. Sometimes his imagination carries him to a world of unreality. It may be a world outside his own experience. Francis Thompson once wrote:

> "O world invisible, we view thee,
> O world intangible, we touch thee,
> O world unknowable, we know thee,
> Inapprehensible, we clutch thee."

The world of poetry is in the soul, the spirit, in the mind. To understand poetry, we must understand the poet; to know him, we must look into ourselves. The common element, the inspiration, is with in the reader as well.

Each man is endowed with the faculty of imagination. Literature is fundamentally an expression of life and it must naturally be in the medium of language. Matthew Arnold in his 'study of poetry' remarked, "poetry is at bottom a criticism of life; that the greatness of a poet lies in his powerful and beautiful application of ideals to life." This is true of each author who deals with any branch of literature. According to Arnold the 'great action' should combine with 'grand style' for the production of a masterpiece. The Greeks were the unsurpassed masters in the choice of the right subject. The great action is that which appeals primarily to the human affections. The defect with many of the modern writers is that they give greater importance to the beauty of particular parts than to the total impression.

---

and feminine role are pushed behind. Her new freedom and liberty do not bring her happiness.

This modern age with its fantastic theories confounds her ideals of womanhood. With a flattering promise of unbridled freedom, she is willy-nilly carried away into a movement which deprives her of her personal dignity as a woman.

Another Woman's Year has to be proclaimed to restore as far as possible the honour of woman's place in the world. This is the watchword one hears now from many quarters like a cry of alarm: "Woman, come back to home. Your destiny is at stake."

PROGRESS AND MORALITY

Philomina Joseph C.
II P. D. C.

Every nation aims at progress in all levels. Thus we see, today every country engaged in activities that tend to register progress in every field. Modern technology is made use of in realising this progress. In industry, in commerce, in agriculture and in almost all spheres, there is a feverish attempt to gain progress. In agriculture we are trying to turn out more produce. For this, scientific method of cultivation such as use of tractors or chemical manures, is widely used. In some western countries harvesting is done by machinery. In trade and commerce computer is widely used in making rapid calculation to help speedy transaction.

In the field of trade and commerce every country is trying to make progress. In fact every year the volume of trade is increasing. Modern means of communications have revolutionised trade and commerce. Inter-planetary communication is made possible and efforts in this line have been made ever since the landing of man on the moon on July 21st, 1969.

The invention of aeroplane has rendered the world smaller. One can go round the world in a few hours. Thus we see great progress in all fields in the modern world.

But has man made equal progress in his moral growth? The answer is lamentably "no." The simple reason is that man has failed to realise the differences between progress and civilization. One is material and the other is spiritual. Despite all the progress, our moral standard has gone down. We are not able to see real peace anywhere. This is due to lack of morality. Morally the present world is very poor. Morality has quit all fields of human activity. Moral virtues such as honesty, truthfulness, charity are to be given due place in our life. Then only there will be real progress and prosperity in our world.

Art is not ethics: it is the expressed thoughts and emotions. An artist touches human heart and separates good and evil. He is concerned not with the biological heart, but with the human mind, with the literary heart itself. Books are not "a mighty bloodless substitute for life."

A critic must study the work of art with deliberate attention, before criticizing an author. The true critic must be mentally alert and flexible, keen of insight and quick in response. He must be free from bias of all kinds of individual taste, creed and colour.

Literature is regarded as an expression of personality. Sincerity to oneself is the elemental fact in literature. A writer must be sincere to himself. Without sincerity no vital work is possi-

Life on Other Planets

Muraleedharan R.
II D. C.

It is a puzzle to the modern scientists whether the earth is the only planet that is favourable for the origin and development of life. The Sun is considered to be a normal star. But the earth is not a normal planet The circumstances on earth which promotted the formation of the remote and minute form of life, 600 million years ago, are unique.

Among the life promoting factors, the role of a thick atmosphere is evident. Earth has a very thick atmosphere. It is being assumed that when the first form of life originated, that is, about 600 million years ago, earth's atmosphere contained a much more large quantity of carbon-dioxide. As centuries passed, this carbon-dioxide was deposited on the rocks in the form of carbonates. It is an interesting fact to observe that, Venus has a large carbon-dioxide content in its atmosphere, which is cloudy. But we cannot expect any developed form of life on Venus.

Venus has an atmosphere, full of carbon-dioxide clouds and dust bowls. The temperature of its surface is 80 times as great as that of the earth. We have just read in the newspapers that the Soviet satellite 'Venus' was damaged when it landed on the surface of Venus. This may be because of the very high temperature or, the raging dust winds in Venus.

It is assumed by several scientists that, the conditions now prevail on Venus' surface, are the same as the conditions existed on earth's surface, 500 million years ago. So we can expect, atleast a very minute form of life, on the surface of Venus.

The earth gave the necessary condition for life to originate. The main factor is its thick atmosphere. The mortal ultra-violet radiations from sun are absorbed by the oxygen atoms in the topmost layer of our atmosphere and are converted into ozone, which executes the demolition of certain insects harmful to the natural existence of life. Ten crores of meteors are entering the atmosphere of earth every day. But none is let to reach on the surface, because of the interacting atmosphere. But we can see the great damage created by such celestial objects on moon's surface.

The first planet Mercury is having a very thin atmosphere. This is evident from the fact that mercury has compara-

---

ble in literature. What George Eliot said of art is true of literature. "It is the nearest thing to life; it is is a m de of amplifying experience and extending our contact with our fellowmen beyond the bounds of personal life". Literature and life interact. As the influence of the author upon his age is great, the age also exerts some power in moulding the character of the author. A great author is the producer as well as the product of his own age.

tively a very small escape velocity (2.3 miles/sec). Its atmosphere being thin, the surface of this planet is most Probably not favourable to the existence of life. Moreover, while mercury revolves round the sun, one of its hemi-spheres is always facing the sun. So we can see that, the two halves of mercury are at the extremes of temperature.

We have seen the conditions on Venus, briefly. The conditions on the surface of Mars are different. Mars has a high moisture content on its surface. The ice caps on the poles melt in a particular season. In that season the middle regions of Mars have a darkening when observed through telescope. This darkening is supposed to be the thickly growing Martian fields. Many a story is written based on the human encounters with the hypothetical 'Martians.'

A great and imaginative plan was put forward by eminent scholars to construct vast designs in the large Sahara deserts to attract the so called martians. Radio signals were sent to Mars, by men, but no response come from the "would be good neighbours."

Here also, despite all the climatic conditions including the presence of a high moisture content, the fact remains that the martian atmosphere is not hospitable to man. This is because the martian atmosphere consists of mainly nitrogen, and the nitrogen - carbon compounds. So without a breathing mask man cannot live on the surface of mars. The surface temperature of mars is 85° F.

The planets more distant from the Sun are having better cold conditions. Jupiter, the giant planet with 13 satallites have mainly, methane and ammonia on its surface. The surface temperature is -200° F. It is self evident that such a surface temperature is not favourable for the existance of any form of life. The non-existence of life on Saturn, Uranus, Neptune and Pluto is evident from the low temperature on these planets: Saturn: -240° F, Uranus: -310° F, Neptune: -360° F and Pluto: -400° F.

We can, probably suspect, life atleast in the crude beginning stage on the surface of Venus. There is every probability that mars may have a bit more developed form of life. America has recently launched the viking satellites to mars, to get, a reasonable knowledge about martian life. Let us wait for the valuable, signals from the Viking within about 20 months.

Limitation:

It is a fact that, even now we are incapable of defining what life is. We can merely study the climatic conditions that promoted the development of life on earth and compare those with the circumstances on other planets. But we know even man cannot live normally in all parts of earth. A person from a tropical country cannot live in the ice poles of earth without artificial means. Yes, we cannot deny the probability of a species, living in Saturn, eating solidified ammonia. The conditions for the existence of life on earth doesn't rule out the possibility of life in any other planet with a totally different atmosphere. Let us hope for the day on which we may be receiving a Martian, or Jupitorian or Venusian minister in our country.

Planning Forum - Report

The Planning Forum is a new baby born into the Deva Matha family. The Forum was started rather late this year. It was begun under the able guidance of Sri V. I. George M. A., lecturer in Economics as the President.

The first meeting of the Forum was held on the 27th of November 1975. Mr. Kurian V. M. II D. C. was elected as the secretary. Four committee members viz. Miss Chinnamma P. A. III D. C.; Miss Valsala V. P. III D. C.; Mr. Esthappan C. A. II D. C.; Mr. Abraham K. John II D. C. also were elected on this occasion.

The inauguration of the Forum was held on Monday, 1st December 1975. The Forum was inaugurated by Prof. C. Z. Scaria of S. B. College, Changanacherry. Mr. Chandranadhan Nair, District Information Officer, Kottayam, spoke on the occasion. Mr. V. I. George M. A., the President of the Forum presided over the meeting. Mr. Kurian V. M. made the welcome speech and the vote of thanks was given by Miss Chinnamma P. A.

The chief aim of the Forum is the study of the planning of the country in detail and recognising ourselves and making others to recognise their important role and make them active participants in the economic re-construction of India.

The members of the Forum have conducted a study about the socio-economic problems of the families housed in the 'one lakh housing colonies', in the two districts of Kottayam and Ernakulam.

It has a total membership of 50 volunteers. Out of this 30 are boys and 20 are girls. This Forum is specially meant for economic students.

At the end of their acadamic course certificates of service will be issued to them.

Kuravilangad,
9-3-1976.

Secretary,

Kurian V. M.,
II D. C. Eco. No. 167.

Principal Presents the Annual Report

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

Hon. Minister Sri. V. A. Sayd Mohamed

Sri. Veloor Krishnankutty,
Inaugurating the
Oratory Club

Cicily N. Alex
First in fancy dress–
University Youth Festival

Best Actor
Tharsis Joseph

Cover Artist
Babu G.

Best in female role
George Thomas

'Sportographs'

Malayalam Section

പ്രതിവിപ്ളവം ഭാരതത്തിൽ

എബ്രഹാം പി. വി.
II P. D. C.

അധർമ്മം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടു! സത്യത്തിന്റെ കളഗീതം ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞു. ഫാസിസത്തിന്റെ മരണമണിമുഴക്കം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എങ്ങും പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ അലയുന്നു. ലോകം ഇന്ന് പുതിയ സാമൂഹ്യ മാററത്തിനു രംഗമൊരുക്കുന്നു. പഴമയുടെ പുറങ്കുപ്പായം ദൂരെ വലിച്ചെറിയാൻ സമൂഹം മുന്നേറുന്നു.

ഏകാധിപതികൾ കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ മണ്ണടിയുന്നു. കനത്ത അസ്വസ്ഥതകൾ തളംകെട്ടുന്നു. ഭരണചക്രം മേൽകീഴായും കീഴ്മേലായും തിരിയുന്നു.

ജനങ്ങൾ ഇന്ന് അസ്വസ്ഥരാണ്. വംഗരാജ്യത്തും, ചിലിയിലും നടന്ന പ്രതിവിപ്ളവങ്ങൾ നാളെയുടെ മുന്നോടിയാണ്. ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ മുന്നേററമായി ചിലർ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇന്ന് അവികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാം ഈ പ്രതിവിപ്ളവം കാണാം. ''ഭരണഘടനയുടെ ചക്രായുധ'' പ്രയോഗംകൊണ്ട് ഇതു തടയാം എന്നു ചിലർ സന്ദേഹിക്കുന്നു! ഇതു കാലത്തിന്റെ മാററമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ മുന്നേററമാണ്. അസംഘടിത തൊഴിൽ ഹീനരുടെ മുന്നേററമാണ്. ചക്രായുധങ്ങൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ശവപ്പറമ്പിൽ മണ്ണടിഞ്ഞതു കാണാൻ കഴിയും.

യുവജനങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഈ ശീതസമരത്തിന്റെ സംഘാടകർ. ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളും ഇതിൽ പങ്കുചേരുന്നു.

നല്ലൊരു നാളേയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാഹൂതി ചെയ്യാനും ഇവർ തയ്യാറാണ്. പഴഞ്ചൻ ചട്ടങ്ങളെ മാററാൻ ഭരണവർഗ്ഗം തയ്യാറില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അതിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളും.

ദരിദ്രനാരായണൻമാരുടെ അന്തഃപുരമായ ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ അന്തരീക്ഷം. മോസ്കോവിലും, പീക്കിംഗിലും, ന്യൂയോർക്കിലും എല്ലാം അസ്വസ്ഥത ഇന്നു താണ്ഡവനൃത്തം വെയ്ക്കുന്നു. പെട്രോളിയം വസ്തുക്കളുടെ അമിത വിലയാണ് ഇതിന്റെ കാരണം എന്നവർ സന്ദേഹിക്കുന്നു. സത്യത്തിന്റെ നേരെയുള്ള ഈ കണ്ണടച്ചുനയം സ്വന്തം ശവക്കുഴിതോണ്ടലിനേ ഉപകരിക്കൂ.

യുവജനങ്ങൾ അസംതൃപ്തിയുടെ പ്രതീകങ്ങളായി അവർ ഉദാഹരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ യുവപ്രതിഭ തീരാശാപമല്ല-മഹത്തായ മുന്നേററത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപമാണ്. ഇതു പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ നരച്ച പാരമ്പര്യം അനുവദിക്കില്ല. ഒരു പററം രാഷ്ട്രീയ കുട്ടിക്കുരങ്ങൻമാരെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഇവർ ശ്രമി

ക്കുന്നു. പ്രതികൂലികളെ കരുത്തുറ്റവരാക്കി ഒരുക്കുന്നു. ഇതു രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തെ സഹായിക്കുകയില്ല. പുരോഗതിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനേ ഉപകരിക്കൂ.

എന്താണ് ഇതിന്റെ കാരണങ്ങൾ? ബുദ്ധിജീവികൾ സ്വയം ചോദിക്കുന്നു. അന്ധകാരാവൃതമായ ഈ അവസ്ഥ നല്ലതിനല്ല എന്നവർ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തൊഴിൽരാഹിത്യം അക്രമത്തിന്റെ പാതയിൽ വഴിതിരിയുന്നു, പിരിയുന്നു. അതിനാൽ കൂടുതൽ തൊഴിൽ അവസരങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്.

അഴിമതിയും കൃത്യവിലോപവും സ്വജനപക്ഷപാതവും ഈ ''വെള്ളാനകൾ'' ശക്തിയായി വളർത്തുന്നു. ഒരു നിശ്ചിത വരുമാനത്തിൽ കൂടുതലുള്ളവന് തൊഴിൽ നല്കാതിരിക്കേണ്ടത് സാമൂഹ്യനീതി മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ തൊഴിൽ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ താഴെക്കിടയിലുള്ളവരുടെ ഉന്നമനത്തിനായുള്ള പ്രവർത്തനം ത്വരിതപ്പെടുത്തേണ്ടത് ഇന്നിന്റെ ആവശ്യമാണ്. സാമൂഹ്യക്ഷേമത്തേയും വ്യക്തിവികാസത്തേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ വരുമാനം മഹത്തായ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ സാമ്പത്തികനിലയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൊഴിലും തൊഴിലവസരങ്ങളും നൽകേണ്ടത് ഏതു സോഷ്യലിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും കടമയാണ്.

സമ്പത്തും, വിഭവശേഷിയും സൃഷ്ടിപരമായ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുകയും, ഇതുവഴി സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തുകയുമാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം.

തൊഴിലിന്റെ മഹത്വത്തെക്കാൾ തൊഴിലിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയാണ് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ കൂടുതൽ വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലനില്പുതന്നെ വ്യവസായങ്ങളുടെ പുരോഗതിയെ ആശ്രയിച്ചാണ്. അതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ തൊഴിൽ അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സാമൂഹ്യനീതിയാണ്. വെറും രാഷ്ട്രീയ തട്ടിപ്പുകൊണ്ടോ, വ്യവസായ വിപ്ലവത്തെപ്പറ്റി വാചാലമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടോ പ്രവർത്തനം ലാഭകരമാക്കുക വയ്യ.

ഇന്ന്, തൊഴിൽരാഹിത്യം ഭാരതത്തെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ മിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളെയും ഈ ഭൂതം പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെ സാമ്പത്തിക പാപ്പരത്വം ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ലോകവ്യവസായ ശൃംഖലയെ താറുമാറാക്കി. എല്ലാ പ്രമുഖ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും പ്രശ്നം ഇത്ര ഗുരുതരാവസ്ഥയിലാണെങ്കിൽ ഭാരതത്തിന്റെ കഥ സ്മരണീയമല്ലേ?

കൽക്കത്തയിൽ ചാരുമജുംദാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഭീകരപ്രവർത്തനം നമ്മുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ അഗാധതലത്തിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്, നല്ല നാളെയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള അടങ്ങാത്ത അഭിനിവേശമായാണ് നിഷ്പക്ഷമതികൾ ഇവിടെയൊക്കെ കാണുക.

നമ്മുടെ തൊഴിൽരാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ അറുപഴഞ്ചൻ

വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തെയാണ് കാണുക. രാഷ്ട്രത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സേവനം ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ ഇതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ഭാരതം പാശ്ചാത്യ രീതിയിലായതിനാൽ ദേശാഭിമാനബോധത്തിന്റെ പു തുക്കിപ്പണിയിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കരുതലോടെ ഇവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു.

''വിദ്യാഭ്യാസം ജീവിതത്തിനു വേണ്ടി'' എന്ന തത്വം പ്രായോഗികമാക്കാനുള്ള ഉദാസീനതയാണ് ഇതിനു കാരണം.

തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ നാടിന് ഒരു അനിവാര്യതയാണ്. ഉള്ള വിദ്യാസമ്പന്നരെ നിലനിർത്തുന്നത് ഏതാനും പഠിപ്പുള്ളവരെ. ഇതിനെ തിരിക്കുന്ന ഇവർ തൊഴിലും തൊഴിലവസരങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിലെ തൊഴിലവസരങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇവർ പങ്കു ചേരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മാനസികം ഇതുവഴിയും പ്രായോഗികമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണജനതയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും ഇതാണ്. ചുരുക്കം മാത്രമാണ് നല്കി രാഷ്ട്രീയക്കാരെ ഇവർ സ്വാധീനിക്കുന്നു. പണിമുടക്കുകൾ തുടർന്നു തുടർന്നു സംഭവിക്കുന്നു. തൊഴിൽ തർക്കങ്ങളിലൂടെ ഭൂരിപക്ഷങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ ഇവർ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. കൂടാതെ തൊഴിലാളികളുടെ നി ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളുടെ വില കുറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഇതിനെ ശരിയായി വിലയിരുത്തുന്നതിനു വേണ്ട സമയം ഇവർ തട്ടിയെടുക്കുന്നു. തൊഴിൽ നല്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇന്നത്തെ മാനേജ്മെന്റും ഭരണസംവിധാനവും, അപര്യാപ്തമാണ്.

''തൊഴിൽ ജീവിക്കുവാനാണ്; സുഖിക്കുവാനല്ല''. ലെനിന്റെ ഈ തത്വസംഹിത ഇവർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഇവിടെ വില മതിപ്പാണ്. സമന്വയം വില ചോദിച്ചുകൊണ്ട് തൊഴിൽ കണ്ടെത്തുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും തൊഴിലാളികൾ അതൃപ്തരാണ്. ഇന്നത്തെ വഴിപിഴച്ച സമ്പ്രദായം മാറേണ്ടത് ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യമാണ്. സമൂഹത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാകണം ജീവിത നിലവാരത്തെ പ്രതിരോധം ചെയ്യണം. സമത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള വേതനം, ജോലി, ഭവനം, ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഈ പ്രതിഭാസങ്ങളെല്ലാം, സാമൂഹ്യ വിപ്ലവത്തെയും, തൊഴിൽ പ്രശ്നങ്ങളും വഴി കീഴടക്കി വിളിച്ചിട്ടും മർദ്ദകരുടെ തന്ത്രങ്ങളും തൊഴിലാളി ശ്രമിക്കുന്നത് ആധുനികലോകത്തോടുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ്. ഇതു ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതു മാത്രമേ അപകടകരമാണ്. അതി

ലേഖനം

തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ

എൻ. അജയ്കുമാർ
I P. D. C.

നീണ്ട ഇരുപത്തേഴു വർഷങ്ങൾ! ഈ ഇരുപത്തേഴു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇന്ത്യക്കാർ ഒരു സുദിനത്തിനുവേണ്ടി വളരെയേറെ കൊതിച്ചിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യദിനത്തിനുവേണ്ടി. ആ സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുവാൻ അനവരതം, അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ച സമര നേതാക്കൾ എത്രയാണ്? അവരുടെ പിന്നിൽ ധീരതയോടെ അണിനിരന്ന് കാപാലിക ഭരണത്തോടു പടവെട്ടിയ എത്രയെത്ര അറിയപ്പെടാത്ത ജനങ്ങളാണ് ഉള്ളത്? അപ്പോൾ ഈ പറഞ്ഞ ധീരതയുള്ള ജനാവലിയും വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള നേതൃത്വവും നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിത്തന്നു. ഒരു ജനാധിപത്യ ഭരണം സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ ഉണ്ടാകണമെന്ന ആഗ്രഹവും, ഇതുവരെ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ച ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം പരിഹരിച്ച് ഒരു സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ തന്നെ കെട്ടിപ്പടുക്കണമെന്നുള്ള അടങ്ങാത്ത അഭിവാഞ്ഛയും ആ ജനങ്ങളുടെ മനസിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നു. രൂക്ഷമായ സാമ്പത്തിക പരാധീനത, സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങൾ മുതലായവ വളരെ കാര്യമായി കണക്കിലെടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം ശരിക്കും മനസിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ ആദ്യം രൂപീകൃതമായ ഭരണകൂടം പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് മുൻകൈയെടുത്ത് പ്രവർത്തിച്ചു. ഒരു വലിയ പ്രശ്നമായ അഭയാർത്ഥിപ്രശ്നം ഈ നേതൃത്വത്തിന് തലവേദനയുണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. എങ്കിലും വളരെയേറെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സഹിച്ച ഒരു ജനതയ്ക്ക് ഭാരതത്തിലെ, സ്വതന്ത്ര ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഭരണകൂടം ഒരു ആശ്വാസം തന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീടും പല രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും വന്ന് രാജ്യത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന, ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക പരാധീനത തീർക്കുക എന്ന മുഖ്യമായ കർത്തവ്യം ആദ്യ ഭരണകൂടം ശരിക്കും മനസിലാക്കിയിരുന്നു. ഈ സാമ്പത്തിക പരാധീനതയ്ക്ക്, നമുക്ക് ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തെ പൂർണ്ണമായും കുറപ്പെടുത്താം. എന്തെ

നാൽ ജനങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും അഭിനിവേശങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് സാമൂഹ്യമാററം നടത്തിയാൽ ഇന്നുള്ള അസ്വാസ്ഥതകൾ ഏറെക്കുറെ ദൂരീകരിക്കാം.

ഈ പുതിയ സാമൂഹ്യ പശ്ചാത്തലത്തിലെങ്കിലും, അവശജനങ്ങളുടെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള കൂടുതൽ പുരോഗമന നടപടികൾ സ്വീകരിക്കും എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും അതിനായുള്ള സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്യാം.

ന്നാൽ, നമ്മുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന അസംസ്കൃത സാധനങ്ങളെല്ലാം ചൂഷണം ചെയ്ത് അവരുടെ രാജ്യത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി, അവിടെ നമ്മുടെ പണംകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച വൻകിട ഫാക്ടറികളിൽ സംസ്കരിച്ച് വളരെ മണവും ഗുണവുമുള്ള വസ്തുക്കളാക്കി നമുക്കു തന്നെ വിററും കൊള്ളലാഭമെടുത്തിരുന്നു അവർ. ഇതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ പണവും ശക്തിയുമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്താണ് നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നത്. ഈ വിധത്തിലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തെ പുനർനിർമ്മാണം ചെയ്യുക എന്നത് ഒരു വിഷമം പിടിച്ച സംഗതിയാണ് എന്നത് സത്യം തന്നെ. എങ്കിലും പ്രഗത്ഭരായ ഭരണകർത്താക്കൾ ഈ ദുർഘടസന്ധി പരിഹരിക്കുന്നതിൽ കുറെയൊക്കെ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികോന്നമനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ചവിട്ടുപടിയായി നമ്മുടെ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളെ കണക്കാക്കാം. ഇത് കാർഷിക വ്യാവസായിക ഉന്നമനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഗുണം എഴുപത്തഞ്ചു ശതമാനം പോലും ഇന്ത്യാക്കാരന് കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയാനാവില്ല.

ഇന്ത്യയെ ആകെയൊന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ, ഇവിടെയുള്ളവരിൽ 75 ശതമാനവും അർദ്ധ പട്ടിണിക്കാരും തൊഴിലില്ലാത്തവരും അസംതൃപ്തരും ആണെന്നു കാണാം. ഈ രാജ്യത്തുള്ള ആകെ കൃഷിഭൂമികളും വ്യവസായശാലകളും പരിശോധിച്ചാൽ ഈ രാജ്യത്തുള്ള ജനസാമാന്യത്തിനു മതിയാവോളം ധാന്യസംഭരണം കഴിയില്ലെന്നു മനസിലാക്കാം. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഭക്ഷണ ക്ഷാമം എന്നു പറയുന്ന ഒരു വലിയ പ്രശ്നം തന്നെ രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്നു. ഇതും സാമ്പത്തിക പരാധീനതയുടെ ഒരു ദൃശ്യമല്ലേ? അതെ. സാമ്പത്തികമായ ഉന്നമനം സാധിക്കുക എന്നത് ഇന്നും ഒരു വിദൂരസ്വപ്നം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ സ്ഥിതിക്കുള്ള കാരണം നാം വിദേശീയ ഭരണത്തിനുമേൽ ചുമത്താമോ? എങ്ങിനെ ചുമത്തും? അവർ ഈ രാജ്യത്തു നടത്തിയിരുന്ന കൊളോണിയൽ മാതൃകയിലുള്ള ഫാസിസ്ററ് ഭീകരഭരണം വച്ചൊഴിഞ്ഞുപോയിട്ട് 27 വർഷമായി. പിന്നെയാരാണ് ഈ സാമ്പത്തിക രൂക്ഷതയ്ക്ക് കാരണം?

വിദേശീയ ഭരണം ഇല്ലെങ്കിൽ തന്നെ വിദേശീയ മുതലാളിമാർ നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ തകിടം മറിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിദേശീയ കുത്തക മുതലാളിമാർക്ക് വളരെയേറെ സ്വാധീനമുണ്ട്. നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക വിധിനിർണ്ണായകത്വത്തിൽ ഇവർക്കുള്ള പങ്ക് വലുതായതുകൊണ്ട് ഇവർ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനു ദോഷമാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നോ? സ്വന്തം കുമ്പ വീർപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ കണക്കാക്കി, സ്വാധീനിച്ച് അവർ വലുതാകുമ്പോൾ, അവരാൽ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലുമൊരു നേട്ടം വേണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായി അവർക്ക് താത്പര്യം കാണുകയില്ല. ഇത് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വമ്പിച്ച സാമ്പത്തിക പരാധീനതയിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്ന ഈയവസരത്തിൽ, ഈ വൻകിട വിദേശീയ മുതലാളിമാരുടെ ആധിപത്യം ഒഴിവാക്കുക; ഈ മുതലാളിമാരെ നമ്മുടെ

രാജ്യത്തു നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുക ഇതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് പുരോഗതിയിലേക്ക് ഉയരാൻ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മുൻ പറഞ്ഞതുപോലെയുള്ള വൻകിട വിദേശീയാധിപത്യം (മുതലാളിത്തം) മാത്രമാണോ നമ്മുടെ നാശത്തി കാരണം. ഇല്ലാതാവാൻ കാരണം? ഒരു മുഖ്യ സ്ഥാനം അതിനുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ മറ്റു ചില ഘടകങ്ങളും കൂടിയുണ്ടെന്ന് വസ്തുതകൾ പരിശോധിച്ചാലറിയാം.

ചെറുകിട, ഇടത്തര കർഷകർക്കും തൊഴിലാളികൾക്കും ബഹുജനങ്ങൾക്കും വളരാനിട കൊടുക്കാതെ അവരെ ചൂഷണം ചെയ്ത് തങ്ങളുടെ കീശ വീർപ്പിച്ച് വലുതാകുന്ന ഫ്യൂഡൽ രീതിയിലുള്ള നാടൻ വൻകിട പ്രഭുക്കൾ. ഇവരുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ഒരു ചെറുകിട കർഷകനോ ഇടത്തരക്കാരനോ വളരുക എന്നത് സാധ്യമല്ലാതായിരിക്കുകയാണ്. എന്താണിതിനു കാരണം? നമ്മുടെ ഭരണത്തിൽ ഇവർക്കുള്ള സ്വാധീനം എന്നു പറയാൻ നാം നിർബന്ധിതരാവും. ഇതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്ത് എന്താണ്? സമ്പത്തിന്റെ വികേന്ദ്രീകരണം എന്നു പറയുന്ന ആ നല്ല ആശയം സമ്പത്തികേന്ദ്രീകരണം എന്നായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സമ്പത്തല്ലാം ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങൾ കൂട്ടിവയ്ക്കുമ്പോൾ മറുവശം മുഴുവൻ അർദ്ധപട്ടിണിയിൽ കഴിയുകയുമാണ്. ഒരു രാജ്യത്തിലെ എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെയും വികസനമാണ് രാജ്യത്തിന്റെ വികസനം. അതുകൊണ്ട് ഇത് നമ്മെ അവികസിതാവസ്ഥയിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നതിന്റെ ഒരു മുഖ്യ ഉപാധമാണ്.

ഈ മുതലാളിമാർക്ക് ഭരണഘടനയിൽ സ്വാധീനമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത് വളരെ ശരിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇവർ നിർബാധം ഇന്നും വളരുകയും മറുവശം തളരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ചേരിതിരിവ് ഇല്ലാതാക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ രാജ്യത്തിനു പുരോഗമിക്കാനാവൂ എന്നു തറപ്പിച്ചു പറയാം.

ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെ കുറെ കൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു ചെറുകിട കർഷകനും ഒരു വൻകിട മുതലാളിയും. അതിൽ പലവിധത്തിലുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളും പിടിച്ചുപറ്റുന്നത് ആരാണ്? വൻകിടക്കാർ. അത് ചെറുകിടക്കാർക്ക് കിട്ടേണ്ടതാണെങ്കിൽകൂടി മറ്റുള്ളവർ ബലപ്രയോഗംകൊണ്ട് അത് വാങ്ങി തങ്ങളെ കൂടുതൽ ധനവാൻമാരാക്കുകയും, വ്യാജമാർഗത്തിലൂടെ ധനം നേടുകയും, അത് മുഴുവനും മറച്ചുവച്ച് മാന്യന്മാരാവുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതി ഇന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ സർക്കാരിന്റെ പരോക്ഷമായ അനുവാദം ഇല്ലെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ഇതു നടക്കും എന്നുള്ള നമ്മുടെ തോന്നൽ വളരെ ശരിയാണ്.

ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. ഇനിയുമൊരു മുഖ്യമായ ഘടകം കൂടിയുണ്ട് നമ്മുടെ പുരോഗതിക്ക് വിഘാതമായിട്ട്. ജാതി ചിന്ത. ജാതിവിഭാഗങ്ങളും ഉപവിഭാഗങ്ങളും അതിലുമുപരി അവർ തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകളും മറ്റും മറ്റും. ഇത് രാജ്യത്തെ ശിഥിലീകരിക്കാൻ പറ്റിയതാണ്. മനുഷ്യജാതിയെ, അവർണ്ണജാതി, സവർണ്ണജാതി എന്നു തിരിക്കുകയും അതിൽ അവർണ്ണർക്ക് സമത്വ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവസരസമത്വവും നൽകാതെ ഒരു വിഭാഗം മാത്രം ഉയർന്നു

പോവുകയും ചെയ്യുന്ന ആ പ്രവണതയും നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഇന്ന് നിലവിലിരിപ്പുണ്ട്. ഈ പരിതഃസ്ഥിതി രാജ്യപുരോഗതിക്ക് വിഘാതമാണെന്നുള്ളത് പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇനി ഒരു വിഭാഗവും കൂടിയുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ തന്നെ വൻകിട സ്വകാര്യ വ്യാപാരികൾ, വ്യവസായികൾ. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതിൽ മുഖ്യമായ ഒരു പങ്ക് ഇവർക്കുണ്ട്. സ്വകാര്യമേഖല മുഴുവൻ ഈ കൂട്ടരുടെ കയ്യിൽ ഒതുങ്ങിയിരിക്കുകയും മററുള്ളവരുടെ വളർച്ച ഇവർ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ചെറുകിടക്കാരുടെ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള അവസരം അടയ്ക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കൂട്ടർക്ക് ഭരണത്തിലും സാരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിയുന്നു എന്നതും വാസ്തവം മാത്രമാണ്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ നാലു കാര്യങ്ങളാണ് രാജ്യത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ നാലു കാര്യങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തുനിന്നും മുഴുവനുമായി തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ രാജ്യപുരോഗതി കൈവരിക്കാനാവൂ.

എന്തുകൊണ്ടാണ് മേൽപ്പറയപ്പെട്ട നാലു കാര്യങ്ങളും ഇരുപത്തേഴുകൊല്ലമായിട്ടും ഇവിടെ നിന്നും നീക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്? ഇവിടെയാണ് നമ്മുടെ നീണ്ട ജനാധിപത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ, ജനാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ, ''സോഷ്യലിസ്ററ് രാജ്യത്തിലെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ'' പരാജയം കാണുന്നത്. മേൽ വിവരിച്ച നാലു കാര്യങ്ങളും തുടച്ചുനീക്കി സാധാരണക്കാരന്റേയും ഇടത്തരക്കാരന്റേയും ചെറുകിടക്കാരന്റേയും ജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ വേണ്ടി അവന് അവസരസമത്വമുണ്ടാക്കിയാൽ ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നം തന്നെ അവശേഷിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയാം. ഇതെല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഇതു സാധിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർക്ക്, സാധാരണക്കാർക്ക്, ചെറുകിടക്കാർക്ക് സുഗമമായൊരു ജീവിതമാർഗം വെട്ടിത്തെളിച്ചുകൊടുക്കാൻ നമ്മുടെ ഭരണകൂടത്തിന് ദൗർഭാഗ്യവശാൽ സാധിച്ചില്ല എന്ന് തറപ്പിച്ച് പറയേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഇത് അവർ തുടർന്നുപോന്നിരുന്ന നയത്തിന്റെ പരാജയമാണ്. എന്നാൽ ഇതു മാത്രമോ? വൻകിടക്കാർക്ക് ഇവരിലുള്ള സ്വാധീനവും ഈവക കാര്യങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വൻകിടക്കാർക്ക് ദോഷകരമായ ഒരു കർമ്മപരിപാടിയും ഇവിടെ നടന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് സ്വാധീനത്തിന്റെ കാര്യം വ്യക്തമായി മനസിലാവുന്നത്. ഇവരിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കുററം മാററാൻ ഈ ഭരണകൂടം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടോ? ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ ഫലം കാണാനില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നില്ലതന്നെ.

ഈ വ്യവസ്ഥിതിയുടേയും മററും പരിണതഫലമോ? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശക്തി എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്ന സാധാരണജനങ്ങളുടെ അധഃപതനം. ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ മുതലാളി, തൊഴിലാളി എന്ന രണ്ടു വിഭാഗം രണ്ടു ചേരിയിലുണ്ട്. തൊഴിലാളിക്ക് സമത്വാവകാശം കൊടുക്കുക എന്നത് മുദ്രാവാക്യത്തിലല്ലാതെ പ്രവൃത്തിയിലില്ല. അതിന്റെ ഏററവും വലിയ തെളിവ് ഈ രണ്ടു വിഭാഗവും രണ്ടു ചേരിയിലായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതു തന്നെ. ഈ അവസ്ഥ മാറാൻ

ഇവിടത്തെ ഭരണവ്യവസ്ഥ മാറണം. ഭരണ വ്യവസ്ഥിതി മാറി മുമ്പു പറഞ്ഞ നാലു ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കണം. അതിനാണ് ഇന്ന് നിലവിലിരിക്കുന്ന മുതലാളിത്ത സാമ്പത്തിക ക്രമം മാറണം എന്നു പറയുന്നത്.

ഈ പറഞ്ഞ ന്യൂനതകൾ ചില മുതലാളിത്ത രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ മാത്രം കാണുന്നതാണ്. ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കളുടെ പരോക്ഷമായ പ്രവർത്തനം മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലേ ഉള്ളൂ. ഇൻഡ്യയിൽ ഇതെല്ലാം നിലനിൽക്കുന്നുമുണ്ട്. അപ്പോൾ ഇന്ത്യ ഏതു പേരിയിൽ വരും?

ഇന്ത്യയെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു കാർഷിക രാജ്യമാണ് വടക്കൻ കൊറിയ. നാണയപ്പെരുപ്പം, ഭക്ഷ്യക്ഷാമം, തൊഴിലില്ലായ്മ തുടങ്ങിയ രൂക്ഷമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അവിടെയില്ല. ഇന്ത്യയെ ഇന്നഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഭീകര പ്രശ്നങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ നാലിലൊന്നു പോലുമില്ലാത്ത ആ കൊച്ചു രാജ്യത്തിലില്ല. അവരിന്ന് സ്വന്തം കാലിൽ ഭരണം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ കാര്യമെന്താണ്? അവിടെ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭരണക്രമം ഒന്നു വേറെയാണ്. പട്ടിണികാരില്ലാത്ത ആ നാട്ടിൽ ഹരിതവിപ്ലവം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ — മുദ്രാവാക്യത്തിലല്ല — സാധിച്ചതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതുതന്നെയാണ്. സ്വന്തം വൈദഗ്ധ്യം കൊണ്ട്, ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് യന്ത്രവൽകൃത കൃഷി സമ്പ്രദായം അവിടെ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കിയതിന്റെ കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല. അപ്പോൾ മുതലാളിത്ത ഭരണക്രമം നിലവിലില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ദാരിദ്ര്യം തുടച്ചുമാററൽ ഒരു പ്രശ്നമല്ലെന്നു കാണാം.

വേറൊരുദാഹരണമെടുത്താൽ, ഇന്ത്യയിലെ ഒരു സംസ്ഥാനമായ കേരളത്തിനോളം മാത്രം വലിപ്പമുള്ള റൂമേനിയ എന്ന കൊച്ചു സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രം ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് കൈവരിച്ച കാർഷിക വ്യാവസായിക പുരോഗതിയുടെ പട്ടിക കണ്ടാൽ അത്ഭുതം ഉണ്ടാകും. എല്ലാ വിധത്തിലും ജനങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള, എല്ലാവിധത്തിലും ജനങ്ങൾക്ക് അഭിവൃദ്ധിയുള്ള ആ കൊച്ചുരാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയുടെ കാര്യവും അവിടെ നിലനിൽക്കുന്ന ഭരണഘടനയുടെ വ്യത്യാസം എന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. അവിടെയും മുതലാളിത്ത സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയല്ല നിലവിലുള്ളത്.

പല ഉദാഹരണങ്ങളുള്ളതിൽ ഈ ചെറിയ രണ്ടെണ്ണമെടുത്തു നോക്കിയാൽ കാണാം, ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതി മാറണമെന്ന്. ജനങ്ങളുടെ ബഹുമുഖമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ആ മാററം ഉണ്ടായാലേ രാഷ്ട്രപുരോഗതി ഉണ്ടാകൂ.

ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയിലിതുവരെ നിലവിലിരുന്നത് ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കാണാൻ കഴിവുള്ള ഭരണകൂടമല്ലായിരുന്നു എന്നു കാണാം. മുമ്പു വിശദീകരിച്ച നാലു കാര്യങ്ങൾ തീർക്കുക എന്നത് രാജ്യപുരോഗതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അതുപോലെതന്നെ രാജ്യത്തിന്റെ വ്യവസായവൽക്കരണവും. ജപ്പാൻ പോലുള്ള വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അൽപകാലം കൊണ്ടുള്ള വൻപിച്ച പുരോഗതിയുടെ രഹസ്യം വ്യാവസായിക വിപ്ലവം അവിടെ നടന്നു എന്നതാണ്. വ്യവസായ വിപ്ല

ഭൗതികതയും ആത്മീയതയും ജീവിതത്തിൽ

ജെ. എം. പ്ലാച്ചേരിൽ
I. P. D. C.

പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട് ക്രിസ്തുവാണ് ആദ്യമായി സോഷ്യലിസം പ്രചരിപ്പിച്ചതെന്ന്. സോഷ്യലിസം മാർക്സിസത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലെത്തുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിനെ മാർക്സിസ്റ്റായും, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റായും കാണുന്നവരുമുണ്ട്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളെ ശരിയായി വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ നാം പറയുന്ന മാതിരി ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റോ ആയിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം എന്നു മനസിലാക്കാം. ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെടുത്തിയും (ഏതൊരു ദുഷ്കൃത്യം ചെയ്തും) സാമ്പത്തികപുരോഗതി കൈവരിക്കുക എന്ന് മാർക്സിയൻ തത്വസംഹിത പറയുമ്പോൾ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ അവഗണിച്ചും ആത്മീയപുരോഗതികൈവരിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു അനുശാസിക്കുന്നു. മാർഗ്ഗത്തെ ലക്ഷ്യംകൊണ്ട് സാധൂകരിക്കുന്ന മാർക്സും, ലക്ഷ്യത്തെ മാർഗ്ഗം കൊണ്ട് പവിത്രീകരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവും തമ്മിൽ എന്തന്തരം. ''നേരമ്പോക്കിന്റെ കലർപ്പുള്ള ആലസ്യമാണ് മനുഷ്യാസ്തിത്വം'' എന്ന് കമ്യൂ (Albert Camus) പറയുമ്പോൾ പ്രതീക്ഷയുടെ പ്രഭതൂകുന്ന കാത്തിരിപ്പിന്റെ ആനന്ദമാണ് മനുഷ്യാസ്തിത്വം എന്ന് ബൈബിൾ നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നു.

ഭൗതികമനുഷ്യനും ആത്മീയമനുഷ്യനും

സാമാന്യജനങ്ങൾ ഭൗതികമായ ഉന്നതിയ്ക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുന്നു. പേരിനും പെരുമയ്ക്കും, പണത്തിനും, ഭൗതിക

വത്തോടനുബന്ധിച്ച് കാർഷിക വിപ്ലവവും നടക്കും. വ്യവസായ ശാലയിലേക്കു വേണ്ട അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ, വിശേഷിച്ച് ജനങ്ങളുടെ ആഹാരം ഇവ കാർഷികാഭിവൃദ്ധിയിലൂടെ യേ ഉണ്ടാകൂ. ഇങ്ങിനെ ഒരു കാർഷിക വ്യാവസായിക വിപ്ലവം കൊണ്ട് തൊഴിലില്ലായ്മക്കും മറ്റൊക്കെ പരിഹാരം കാണാം. അപ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഈ സംഗതികളെല്ലാം നടന്നെങ്കിൽ മാത്രമെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന് പുരോഗമിക്കാനാവൂ. ഈ പരിവർത്തനം വരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ഭരണം നമുക്കു വേണം. ഈ പറഞ്ഞ സംഗതികൾ നടപ്പിൽ വന്നാൽ മാത്രമേ ഇവിടത്തെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരം ഉയരുകയും തദ്വാരാ രാഷ്ട്ര പുരോഗതി കൈവരിക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ എന്ന് തറപ്പിച്ചു പറയാം.

സുഖഭോഗങ്ങൾക്കും വേണ്ടി അവർ ആത്മാവിനെ പണയപ്പെടുത്തുന്നു.

''വിൽക്കുവാൻ തയ്യാറൊരു
ദേഹവുമതിന്നുള്ളിൽ
മുക്കാലും ശ്വാസംമുട്ടിച്ചത്താ..
മൊരാത്മാവും''

ആയിനടക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർ നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മീയതയെ ഓർത്ത് പിന്നീട് വിലപിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഭൗതികജീവിതത്തിനുവേണ്ടി ആത്മീയജീവിതം ബലികഴിക്കുന്ന ഒരുവനും സ്ഥായിയായ ആനന്ദം അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. ഭൗതികജീവിതം നയിക്കുന്നവരും നിരീശ്വരവാദികളെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരുമായവർക്ക് പാരത്രികജീവിതം യാഥാർത്ഥ്യമല്ലെന്ന് പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് മതത്തിനും മനസാക്ഷിക്കും എതിരായി താൻ ചെയ്ത അപരാധങ്ങളുടെ ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നേക്കുമോ എന്നൊരു ഭയം അവരിൽ തലപൊക്കുന്നു. മരണത്തോടടുക്കുംതോറും ഇത് കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. അവസാനം നിരാശനായിത്തീരുന്നു. മരണത്തെ വെറുപ്പോടെ നോക്കിക്കാണുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ഭീതി അവനെ കീഴടക്കുന്നു. അവസാനം അസമാധാനത്തോടുകൂടി നിരാശനായി മരിക്കുന്നു. ആത്മീയജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഇതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തനാണ്. അവൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന അനശ്വരജീവിതം ജീവിതസായാഹ്നത്തോടടുക്കുംതോറും അവനിലേയ്ക്കടുത്തടുത്തുവരുന്നു. ഭൂമിയിലെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽനിന്നും അവനു മോചനം സിദ്ധിക്കുന്നു. പരലോകജീവിതത്തിന്റെ ആനന്ദകരമായ ഓർമ്മ അവനെ മരണത്തോട് കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നു. അവസാനം മരണത്തെയവൻ സസന്തോഷം ആശ്ലേഷിക്കുന്നു.

എന്താണ് ഈശ്വരവിശ്വാസം?

എല്ലാമതക്കാരും അവരവരുടെതായ ദൈവങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥനനടത്തുന്നു. നേർച്ചകളും വഴിപാടുകളും നടത്തുന്നു. ഇത്രമാത്രംകൊണ്ട് ഒരാൾ ദൈവവിശ്വാസിയാണോ അല്ലയോ എന്നു മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റെ മൂടുപടത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സ്വയം അപകടത്തിൽ ചാടുന്നവരാണ് ഇവരിലധികവും. കൃഷികാര്യം നന്നായി വരണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന കർഷകനും, പരീക്ഷയിൽ നല്ല മാർക്കുലഭിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയും രോഗശമനത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന രോഗിയും, ഇങ്ങനെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും സ്വന്തം ഭൗതികകാര്യസാദ്ധ്യതയ്ക്കുവേണ്ടി പള്ളിയിൽ പോകുന്നു, അമ്പലത്തിൽ പോകുന്നു, നേർച്ചകാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിധം ഭൗതികത്വത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് ആത്മീയതയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല അഥവാ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈശ്വരനെ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ അനശ്വരനായ അധിപനായി കണ്ടുകൊണ്ട് ആത്മീയനാഥനായി അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഭൗതികജീവിതത്തെ അവഗണിച്ചും അനശ്വരമായ ആത്മീയജീവിതത്തിനുവേണ്ടി വെമ്പുന്ന ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയാണ് യഥാർത്ഥ ഈശ്വരവിശ്വാസി.

ദൈവദത്തമായ ഭൗതികത്വം

എനിക്കു മനസിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിടത്തോളം ഭൗതികതയാണ് ദൈവം

മനുഷ്യനു നൽകിയത്. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഭൗതികതയെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗവും അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ബൈബിളിൽ നമുക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കും. ആദത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ അവനുവേണ്ടുന്ന ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികൾ ദൈവം പ്രദാനംചെയ്തു. എന്നിട്ട് അവന്റെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി ഒരു മുന്നറിയിപ്പു മാത്രമാണ് നൽകിയത്. ഇതുതന്നെയാണ് ഒരു കുട്ടി ജനിക്കുമ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നത്. ഭൗതികമായി പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചവരാണ് എല്ലാ ശിശുക്കളും. പാപത്തിനെതിരായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പ് പാരമ്പര്യമായി അവനു ലഭിക്കുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മനസാക്ഷി രൂപം കൊള്ളുന്നത്. മനസാക്ഷിയുടെ അടിസ്ഥാനം പാരമ്പര്യലഭ്യമെങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനം മനസാക്ഷിയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ വളരെയധികമുണ്ട്. സത്യത്തെ അസത്യമെന്നും ശിഷ്ടതയെ ദുഷ്ടതയെന്നും സാഹചര്യങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ശൈശവം മുതൽ പഠിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ മനസാക്ഷി അസത്യത്തിനും ദുഷ്ടതയ്ക്കും 90% അനുകൂലമായിരിക്കും. 10% പ്രതികൂലമാകുവാൻ കാരണം അയാളുടെ ക്രോമസോമുകളാണ്. രണ്ടുമൂന്നുതലമുറകൾകൊണ്ട് പൂർണ്ണമായും സത്യത്തെ വെറുക്കുന്ന ദുർവൃത്തമായ മനസാക്ഷി വ്യക്തിയിൽ രൂപീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതിൽനിന്നും മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് ഒരുവന്റെ മനസാക്ഷി രൂപം കൊള്ളുന്നത് അവന്റെയും അവന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെയും ജീവിതസാഹചര്യത്തിൽ നിന്നാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളോ മനുഷ്യനിർമ്മിതവും. മനസാക്ഷിയാണല്ലോ അന്തരാത്മാവിന്റെ മൂല്യസത്ത. ദൈവം നിയതമായ ഒരു ഭൗതികത്വം ഓരോ മനുഷ്യനും നൽകുന്നു. മനുഷ്യൻ അതിൽനിന്നും തനതായ ഒരു ആത്മീയത്വം (spirituality) രൂപവത്കരിക്കുന്നു. നൽകപ്പെട്ട ഭൗതികത്വത്തെയും അതിൽനിന്നു രൂപംകൊണ്ട ആത്മീയത്വത്തെയും ദൈവം അളക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അളക്കപ്പെട്ട ആത്മീയത്വത്തിന്റെയും നൽകപ്പെട്ട ഭൗതികത്വത്തിന്റെയും അനുപാതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരുവന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവം വിലയിരുത്തുന്നു. ഈ വിലയിരുത്തലിലൂടെയാണ് അവന് പരലോകജീവിതത്തിൽ (സ്വർഗ്ഗത്തിലോ നരകത്തിലോ) നൽകേണ്ട സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

ആവലാതിക്കവകാശമില്ല

ഈ രീതിയിൽ നാം ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമുക്ക് ഉത്കണ്ഠയ്ക്ക് കാരണമില്ല. ''ഉത്കണ്ഠയാണ് മനുഷ്യൻ'' എന്നുപറഞ്ഞ സാർത്രിന്റെ അഭിപ്രായം നിരർത്ഥകമാകും. (ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ തീർച്ചയായും ഉത്കണ്ഠാകുലനാണ്. ഇതിന്റെ കാരണം ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതാണ്). നമുക്ക് യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും (ഭൗതികമായ) ആവലാധി പറയുവാൻ അവകാശമില്ല. കാരണം ഭൗതിക പരിതഃസ്ഥിതികൾ ദൈവദത്തമത്രെ. അതിൽ മനുഷ്യന് യാതൊരു പങ്കുമില്ല. ഈ ഭൗതികപരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പരിധിക്കു

ള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒരു നല്ല മനസാക്ഷി ഒരു നല്ല ആത്മാവ് രൂപീകരിക്കുക എന്നത് നാമോരോരുത്തരുടെയും കടമയാണ്. ഇങ്ങനെ ഭൗതികതയെ നിയന്ത്രിച്ച് ആത്മീയതയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാനാണ് അല്ലാതെ ആത്മീയതയെ നശിപ്പിച്ച് ഭൗതികതയെ സമ്പന്നമാക്കുവാനല്ല മനുഷ്യന് — Free will നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആത്മീയജീവിതം ഭൗതികജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നില്ല. ആത്മീയജീവിതത്തിനു ഹാനികരമായ ഭൗതികതയെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നേ അർത്ഥമാകുന്നുള്ളൂ. "നിന്റെ വലതുകണ്ണ് നിനക്കു പാപഹേതുവാകുന്നുവെങ്കിൽ ചൂഴ്ന്നെടുത്തു കളയുക." എന്നും "നിന്റെ വലതുകൈ നിനക്കു പാപഹേതുവാകുന്നുവെങ്കിൽ അത് വെട്ടിമാറ്റുക" എന്നും ക്രിസ്തു പറയുന്നതിന്റെ ആന്തരാർത്ഥം മറ്റൊന്നുമല്ല.

ബൈബിളിൽ സമ്പത്തിന്റെ സ്ഥാനം

"നിനക്കുള്ളതെല്ലാം ദരിദ്രർക്ക് ദാനം ചെയ്ത് നിന്റെ കുരിശുമെടുത്ത് എന്റെ പിന്നാലെ വരുക" എന്ന വാക്കുകളിൽ നിന്നും നമുക്ക് മനസിലാക്കാവുന്നത് സമ്പത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെയും ജീവിതത്തിലെ കുരിശുകളെയും പറ്റിയാണ്. ഇതിൽനിന്നും കുരിശുകളില്ലാത്ത (കഷ്ടപ്പാടില്ലാത്ത) മനുഷ്യരില്ല എന്ന് ക്രിസ്തു നമുക്ക് പറഞ്ഞുതരുന്നു. "നിനക്കായി ഭൂമിയിൽ നിക്ഷേപങ്ങൾ സംഭരിക്കരുത്" എന്നുപറയുന്ന ക്രിസ്തു അതിന്റെ നശ്വരതയെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു. "ആകയാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിങ്ങൾക്കായി നിക്ഷേപങ്ങൾ സംഭരിക്കുക എന്നു പറയുന്ന ക്രിസ്തു അതിന്റെ അനശ്വരതയെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായി പറഞ്ഞുതരുന്നു. "നിന്റെ നിക്ഷേപം എവിടെയായിരിക്കുന്നുവോ, അവിടെയായിരിക്കും നിന്റെ ഹൃദയവും" എന്ന വാക്കുകൾ "ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴയിലൂടെ കടക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസമാണ് ധനവാന് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ" എന്ന വാക്കുകൾകൊണ്ട് സാർത്ഥകമായിത്തീരുന്നു. ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം മനസിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് ക്രിസ്തു സാമ്പത്തികസമത്വം വിഭാവന ചെയ്തിരുന്നില്ല എന്നാണ്. എന്നാൽ വിശ്വസാഹോദര്യത്തിന്റെ മാതൃകയായ ക്രിസ്തു സഹോദരന്റെ ദീനതയിൽ നമുക്കു ചെയ്യാവുന്ന സഹായത്തെപ്പറ്റി ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ഭൗതികദീനത പരിഹരിക്കുന്നതിന് ആത്മീയതയെ കഴുമരത്തിൽ കയറ്റാൻ മടിക്കാത്ത മനുഷ്യന് നാം അതേരീതിയിൽ സഹായം ചെയ്യണമെന്നല്ല അർത്ഥമാക്കുന്നത്, മറിച്ച് സ്വന്തം ഭൗതികപരിതസ്ഥിതികളെ മനസിലാക്കി അതേപ്പറ്റി അയാളെ ബോധവാനാക്കുക എന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ചിന്താഗതി ഉടലെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ ഇതേപ്പറ്റി ബോധവാൻമാരാകുമെങ്കിൽ അവർ നിത്യസുന്ദരമായ പരലോകജീവിതത്തിനുവേണ്ടി ശാരീരികമായ എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കും, അതിനായി ശ്രമിക്കും. ഇതിനായി വേണ്ടുന്ന പ്രധാന ഘടകം ഈശ്വരവിശ്വാസമായിരിക്കണം. അത് മുൻപ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചരീതിയിലുള്ളതുമായിരിക്കണം. ഈ രഹസ്യം എന്ന് മനുഷ്യൻ മനസിലാക്കുന്നുവോ അതിനനുസരണമായി ജീവിക്കുന്നുവോ —അന്ന് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൗത്യം പരിപൂർണ്ണമാകും. ആ നല്ലനാളിനുവേണ്ടി നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം.

N.
S.
S.

District Collector R. B. Pathak among the N. S. S. Volunteers

Hon. Minister A. C. George and Sri. Oommen Chandy M. L. A.
at the Closing Ceremony of the Annual Camp.

ACTIVITIES

A FEW AMONG

Manual Labour

"Samooha Sadya"

MANY

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം

തോമസ് റ്റി. എം.
II D. C. Economics

ഭാരതത്തിലെന്നല്ല ലോകത്തിലാകമാനംതന്നെയും, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ വളരെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന നാടാണ് കേരളം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി നമുക്കിന്നുള്ള ക്രമീകരണങ്ങൾ സമ്പന്നരാഷ്ട്രങ്ങളുടേതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾപോലും വിപുലമെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. വർഷംതോറും നമ്മുടെ റവന്യൂ വരുമാനത്തിന്റെ ഒരു വളരെ വലിയ ഭാഗം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി നാം ചെലവഴിക്കുന്നുണ്ട്. ഹൈസ്കൂളുകളിൽനിന്നു ജയിക്കുന്ന അറുപതുശതമാനത്തിലധികം കുട്ടികൾ ഇവിടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പോകുന്നു. അമേരിക്കയിൽ പോലും മുപ്പതു ശതമാനമേ പോകുന്നുള്ളൂ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെറും എഴു ശതമാനം മാത്രം. എന്നിട്ടും ചരിത്രത്തിന്റെ പെരുവഴിയിൽ നാം അനാഥരായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം? നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സഫലമായിട്ടില്ലെന്നല്ലേ ഇതു തെളിയിക്കുന്നത്.

അതെ, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സഫലമായിട്ടില്ല. സമൂഹത്തോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുവാൻ അതു നമ്മെ ശക്തരാക്കിയിട്ടില്ല. ഉപജീവനത്തിനുള്ള ഉപായമെന്നല്ലാതെ അതിന് മറ്റൊരു ധർമ്മവും ഉള്ളതായി നാം കാണുന്നില്ല, അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല. ''അവൻ നാലക്ഷരം പഠിച്ചു നന്നായിവന്നാൽ നമുക്കും നല്ലതുതന്നെ'' എന്നാണ് മാതാപിതാക്കളും ബന്ധുമിത്രാദികളും പറയുന്നത്. നന്നായി വരുക എന്നതിനു ധനികനാകുക എന്ന അർത്ഥം മാത്രമേ എല്ലാവരും വിവക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ധനവും ക്ഷേമവും ഐശ്വര്യവും എത്രമേൽ ആവശ്യമാണെങ്കിലും ഒരു ജനതയ്ക്കു മുഴുവനും ലഭിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അർത്ഥവും ലക്ഷ്യവും ഈ മട്ടിലാകുന്നതു ശുഭോദർക്കമാണോ എന്നു നാം ആലോചിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണവും ജ്ഞാനസമ്പാദനവുമാണെന്ന കാര്യം എല്ലാവരും ഇന്നു വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് നമുക്കു പറ്റിയിരിക്കുന്ന തെറ്റ്. തെറ്റുതിരുത്താൻ തയ്യാറാകാതെയുള്ള പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം പരാജയമായിരിക്കും. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ പലതും ഫലവത്താകാതിരുന്നതിന്റെ കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല.

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സ്വഭാവഗുണം വളർത്തുന്നില്ല. നമ്മുടെ മുൻഗാമികളായ അഭ്യസ്ത വിദ്യരുടെ പ്രവർത്തനവും പെരുമാറ്റവും അതാണ് വി

ളിച്ചുപറയുന്നത്. ഉദ്യോഗസംബന്ധമായും അല്ലാതെയും നമ്മുടെ മുൻഗാമികളായ അഭ്യസ്തവിദ്യർ ഓരോരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റിക്കഴിഞ്ഞു. അവരാണല്ലോ നമ്മുടെ നാടിനെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കിയത്. അവരുടെ പിൻഗാമികളായ അഭ്യസ്തവിദ്യർ ഇന്നു തെരുവിലാണ്. ജോലിയില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യന് സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. അവർക്ക് ഉദ്യോഗമില്ല. പണമില്ല. സ്ഥാനമില്ല. ഭക്ഷണമില്ല, ആശയില്ല. സമൂഹത്തിൽ അഴിമതികളിന്നൊരു സാധാരണ സംഭവം മാത്രം. പൊതുമേഖലാ തലവന്മാർ, ന്യായാധിപന്മാർ, വൈസ് ചാൻസലർമാർ, എന്നിവരെക്കുറിച്ചുപോലും ആരോപണങ്ങൾ. ഓഫീസ് മുതൽ മന്ത്രിസഭവരെ കൈക്കൂലി എന്ന ക്യാൻസർ പടർന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. പണം ഒരു വശത്തു കുമിഞ്ഞുകൂടുന്നു. മറുവശം നിത്യദാരിദ്ര്യാത്മകം ഇതൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സത്ഗുണങ്ങൾ.

ഈ സത്ഗുണങ്ങളാണ് മാറിയേതീരൂ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണവും അവന്റെ കഴിവു വളർത്തലും ആയിരിക്കണം.

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പുതിയ പണക്കാരെ നോക്കൂ. രാഷ്ട്രീയക്കാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, കരിഞ്ചന്തക്കാർ, കള്ളക്കടത്തുകാർ. ഇവർക്കെല്ലാം 'ലിങ്കൺ കോൺടിനെന്റൽ' കാറുകളുള്ള ഇവിടെ വർഷംതോറും പട്ടിണിമരണങ്ങൾ നടക്കുന്നു. വെറും ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിമാത്രം ദിനം മുഴുവൻ പണിയെടുക്കുന്ന മനുഷ്യരുള്ള നമ്മുടെ നാട്ടിൽ രാംനാരംഗുകളുടെ കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ട്, മലബാർ ഹില്ലുകളുണ്ട്. അശോകാ ഹോട്ടലുകളുള്ള ഈ രാജ്യത്ത് ശിലായുഗത്തിലെ അശരണർ താമസിക്കുന്നു.

ഇതാണ് നമ്മുടെ സംസ്കാരം, ഇതാണ് നമ്മുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം. സഹജീവിയെ കൈയ്ക്കുപിടിച്ചുയർത്തുന്നതല്ല അവനെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുവാനാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇതിനൊരു മാറ്റം സിലബസ് പരിഷ്കരണത്തിലൂടെ സാദ്ധ്യമല്ല. തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ സാദ്ധ്യമല്ല. മനുഷ്യന്റെ മനസിനാണു മാറ്റം ഉണ്ടാകേണ്ടത്. അവന്റെ സംസ്കാരം ഉയരണം. അതിനുള്ള ശ്രമം നാം എത്രയും വേഗം ആരംഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഗത്തിനുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേക വളർച്ച ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തെ എങ്ങനെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമോ അപ്രകാരംതന്നെ സമൂഹത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾക്കുമാത്രം കിട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള വളർച്ചയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കും. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം അതാണു തെളിയിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവർ മറ്റുള്ളവരുടെ അജ്ഞതയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നത്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അഴിമതിക്കും മറ്റും ഒരു പരിധിവരെ കാരണവും അതുതന്നെ.

അതുകൊണ്ട് ഒരു നിശ്ചിത പരിധിവരെ എല്ലാവർക്കും വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം നല്കുക. പക്ഷേ ആ അവസരം നല്ക

മാണു പ്രശ്നം. അദ്ധ്യേതാവാണ് സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ ഇളകിവരുന്നതും. സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഒരു വിപ്ലവം നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സാംസ്കാരികവിപ്ലവമാണാദ്യം വേണ്ടത്. മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾക്കു വില കല്പിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹം—അവിടെ സാമ്പത്തികാസമത്വവും കുറവായിരിക്കും. സാംസ്കാരികമായ മാർഗ്ഗഭ്രംശമാണ് നമുക്കു പറ്റിയിരിക്കുന്ന ആപത്ത്.

അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ മഹത്വം അംഗീകരിക്കാൻ സമൂഹം തയ്യാറാകാത്തതാണ് ഇന്നു നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ, സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ കാണുന്ന മിക്ക അസ്വസ്ഥതകൾക്കും, പ്രശ്നങ്ങൾക്കും കാരണം. ഈ തത്വം മനസിലാക്കിയാണ് ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞത് മെട്രിക്കുലേഷനു ശേഷം പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ സ്വയം അദ്ധ്വാനം ചെയ്ത് പഠിക്കണമെന്ന്. എന്നാൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സുഖിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കാലഘട്ടമായിട്ടാണ് പലരും കാണുന്നത്. ഇതിനൊരു മാറ്റം വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അമേരിക്കയേയോ ബ്രിട്ടനേയോ മറ്റോ നമുക്കനുകരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള അനുകൂലസാഹചര്യം ഇവിടെയില്ലെന്നുള്ളതൊരു വസ്തുതയാണ്. പക്ഷേ സാഹചര്യം ഉണ്ടാകണം. അതിന് സമൂഹം ഉണരണം. പഴയ കാലഘട്ടത്തിലെ പകിട്ടുകളുപേക്ഷിച്ച് യാഥാർത്ഥ്യബോധമില്ലാത്ത ജല്പനങ്ങളെ വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനംഗീകാരവും ഉയർച്ചയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയാണ് നമുക്കിന്നാവശ്യം. ഈ ആവശ്യം നേടിയെടുക്കാനുതകുന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. അതിനു നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ഒരു സാംസ്കാരിക വിപ്ലവം ഉണ്ടായേ തീരൂ.

ജ്ഞാനം മുക്തിസാധനമാണെന്നും, അവിദ്യയാണ് ഏറ്റവും വലിയ ദുഃഖമെന്നും, സത്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യമെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരാണു നാം. ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ അവശിഷ്ടബീജങ്ങളെങ്കിലും നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിൽ കാണാതിരിക്കുമോ? വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയത്തിൽ നമുക്കു പറ്റിയിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗഭ്രംശം വെറും താൽക്കാലികമാണെന്നും, നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തേയും മാനുഷികമൂല്യങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും നമുക്കുകഴിയുമെന്നും തെളിയിക്കാൻ, ഭാരതത്തിന്റെ പരീക്ഷണക്കളരിയായ കേരളത്തിനു സാധിക്കുമെന്നുതന്നെ നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

''വെളിച്ചം എത്ര അകലെവരെയെത്തിയിട്ടുണ്ട്?'' വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.
''ഇല്ല, അതിനിയും വരാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.'' യുവാവു പറഞ്ഞു.

മനസ്സേ, ഇനിയും ഉറങ്ങൂ

പയസ് ജെ. വൈക്കം
III B. A. (Lit.)

ഉഷ്ണക്കാറ്റ് വീശുന്ന രാത്രിയിൽ, വാടകമുറിയിലെ മരക്കട്ടിലിൽ ഉറക്കം വരാതെ കിടന്നു. അസ്വസ്ഥമായ ശിഥിലചിന്തകളുടെ പാദാംഗണത്തിലമർന്ന മനസ്സ് തേങ്ങി. വിജനമായ വീഥികളിലൂടെ ഇരുട്ടിന്റെ ഗുഹകളിൽ കടന്ന് ഓർമ്മകളുടെ പമ്പരം കറങ്ങി.

ചെടികളെ സ്നേഹിക്കുന്ന അച്ഛൻ. സത്യസന്ധനായ ഒരു ശുദ്ധഗതിക്കാരൻ. അച്ഛന് തോട്ടവും കൃഷിയും രാസവളങ്ങളും മാത്രം. മുണ്ടകപ്പാടത്തിന്റെ വരമ്പത്തുകൂടി നടന്ന് നെൽച്ചെടികളോടു കുശലം പറയും. വിത്തും വളവും വാരി വിതറും. അവസാനം ചുവന്ന കൊടിയുടെ മുമ്പിൽ ശിരസ്സു നമിക്കേണ്ടിവരും. ഇപ്പോഴും ബാദ്ധ്യതകൾ മാത്രം മിച്ചം.

മാസികയുടെ താളുകളിലൂടെ മിഴികളോടിക്കുന്ന മകനെക്കണ്ട്, അച്ഛൻ നേർത്ത സ്വരത്തിൽ പറയും. ''മകനെ വല്ലതും പഠിക്കൂ! നീയൊരു വക്കീലാവൂ.'' അച്ഛന്റെ സ്വരത്തിലെ പരിഭവം കേട്ട്, മാസികയുടെ താള് മടക്കി ഷെൽഫിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. മുറ്റത്തെ സിമന്റ് ചട്ടിയിൽ വളർന്നുനിന്ന ഡാലിയാച്ചെടിയിൽ തുടുത്തുനിന്ന അഗ്രഹായണ സന്ധ്യ. അകത്ത് പത്തായപ്പുരയിലെ, പഴയ ക്ലോക്കിലെ പെൻഡുലത്തിന്റെ മർമ്മര നിസ്വനം. ചുമരിൽ തൂങ്ങിയ ഗണപതിച്ചിത്രത്തിനു കീഴെ, വിതുമ്മിത്തെളിയുന്ന 'ബ്ലൂ ബൾബിന്റെ' പ്രകാശത്തിനു താഴെ, അപ്പൂപ്പന്റെ നരച്ച താടിരോമങ്ങളും വെള്ളികെട്ടിയ മുടിയും. രേഖകൾ വീണ 'റെഡ് ഓക്സൈഡ്' പൂശിയ തറയിൽ, നിറം മങ്ങിയ കോളാമ്പിയും ചുറ്റും എണ്ണയുടെയും കുഴമ്പിന്റെയും സമ്മിശ്ര ഗന്ധവും.

''എടീ, നിന്റെ മകന്റെ പള്ളിയുറക്കം കഴിഞ്ഞില്ലേ....'' ശാസനയുടെ അർത്ഥം കലർന്ന അച്ഛന്റെ ചോദ്യം കേട്ട് അമ്മ തേങ്ങി. വിഷാദത്തിന്റെയോ നിസ്സംഗതയുടേയോ വായു അമ്മയെ ചൂഴ്ന്നു നിന്നു. അടുക്കളയിൽ പുകയുയർന്നു. തീയാളി തിളയ്ക്കുന്ന ചൂടുവെള്ളം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മന്ദ്രഗീതം കേട്ട് അച്ഛൻ യാത്രയൊരുങ്ങി. പിന്നീട്, ഇരുമ്പുവാതിൽപ്പാളി, ഒരു ഞരക്കത്തോടെ അടഞ്ഞു. ചാരത്തിൽപ്പൂണ്ടു കിടന്ന 'ഫാറം' മുരണ്ടു.

ചേതനയറ്റ്, മരവിച്ചു കിടക്കുന്ന നനഞ്ഞ നഗരത്തിന്റെ പഴയ വീഥികൾ. അച്ഛൻ സ്വയം കണക്കുകൾ കൂട്ടി തിരക്കിൽ ലയിക്കുവാനായി നടന്നുപോയി. പാർശ്വങ്ങളിലെ പഴകിയ കെട്ടിടങ്ങളിൽ ജലം ഒലിച്ചിറങ്ങിയ പാട്. തൊലി പൊളിഞ്ഞ യൂക്കാലിപ്റ്റസ് മരം പോലെ ശൽക്കങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞ കെട്ടിടത്തിനു മുന്നിൽ അച്ഛൻ നിന്നു. വെള്ളവലിക്കാത്ത ചുമരുകളുള്ള, നരച്ച കെട്ടിടത്തിന്റെ ചിതലിച്ച നിരപ്പലകകൾ

നീങ്ങി. കുനുകുടിയ കടലാസ് കെട്ടുകളുടെ ഇടയിലിരുന്ന് എഴുതിയും വായിച്ചും സമയം തള്ളി. ചുമലിൽ വലിച്ചു കയററിയ സ്വയം വഹിക്കാനാവില്ലാത്ത ഭാരം. വീട് എന്ന മരക്കുററിയിൻമേൽ ചങ്ങലയിൽ ബന്ധിതനായ അച്ഛൻ വിഷമവൃത്തത്തിന്റെ പരിധിയിലൂടെ കറങ്ങി.

എണ്ണയുടെയും കുഴമ്പിന്റെയും ഗന്ധം വമിക്കുന്ന മുറിയിൽ, ചുക്കിലിവലകളിൽ നോക്കി കിടക്കുന്ന അപ്പൂപ്പൻ. വിഷാദം പകരുന്ന മുഖവുമായി അമ്മ. ചുമയുടെ കരങ്ങളിലൊതുങ്ങിയ അച്ഛൻ. താളം തെററിയ മകനും പറക്കമുററാത്ത പെൺമക്കളും. കുടുംബം. നിഴലുറങ്ങുന്ന വിഷാദത്തിന്റെ താഴ്‌വര. നിശ്ചലങ്ങളായ ഇരുണ്ട നിഴൽപ്പാടുകളിൽ, തളം കെട്ടിയ ഭീകരത.

അകലെ ചക്രവാളങ്ങളെ മുട്ടിയുരുമ്മി നിൽക്കുന്ന കുന്നിന്റെ ഉച്ചിയിൽ ആർട്ട്സ് കോളജ്. ഉയർന്ന സൗധത്തിനു ചുററും വളർന്നു നിൽക്കുന്ന പ്രൂൺ ചെയ്ത സൈപ്രസ് മരങ്ങൾ. മരച്ചില്ലകളിലിരുന്ന് സ്നേഹഗീതം പൊഴിക്കുന്ന സ്പാരോകൾ. ഉണങ്ങിയ ചില്ലകൾ ശേഖരിക്കുന്ന സ്പാരോകളെ നോക്കി നിർനിമേഷനായി നില്ക്കവേ...., പിന്നിൽ സുമ. പ്രതീക്ഷയുടെ പൂത്തിരി കത്തുന്ന അവളുടെ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളിൽ നോക്കി നിന്നപ്പോൾ, ഉള്ളിൽ നുരയിട്ട് പൊന്തുന്ന വീഞ്ഞിന്റെ ലഹരി. ഷേക്സ്പിയറിന്റെ 'കിംഗ് ലിയറി'ൽ 'കൊർഡീലിയാ' പറഞ്ഞതാവർത്തിച്ചു. 'I cannot heave my heart into my mouth'— എനിക്കെന്റെ ഹൃദയം, എന്റെ വായിലേയ്ക്കാവഹിക്കാനാവില്ല, ഞാൻ നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു കുട്ടീ....,....

ഗ്രീഷ്മങ്ങളും, ശിശിരങ്ങളും, വസന്തങ്ങളും ഓടിയകന്നു. ഋതുഭേദങ്ങളുടെ പരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ യുഗപ്രയാണം തുടർന്നു. 'ഞാൻ യുഗങ്ങളോളം കാത്തിരിക്കാം,' — ആവർത്തനങ്ങളിലൂടെ അർത്ഥഭംഗം വന്ന വാക്യങ്ങൾ സ്ത്രൈണ സ്വരത്തിൽ ഉതിർന്നു.

സൈപ്രസ് മരത്തിന്റെ ഉയർന്ന കൊമ്പിൽ ആൺ സ്പാരോ കൂടൊരുക്കി. ചുള്ളിക്കമ്പുകളിൽ മെനഞ്ഞെടുത്ത സുവർണ്ണ സൗധം, പ്രേയസിക്ക് വേണ്ടി ഒരുങ്ങി. പ്രേയസി വന്നെത്തിയില്ല. സ്പാരോയുടെ ദീനവിലാപം മാത്രം കേട്ടു. പിന്നീട് സൈപ്രസ് മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഏറുമ്പരിച്ച ചുവന്ന തൂവലുകൾ അടർന്നു വീണു.

ആൺപക്ഷിയുടെ ദുരന്തമോർത്ത് മനസ്സ് വേദനിച്ചു. സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതി പകരുന്ന പ്രൊഫസറുടെ ക്ലാസിൽ വച്ച് ആദ്യമായി മനസ്സ് നിയന്ത്രണം വിട്ടു. ചരടുപൊട്ടിയ പട്ടം പോലെ ആടിയുലയുന്ന മനസ്സ്. ഫൊണെററിക്സ് ബുക്കിന്റെ താളുകളിൽ വൃത്തഭംഗം വന്ന ഒരു കവിത കുറിച്ചിട്ടു. താളവും, ലയവും, ശ്രുതിയും നഷ്ടപ്പെട്ട വരികൾ— 'ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ വിലാപം.' ബേബി തോമസും, വിക്ടർ ജോർജും വായിച്ചു. ഒരു സെന്റിമെന്റലായ ബേബിയുടെ നയനങ്ങളിൽ മിഴിനീർ ഉടക്കിനിന്നു. തന്റെ ആത്മകഥാംശം തുളുമ്പി നില്ക്കുന്ന കവിതയാണുപോലും.

അടുത്ത മുറിയിൽ പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്ന ഗുജറാത്തിപ്പെണ്ണിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരി. സുന്ദരിയായ ഗുജറാത്തിപ്പെണ്ണ്. മെഡിക്കൽകോളജിലെ സ്റ്റെനോ. മഹാനഗരമായ ബോംബെയുടെ

മാറിൽ തന്നെ പഠിച്ചിരുന്നത് ആർ. കെ. മേനോനായിരുന്നു. കോർപ്പറേഷൻ കമ്മീഷണർ. അച്ഛന്റെ ഒരു പഴയ സുഹൃത്തായിരുന്നു. ഹാഫ്ഡോറിന്റെ പാളി മൃദുവായി തുറന്ന് അകത്ത് കടന്നപ്പോൾ ഗൗരവം വെടിയാതെ ചോദിച്ചു. ''സൺ ഓഫ് മിസ്റ്റർ ജി. ഡി. പിള്ളൈ''... 'യേസ്, സർ'... കോളിംഗ് ബെൽ മുഴങ്ങി. ഗസ്റ്റ് റൂമിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരുന്നു. ലീഗൽ ഓഫീസറായി ചാർജെടുത്തു.

'ഭാഗ്യപ്പെട്ടവൻ'.... ഓടി തളർന്നെത്തിയ തനിക്ക് അസൂയയിൽ പൊതിഞ്ഞ ആശംസകൾ ലഭിച്ചു. പൊയ്മുഖങ്ങളുടെ വൈകൃതംപകർന്ന ചിരി. വീണ്ടും അർത്ഥഭംഗം വന്ന വാക്കുകളുടെ വിരസമായ ആവർത്തനം.

വരുന്ന വഴിയാണോ.... ജോലി വല്ലതും ശരിപ്പെട്ടോ? പുരുഷന്റെ മറവിൽനിന്നുയർന്ന സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം പരിചിതമായി തോന്നി. മൂക്കളയൊലിപ്പിക്കുന്ന കുട്ടിയെ തോളിലേന്തിയ കറുത്ത് തടിയനായ പുരുഷൻ സംശയം വിരിയുന്ന കണ്ണുകളോടെ നോക്കി. അപ്പോൾ, ക്ഷമാപണത്തിന്റെ രീതിയിൽ ഭവ്യതയോടെ പറഞ്ഞു. 'മനസിലായില്ലല്ലോ'....

'ഞാൻ സുമയാണ്. ഇത് എന്റെ ഹസ്ബെന്റും കുട്ടിയും'....

തണുത്ത മണലിന്റെ താപനില ത്വരിതപ്പെട്ടു. തിളച്ച മണലിൽ ചവിട്ടിയ കാലുകൾ ചുട്ടുപൊള്ളി. ആകാശച്ചെരിവിലൂടെ, കൂട്ടംതെറ്റി മേഞ്ഞു നടന്ന വന്ധ്യമേഘങ്ങൾ കൂട്ടിമുട്ടി. അനന്തതയിലൂടെ ദാഹാർത്തമായ അഗ്നിജിഹ്വകൾ ഓടിയകന്നു.

എവിടെയോ തോർന്നുതീരുന്ന മഴയുടെ നേർത്ത ശബ്ദം മാത്രം. ശ്മശാന നിശബ്ദത തൂങ്ങിനില്ക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം. റെയിൽവേ ഡയറക്ടറിയിൽ നോക്കി അടുത്ത വണ്ടിയുടെ സമയം തിരഞ്ഞു. മനസിൽ ചിന്നിച്ചിതറിയ ചില്ലുകൊട്ടാരത്തിന്റെ കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ. ട്രെയിനിറങ്ങി ലോഡ്ജിലെത്തിയിട്ടും, തിരയൊഴിയാത്ത കടൽപോലെ ഇളകിമറിയുന്ന മനസ്. ജീവിതം ആസ്വദിക്കാനറിയുന്ന കൂട്ടുകാരോടൊപ്പം ചുവന്ന തെരുവിലേക്ക് നടന്നു. 'ഇത വീക്കായാലോ....?' സുമേ നിന്റെ വാക്കുകൾ ഞാനോർമ്മിക്കുന്നു. എന്നെയാർക്കും മനസിലാക്കാനാവില്ല.

പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ ചുമരുകളിൽ. ഭാവനയിലുയർന്ന രതിവൈകൃതങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ. ചുറ്റും ഉയർത്തികെട്ടിയ ചുടുകട്ടകൾ പൊളിഞ്ഞു വീണ ചോരിപ്പുരയിൽ അശ്ലീലച്ചുവയുള്ള വാക്കുകൾ. ചുവന്ന തെരുവിൽ നിന്ന് മാംസത്തിന്റെ വില പറയുന്ന ലഹരിയുടെ ഗന്ധമുള്ള, പുകക്കറ പുരണ്ട ചുണ്ടുകൾ. പുരകളിലെ പലകമറകൾക്കുള്ളിൽ ഉറവ് പാറിയ യൗവ്വനത്തിന്റെ തേങ്ങൽ. മാന്യതയുടെ മുഖാവരണം അടർന്ന് വീഴുന്നത് നോക്കി നിന്നപ്പോൾ, ആത്മനിന്ദയുടെ നിമിഷങ്ങൾ. കുറ്റബോധത്തിന്റെ ആഘാതത്താൽ, ഊടുവഴികളിലൂടെ തിരികെ നടന്നു.

വീണ്ടും മരക്കട്ടിലിൽ ഉറക്കം കാത്ത് കിടന്നു. പില്ലോവിൽ മുഖമമർത്തി വേദനയോടെ ഓർമ്മിച്ചു. എത്ര വസന്തങ്ങൾ.... എത്ര ഗ്രീഷ്മങ്ങൾ.... എത്ര

(ശേഷം 20-ാം പേജിൽ)

കഥ

കിഡ്നാപ്പ്

അഗസ്റ്റിൻ ജോസഫ്
II P. D. C.

പ്രഭാതത്തിന്റെ തങ്കരശ്മികൾ ഗ്ലാസ്ജനലിലൂടെ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് കടന്നപ്പോൾ ''മുതലാളി'' ഉറക്കമുണർന്നു. തണുത്ത പ്രഭാതം. തണുപ്പിന്റെ നനഞ്ഞ കരങ്ങൾ കമ്പിളികൾക്കിടയിലേക്ക് നുഴഞ്ഞു കയറുന്നു. മടിതോന്നിപ്പിക്കുന്ന പ്രഭാതം—മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കാൻ തോന്നുന്നു എങ്കിലും എഴുന്നേൽക്കാതെ പററില്ലല്ലോ? ''ഹീററി''ന്റെ കമ്പി ചുട്ടുപഴുത്തിരുന്നു. അത് ഓഫ് ചെയ്യാനായി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ മുതലാളി ഞെട്ടിക്കുന്ന ആ കാഴ്ച കണ്ടു—

തൊട്ടടുത്ത മേശയിൽ മനോഹരമായ പിടിയോടുകൂടിയ ഒരു പേനാക്കത്തി കുത്തിനിർത്തിയിരുന്നു. അതിന്റെ പിടിയിൽ ഒരു ചെറിയ കവർ ഒരു നൂലിൽ കെട്ടിയിട്ടിരുന്നു. വിറയ്ക്കുന്ന കരങ്ങളോടെ മുതലാളി കത്തി മേശപ്പുറത്തുനിന്നും വലിച്ചൂരിയെടുത്തു. മിടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ കവർ പൊളിച്ചു. അതിൽ നീലക്കടലാസിൽ കടുംചെമന്ന മഷിയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു. —

''മുതലാളീ,

നിങ്ങൾ അനാശാസ്യമായി, ആവശ്യമില്ലാതെ അനേകം സ്വത്ത് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒരു ചെറിയ പങ്ക് ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്. ഇന്നു രാത്രി കൃത്യം 10.30ന് 50000 രൂപയുമായി താങ്കളുടെ മകൾ സോഫിയാ എസ്റേററതിർത്തിയിലെ ആ പഴയ കെട്ടിടത്തിനരികിൽ ഏകയായി വരണം. ഇല്ലെങ്കിൽ നാളെ രാവിലെ നിങ്ങളുടെ തല ഉടലിൽ കാണില്ല. ഈ വിവരങ്ങൾ പോലീസിനെയോ, മററാരെയെങ്കിലുമോ അറിയിച്ചാൽ അനുഭവം അത്ര നല്ലതായിരിക്കില്ല....!!''

എന്ന്, നക്സൽ സംഘം
(രക്തത്തിലൊപ്പ്)

ആ മഞ്ഞണിഞ്ഞ പ്രഭാതത്തിലും മുതലാളിയുടെ നെററിയിൽ വിയർപ്പുകണങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു വന്നു. രോമകൂപങ്ങളിൽക്കൂടി ഭയം അരിച്ചു കയറി വന്നു. കാരണമുണ്ട്. മുതലാളിക്കെന്നല്ല, ഹൈറേഞ്ചിലെല്ലാവർക്കും പേടിസ്വപ്നമാണ് നക്സൽ സംഘം. ആസൂത്രിതമായ പദ്ധതിയനുസരിച്ച് നടപ്പിലാക്കുന്ന അവരുടെ ഭീകര പ്രവർത്തനങ്ങൾ കിടിലം കൊള്ളിക്കുന്നവയാണ്. കൊലയും കൊള്ളയും അവർക്കൊരു ഹോബിയാണ്. വെള്ളത്തൂവലിലെ അനേകം പേർ അവരുടെ കിരാതവാഴ്ചയ്ക്കിരയായിട്ടുണ്ട്. അവർ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ പച്ചജീവനോടെ അവർ ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊല്ലും. എല്ലാവരും ഭയപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതേക്കുറിച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ മുതലാളി നടുങ്ങിപ്പോയി....

സോഫിയായെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ മുതലാളിയുടെ പരിഭ്രമം പതിന്

നടന്നതായി. തന്റെ ഓമന മകളെ ആ കാലന്റെ കൊലയറയിലേക്കയയ്ക്കുന്ന കാര്യം മുതലാളിക്ക് ചിന്തിക്കാനാവുന്നതായിരുന്നില്ല. പിന്നെ താനീ ആ ജനനിയോടെന്തു സമാധാനം പറയും....? അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ചയായിരുന്നു അവരുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അൽപ്പസ്വൽപ്പം മദ്യപാനമുണ്ടെന്ന് പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. സോഫിയായ്ക്ക് ആ വിവാഹം അത്ര തൃപ്തികരമല്ലാത്തത്. ഓ സാരമില്ല വിവാഹം കഴിയുമ്പോൾ അതൊക്കെ മാറിക്കൊള്ളും. എന്തായാലും സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം തകർന്നടിഞ്ഞിരിക്കുകയാണല്ലോ. സോഫിയായെ കിഡ്നാപ്പ് ചെയ്ത് കൂടുതൽ പണം സമ്പാദിക്കാനായിരിക്കാം അവരുടെ ഉദ്ദേശം. ആ ഭീകരന്മാർ തന്റെ മകളെ എന്തു ചെയ്യുമോ....? പക്ഷെ അയയ്ക്കാതിരുന്നാൽ....!! രണ്ടു ഭീകരരായ ഗൂർഖാകൾ രാത്രി മുഴുവൻ കാവലുണ്ടായിട്ടും തന്റെ മുറിയിൽ ആ കത്ത് കുത്തിനിറുത്താൻ കഴിഞ്ഞ അവർക്ക് തന്നെ വധിക്കാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുമെന്നു

മനസ്സേ, ഇനിയും... ... ...

ശിശിരങ്ങൾ.... എല്ലാം നിനക്ക് വേണ്ടി. നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ ഇത്രയും നാൾ എന്നെ ഉറക്കിയില്ല. എന്റെ വീടും, എന്റെ ബന്ധുക്കളും എന്നെ ഉറക്കിയില്ല.... ഇനിയും നിന്നെക്കുറിച്ച് ഞാനോർമ്മിക്കില്ല കുട്ടീ........ മനസേ...., ഇനിയും ഉറങ്ങൂ. കുട്ടീ........ നിന്റെ വഴികളിൽ പൂവുകൾ വിരിയട്ടെ. ഇനി ഞാൻ ഉറങ്ങട്ടെ.... ഇവിടെ ഞാനും എന്റെ ഓർമ്മകളും മാത്രം

ഉറപ്പ് തീർച്ചയാണ്. അവർ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ കുടുംബം മുഴുവൻ അവർ നശിപ്പിക്കും. പക്ഷെ ഉഷസന്ധ്യ പോലെ സുന്ദരിയായ അവളെ ആ കശ്മലന്മാരുടെകൂടെ എങ്ങനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കും. മുതലാളി ആകെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാണ്....

''വാട്ട് ഹാപ്പൻഡ് ഡാഡീ?'' മുതലാളിക്ക് ബെഡ്കോഫിയുമായി വന്ന സോഫിയായ്ക്ക് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തന്നെ എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമായി. മുതലാളി ഒരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ നിവർത്തിയ കത്ത് വിറയ്ക്കുന്ന കരങ്ങളോടെ അവളുടെ കൈയിലേക്കു കൊടുത്തു. സോഫിയ പരിഭ്രമത്തോടെ അതുവായിച്ചു. കത്ത് വായിക്കുന്തോറും അവളുടെ അരുമയായ മുഖം വിളറുന്നത് കാണാമായിരുന്നു.

''മോളേ!'' പ്രതാപശാലിയായ ആ മനുഷ്യന്റെ തൊണ്ട ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുതലാളി മാനസികമായി ആകെ തകർന്നിരുന്നു. ഭീകരമായ–വാചാലമായ–നീണ്ട നിശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം അവൾ ദൃഢസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ''എനിക്കെന്റെ ഡാഡിയാണ് ലോകത്തിലേറ്റവും വലുത്. ഞാനിതാ എന്റെ ജീവൻ ബലിയർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. അതിനാൽ ഇന്ന് രാത്രി തീർച്ചയായും ഞാൻ പോകും.'' അവൾ പറഞ്ഞു നിർത്തിയപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്ത് അഭൗമമായ ഒരു തേജസ് പരക്കുന്നത് കാണാമായിരുന്നു. മുതലാളിക്കത് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷെ സത്യം എപ്പോഴും യാഥാർത്ഥ്യമാണല്ലോ! മുതലാളി തന്റെ മകളെ വാരിയണച്ചാശ്ലേ

ഹിച്ചു — അതെ, ഒരു പിതാവിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം.

x x x x

സായം സന്ധ്യയായി. മാനത്തൊരു കൊലപാതകം നടന്നു കഴിഞ്ഞു. കട്ടപിടിച്ച രക്തം മാനത്ത് തളം കെട്ടി കിടക്കുന്നു. പകൽ രാത്രിക്കു വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്നു. സോഫിയാ കുളിച്ചൊരുങ്ങി. അവൾ അവളുടെ ഏറ്റവും നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. ഇനി ഒരു പക്ഷെ അങ്ങനെ ധരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലോ? ബംഗ്ലാവിലെ ആ പഴയ നാഴികമണി പത്തടിച്ച് അതിന്റെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ചു. സോഫിയാ പോകാൻ തയ്യാറെടുത്തു നിൽക്കുകയാണ്. ദുഃഖം അവളുടെ മുഖത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. സമീപത്തുള്ള സൂട്ട്കേസിൽ അമ്പതിനായിരം രൂപാ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. വേർപാടിന്റെ സമയമായി. താൻ ജനിച്ചു വളർന്ന വീടിനെ അവൾ അവസാനമായി നോക്കി. മുതലാളിക്ക് ആ രംഗം സഹിക്കാവുന്നതായിരുന്നില്ല. ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആരും ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല. എങ്കിലും ആ നിശബ്ദത വാചാലമായിരുന്നു—വേദനാജനകമായിരുന്നു. ആ വേർപാട് കാണാൻ ത്രാണിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, ചന്ദ്രൻ മേഘപടലങ്ങൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞു. സോഫിയാ പെട്ടിയുമായി ഇറങ്ങി നടന്നു.

തമസിന്റെ വക്ഷസിൽ ചവുട്ടി ഇരുട്ടിന്റെ ഭിത്തികൾ തകർത്ത് ഒരു പ്രേതത്തെപ്പോലവൾ നടന്നു. പേടിപ്പെടുത്തുന്ന അന്തരീക്ഷം.... ഭീകരമായ രാത്രി; അവളുടെ ഹൃദയസ്പന്ദനം; തമസിന്റെ തേർവാഴ്ച; കുറുക്കന്റെ ഭയാനകമായ ഓരിയിടൽ; ഖഗഗണങ്ങളുടെ ചിറകടികൾ; ഉലൂകത്തിന്റെ ഭീകരമായ മൂളൽ; ഇലകളുടെ മർമ്മരഗീതം; മരണഗന്ധിയായ കാറ്റിന്റെ ചൂളംവിളി; ചീവീടുകളുടെ ഭീകരമായ ശബ്ദം; ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന രാത്രി....

അകലെയെവിടെയോ നിന്ന് ശവംതീനി കഴുകന്മാർ അട്ടഹസിച്ചു. ഭീകരതയുടെ പരിവേഷമായ കൊള്ളിയാന്റെ കൂവൽ അവിടെ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. സോഫിയാ അതുകേട്ടൊന്നും ഭയപ്പെട്ടില്ല. (ദുഃഖം മനുഷ്യന് ധീരത നൽകുമോ_?) ഏതോ ബിന്ദുവിൽ തുടങ്ങി, ഏതോ ബിന്ദുവിലവസാനിക്കുന്ന റോഡിലെ മണൽത്തരികളെ ചവുട്ടി നോവിച്ചുകൊണ്ടവൾ നടന്നു നീങ്ങി. അവസാനം—

സോഫിയാ ആ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ കെട്ടിടത്തിനടുത്തെത്തി. അരണ്ട നിലാവിൽ ഒരു യക്ഷിയമ്പലം പോലെ ആ കെട്ടിടം തലയുയർത്തി നിന്നിരുന്നു. അതാ_ അവിടൊരു നിഴൽ ചലിക്കുന്നുണ്ടോ_? അതേ_ അതൊരു മനുഷ്യരൂപമായിരുന്നു. ഭീകരമായ

അന്വേഷണത്തിന്റെ വ്യഗ്രതയിൽ ദക്ഷിണാവർത്തങ്ങളിലേയ്ക്കു പറക്കുന്ന ക്രൗഞ്ചപ്പക്ഷിയെ നോക്കി മറ്റു പക്ഷികൾ ചോദിച്ചു.

''നീ എന്തിനിങ്ങനെ ലോകം ചുറ്റുന്നു.''

''ഇതെന്റെ വിധിയാണ്''. അപ്പോഴും അതു പറക്കുകയായിരുന്നു.

നിമിഷങ്ങളിലൊളിച്ച്

ലൂയിസ് മാത്യു
I B. A. Economics

അയാൾ നിശ്ചലനായി മിഴിച്ചു നിന്നു.

ചെലവാകുകയില്ലാത്ത ഒരു നാലണത്തുട്ട് കയ്യിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. എത്രയോ മനുഷ്യരുടെ കൈകളിലൂടെ കടന്നാണ് തന്നിലെത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ഇതെങ്ങിനെ സംഭവിച്ചു? ആരു തന്നു? എപ്പോൾ? എവിടെവെച്ച്? ഓർമ്മകളുടെ ആഴത്തിലേയ്ക്കൂർന്നിറങ്ങി തപ്പിനോക്കി.

ഇല്ല. ഓർമ്മശക്തി നിസ്സഹായത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതൊന്നു ചെലവാക്കണം. തന്നെ നിസ്സാരമായി ആരോ വഞ്ചിച്ചിരിക്കുന്നു.

അപരിചിതരുടെ കടയിൽ വേണോ? പരിചിതരുടെ കടയിൽ വേണോ?.... .... രണ്ടുസ്ഥലത്തും പരീക്ഷിക്കാം. തിരക്കുള്ള ബസ്സിൽ കണ്ടക്ടറെ പററിക്കുവാൻ സാധിച്ചേക്കും.

തന്റെ വിദ്യ മനഃപൂർവ്വമാണെന്നവർ കണ്ടുപിടിച്ചാലോ?.... .... ഒരഭിനയം നടത്തണം. കൂടെ ഒരെക്സ്യൂസ്മീയുമടിക്കണം. ഇളിഭ്യതയ്ക്കു മാർദ്ദവമുണ്ടാകും.

സമയം നോക്കി.

പന്ത്രണ്ടു പത്ത്.

ഊണ് വീട്ടിൽച്ചെന്ന് കഴിക്കാം. നാലണത്തുട്ട് ചെലവാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുനോക്കാം. ആദ്യമതാകട്ടെ.

നേരേ ബീഡിക്കടയിലേയ്ക്കു നടന്നു. പകുതിയോളം കഷണ്ടിയാക്രമിച്ച കടക്കാരൻ പുതുമുഖമല്ല. അവിടെത്തന്നെ ആദ്യത്തെ പരീക്ഷണമാരംഭിക്കാം. അവിടെ തൂക്കിയിരിക്കുന്ന വാരികകളിൽ കണ്ണുകൾ പരതിനടന്നു. അഭിനയമാണെങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ മൂടുപടമിട്ടിരുന്നു. വാരികയോ പുസ്തകമോ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു മാത്രമായിരുന്നു. ഇന്ന് ഫയലുകളുടെ മാ

നിമിഷങ്ങൾ. സോഫിയാ നിർഭയം ആ മനുഷ്യന്റെ അടുത്തുചെന്നിട്ടിങ്ങനെ മൊഴിഞ്ഞു. ''വരൂ ബാബൂ. നമുക്കെവിടേയ്ക്കെങ്കിലും ഓടിപ്പോവാം. നമ്മുടെ ഈ ബന്ധത്തിന് ഡാഡി ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കില്ല. അതിനാൽ എനിക്കിങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.'' അവൾ സ്വകാമുകന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചു. ''നക്സൽ സംഘത്തിനു നന്ദി.'' അവൻ പിറുപിറുത്തു. മഞ്ഞണിഞ്ഞ ആ വഴിത്താരയിലൂടെ ആ കാമുകീകാമുകന്മാർ തോളുരുമ്മി കൈകോർത്തു നടന്നു—അജ്ഞാതമായ ഏതോ ബിന്ദുവിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി.

അപ്പോൾ അന്തരീക്ഷം ശാന്തഗംഭീരമായിരുന്നു.

ട്രെയിനിലൂടെയാണ് തന്റെ യാത്ര. ആ വിരസമായ യാത്രക്കിടയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുക എത്ര ആശ്വാസകരമായിരിക്കും.

പക്ഷേ............ ....

ചെയ്യാറില്ല.

ദിനപ്പത്രങ്ങൾ തന്നെ കഷ്ടിച്ചു വായിക്കുന്നു. അതും സമരകാലത്ത്.

'ഒരു സിഗരറ്റ്'

വാരികകളുടെ പുറം താളിലൂടെ കണ്ണുകൾ തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുമ്പോൾ മനസ്സ് ബോധപൂർവ്വം ചിരിച്ചു.

കൈ നീട്ടി.

'ഏതു സിഗരറ്റാണുസാർ' ... ...

'പനാമ'

സിഗരറ്റിൽ തീ പിടിപ്പിച്ചു ചുണ്ടിൽ വയ്ക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകൾ ചിത്രങ്ങളിൽത്തന്നെ തറച്ചുനിന്നു. കള്ളനാണയമെടുത്തു കടക്കാരന്റെ നേരേ നീട്ടുമ്പോൾ മനസിൽ ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ കടക്കാരനെ വഞ്ചിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്.

വിജയമോ?

പരാജയമോ?

നിമിഷങ്ങൾക്കകം വിധിപ്രസ്താവനയുണ്ടാകും. ചിത്രത്തിൽ ലയിച്ചു നില്ക്കുന്നതായി അഭിനയിച്ചു. എങ്കിലും കൃത്രിമത്വം നിഴലിക്കുന്നില്ലേ? കാലുകൾ . വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടോ? ഒരു ഭയം.

കടക്കാരൻ പൈസാ വാങ്ങിയപ്പോൾ നേരിയ ആശ്വാസം തോന്നി. വെയിലിലൂടെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ ഒരു കുളിർകാററുകിട്ടുന്ന ആശ്വാസം.

സാർ, ഇതെടുക്കുകയില്ലല്ലോ .... കൈ പിൻവലിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ അതും വന്നു. വിധിപ്രസ്താവന.... ....

'ഇല്ലേ'....?

ആദ്യമായാണ് ആ കാൽരൂപതുട്ട് കാണുന്നതെന്ന വ്യാജേന, തിരക്കി. അതു തിരിച്ചുവാങ്ങി പരിശോധന നടത്തുമ്പോൾ തന്റെ ശ്രമത്തിനു ദൗർബല്യമുണ്ടാകുന്നതായി തോന്നി.

പേഴ്സിൽനിന്നും ഒരു രൂപാ നോട്ടെടുത്തു കൊടുത്തപ്പോൾ ഒരു വല്ലായ്മതോന്നി. ആ നാലണത്തുട്ടു കാരണം നോട്ടൊന്നു ചില്ലറയാകുന്നു.... ചെലവു കൂടുന്നു. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചതിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല.

പോസ്റ്റാഫീസിലെടുക്കുമോ?

രണ്ടാമത്തെ പരീക്ഷണശാല.

സിഗരറ്റിന്റെ ധൂമപടത്തിലേറി ചിന്തകൾ മേല്പ്പോട്ടുയരുമ്പോൾ ഓർത്തു.

പോസ്റ്റാഫീസിന്റെ വരാന്തയിലേയ്ക്കു കയറി. നല്ല തിരക്കാണ്. ഒരുപക്ഷേ ഈ തിരക്കിനിടയിൽ തന്റെ ശ്രമം വിജയിച്ചേക്കാം........... മനസിന്റെ വ്യർത്ഥമായ ആഗ്രഹം....

'ഒരു കവർ'

നാലണത്തുട്ടു നീട്ടുമ്പോൾ ഭയമായിരുന്നു. ഇളിഭ്യനാകുമോ? ചുററും നോക്കി. പരിചയക്കാരാണധികവും.

'ഇത്....എടുക്കുമോ....?

ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിന്റെ നിഷ്കളങ്ക ചോദ്യം. അയാൾ കവറെടുത്തു വച്ചു പൈസാവാങ്ങി തിരിച്ചു മറിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ.... പ്രതികാരണത്തിനു വേണ്ടി മനസു വെമ്പിനിന്നു.

'ഇല്ല സാർ.... ഒരുമാസത്തിനുമുമ്പുവരെ ഇതെടുത്തിരുന്നു....' നാലണത്തുട്ടു തിരിച്ചുതന്നുകൊണ്ട് അയാൾ

പറഞ്ഞു. ''റൈപ്പിറ്റേഷൻ'' ചിരി ചിരിക്കുന്ന ആ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അവന്റെ അഭിമാനത്തെ മുള്ളി നോവിച്ചതായി തോന്നി. പാടുന്ന അതിന്റെ വിലയിൽ പരിഹസിക്കുന്നുവോ? ഒരു പത്തുപൈസത്തുട്ട് എടുത്തു കൊടുക്കുമ്പോൾ ശപിച്ചു. ആ നാണയത്തുട്ടുകാരണം പെണ്ണുങ്ങൾ വർഷിക്കുന്നു. ശബ്ദങ്ങൾ ഉയരുകയാവുന്നു.

മുൻസിപ്പൽ സൈറൺ കേട്ടുവായിട്ടു. ഉച്ചയ്ക്കുശേഷമുള്ള നിശ്ശബ്ദതയ്യാറാവുകയായിരിക്കും. മണി രണ്ട്.

'എവിടെയാണീ നാണയത്തുട്ട് ചിലവാക്കേണ്ടത്? സ്റ്റാന്റിൽ ബസ്സ്സിന്റെ എഞ്ചിനും പിന്നിലൂടെ സീറ്റിലിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സ് അന്വേഷിച്ചു.

'ചലനം.........ചലനം ......
മാനവജീവിത പരിണാമത്തിൻ
മന്ത്രസന്ദേശം.......'

അന്ധഗായകന്റെ ശബ്ദം. അവൻ ബസ്സിനുള്ളിലേയ്ക്കു കയറിക്കഴി വതിൽ താളമടിച്ചു പാടുന്ന അവനെ നോക്കിയിരുന്ന എല്ലാവരും നിശബ്ദരായി. കേൾക്കാൻ ഇമ്പമുള്ള പാട്ട്. പാടുകയാണു. അവൻ കൈനീട്ടി. ഒരു പൈസത്തുട്ടുകൾകൊണ്ട് അവന്റെ കൈ നിറഞ്ഞു.

പെട്ടന്നാണ്...........

തിരുപതിന്റെ പൈസാ ഇട്ടിട്ട് പതിനഞ്ചു പൈസാ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതു കണ്ടത്. സാമർത്ഥ്യംതോന്നി.

നാണയമെടുത്തു. അതു തന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നുവോ? ഗായകനെയും.

ദൃശ്യമായതെങ്കിലും.... അതിനു തന്നെ മനസു പ്രേരിപ്പിച്ചു. അവൻ കൈനീട്ടി.

ഒരു പരിത്രേതങ്ങാടനെങ്കിലും നാണയമിട്ടിട്ട് ഇരുപതു പൈസാ എടുത്തു. ചുറ്റും നോക്കി. കൈ ചലിച്ചു. കൈ വിറച്ചു.

കാറ്റിൽ ഞെട്ടറ്റു വീഴുന്ന പഴുത്ത ഇലയെ നോക്കി അടുത്ത ശിഖരത്തിലെ പച്ചിലകൾ പരിഹസിച്ചു ചിരിച്ചു.

അടുത്തദിവസം ആ പച്ചിലകൾ പഴുത്തു വീഴുമ്പോൾ അതിനടുത്ത ശിഖരത്തിലെ പച്ചിലകൾ പരിഹസിക്കുകയായിരുന്നു.

x x x

പനിനീർപ്പൂവിനെ നോക്കി ചിത്രശലഭം ആഗ്രഹിച്ചു.

''പുഷ്പരാജ്ഞിയായ നിന്റെ സൗന്ദര്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ''.

ചിത്രശലഭത്തെ നോക്കി പനിനീർ പുഷ്പം പറഞ്ഞു.

''മുള്ളില്ലാത്ത നിന്റെ ശരീരം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ''.

Kurian V. M.
Secretary, Planning Forum

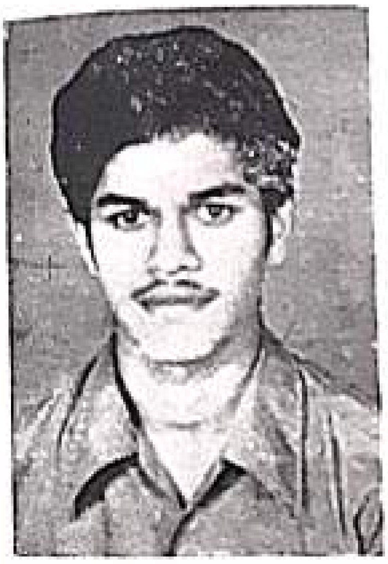

Babu Joseph
Secretary, Oratory Club

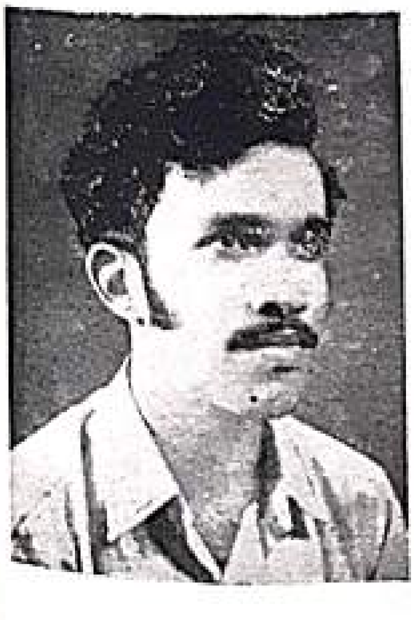

P. K. Mathew
Secretary, Study Circle

Sr. U/O. Mathew Karamvely

Sr. U/O. V. K. R. Nair

Joseph Anithottamparampil
Arts Champion

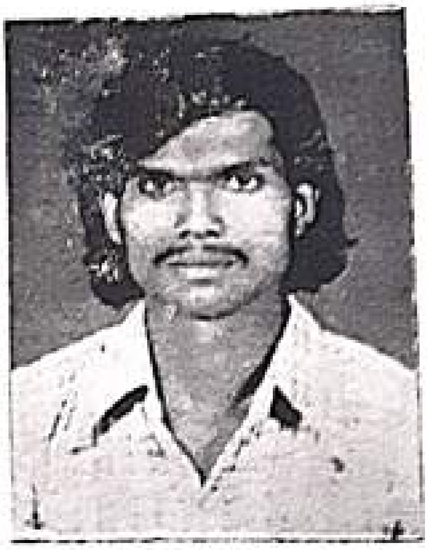

Jesson George
General Captain

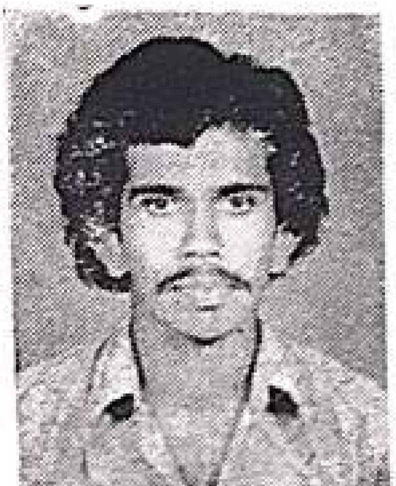

Joseph John
President, AICUF Unit

Out-Going II Pre-Degree I Group Students

The Oratory Club

Pius Joseph & Babu Joseph of the College Oratorical Team-Secured many Trophies for the College.

തിരുത്തൽ

കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ

എനിയ്ക്കെന്തിനെൻ കയ്യി,ലെന്നും ജ്വലിച്ചീ–
യിരുട്ടിന്റെ കൂടാരമൊന്നായ് തകർക്കാ–
വിള,ക്കിന്നുടയ്ക്കട്ടെ ഞാ,–നെണ്ണയിട്ടി–
ന്നൊരുക്കട്ടെ പുത്തൻ വിളക്കൊന്നുകൂടി.

പകയ്ക്കുന്നു ഞാ;നിന്നവർക്കെന്തുറക്കെ
ചിരിക്കാൻ,– ചിരിച്ചെന്റെ ഏകാന്ത ശാന്ത–
സമാധി ഗൃഹത്തിൻ കവാടത്തെ ഭേദി–
ച്ചകത്തെങ്ങുമസ്വാസ്ഥ്യ ബീജം വിതയ്ക്കാ–
നവർക്കെന്തു തൃഷ്ണ; ജ്വലിക്കാതെ ധൂമം
പടർത്തുന്നൊരീ മൺവിളക്കിന്നുടയ്ക്കെ
ഹസിപ്പൂ; സമാധിസ്ഥമാമെന്റെ ഹൃത്തി–
ന്നിളക്കം ഭവിച്ചാ?– ലതാണെന്റെ ഭീതി.

സ്മരിക്കുന്നു ഞാൻ; പണ്ടൊരോങ്കാരനാദ–
ലയത്തിൽ ദിനം കൺവിടർത്തി പകയ്ക്കെ–
ക്കുരുക്ഷേത്ര ഭൂവിൽ തുടയ്ക്കേകെതാളം
പിടിച്ചൂറിയൂറിച്ചിരിക്കും പുരാനെ
വരച്ചുള്ളൊരക്കോവിലിൻ മുററ, മീറ–
നുടുത്തുള്ളൊരമ്മാവനക്കൽത്തളത്തി–
ലിലക്കീറിലദ്ദിവ്യ നേദ്യാ, മടുത്തൊ–
ത്തിരുന്നാദ്യമായ് നമ്മളന്നം ഭുജിയ്ക്കെ;

ചിരിച്ചു വിരൽ ചൂണ്ടി നീ; യാദ്യമായ് ഞാ–
നുടച്ചു വിള; ക്കിന്നയോളം തുടർന്നേ–
നുടയ്ക്കെ; ലെഴുത്താണിയാലിന്നു കുത്തി–
ക്കുറിക്കാം, 'വിളക്കേണ്ടതെന്നന്തർനാളം'.

ചെറുകഥ

കൊതിച്ചി

ജോർജ് നടവയൽ
I. P. D. C.

ഒത്തിരിനേരമായി അതൊന്നെടുക്കണോന്നോർത്തിട്ട്. ഇപ്പം അത് നടത്തണം. ഇന്നു പഠിത്തമില്ലല്ലോ.

ആരേലും കാണുന്നുണ്ടോ?— ഇല്ല. ആരൂല്ല. നല്ല ശേലായി.

ആദ്യം പാട്ടപ്പെട്ടീല് നോക്കണം— അവിടെങ്ങും ഒന്നൂല്ലാ.

തട്ടുമ്പൊറത്തിലെ പത്താഴത്തിലും; ഇല്ല.

അലമാരേലും ഇല്ല.

ഒരിടത്തുമില്ല.

കോപ്പ്........

വരാന്തേലോട്ടെങ്ങാനും പോകാം... അല്ലേല്, അതെടുക്കണോ? ആരും കാണാതെ, എന്നതേലും നമ്മടെയല്ലാത്ത്, എടുക്കണത്, പാപമാണന്നല്ലേ ഏലിച്ചേടത്തി ഇന്നാള് പറഞ്ഞെ.... പാപം ചെയ്താ.... നരകത്തിപ്പോകും. അവ്ടെ, കട്‌വേം പുലീം പാമ്പും തേളും ചെകുത്താനുമൊക്കെയുണ്ട്!

“ചെകുത്താൻ”— ഹോ! അതോർത്തിട്ട് പേടിയാകണ്.

കറുത്തു കരിക്കട്ടപോലത്തെ മനുഷ്യൻ! ... പിന്നെ, തലേരണ്ടു കൊമ്പും.

അപ്പോ ഇതെടുക്കണതോ? അതും പാപമായിരിക്കും. എന്നാ, എടുക്കേണ്ട. ഏലിച്ചേടത്തി തക്കാളീ, കൊണ്ടു വരുമ്പം ചോദിക്കാം.

ഓ അതൊന്നും പാപാല്ലായിരിക്കും.

അമ്മച്ചി ഇന്നാള് അതുക്കൂട്ടെടുത്തപ്പോ എനിക്ക് ഇച്ചിരിയേ തന്നൊള്ളൂ. ഷാജിക്കും കുഞ്ഞിച്ചാച്ചിക്കുമേ കൊടുത്തുള്ളൂ. ഞാനതൊന്നു നോക്കി നിന്നേന്, കൊതിച്ചീന്നും വിളിച്ചേന്നേ കുഞ്ഞിച്ചാച്ചി കളിയാക്കി. എനിക്കു കരച്ചിലുവന്നു. അന്നു തോന്നീതാ എനിക്കും അതുകൂട്ടെടുക്കണോന്ന്. ഇപ്പോ അതു ചെയ്യണം.

ആരേലും കാണണുണ്ടോ? അടുക്കളേലേ തട്ടിലും അലമാരേലും എല്ലാം നോക്കണം. ഹും.... അവിടെങ്ങും ഒന്നൂല്ലാ.... ഷാജിമോനു കൊടുക്കാനൊള്ള മരുന്നും ഞാനിന്നലെ പെറുക്കിയ കുഞ്ഞിവെരകുമേ ഒള്ളൂ ...

മോണ മുഴുവൻ കാട്ടിക്കൊണ്ടു ചിരിക്കണ ആ കുഞ്ഞൂഞ്ഞിന്റെ “ബോട്ടോ” യൊള്ള മരുന്നുംപാട്ട കണ്ടപ്പഴല്ലേ, ഏലിച്ചേടത്തി പറഞ്ഞതോർക്കണേ.

എന്റെ ചേട്ടനൊണ്ടായപ്പോഴേ മരിച്ചുപോയി. ചേട്ടനും ഈ കുഞ്ഞൂഞ്ഞിനെപ്പോലായിരിക്കും. ഇപ്പം ചേട്ടനും എന്റൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കി........

ശ്ശോ.... അമ്മച്ചി വരുന്നേനു മുമ്പ് എടുത്തു തിന്നണം. അല്ലേല് അമ്മച്ചി കണ്ടാല്!........

വാതിപ്പടിക്കേറി ഒന്നൂടെ നോക്കട്ടെ. കിട്ടിപ്പോയേ; മഞ്ഞപൊതപ്പും പൊതച്ച് പഴം രണ്ടെണ്ണം. ഓ.... വായി

ല് വെള്ളം............ പഴം ഇപ്പത്തന്നെ എടുക്കണം.

അയ്യോ! — പഴങ്ങളാ എടുക്കണേ? അത് അലമാരീടെ പൊക്കത്തിലല്ലേ?

കുനിഞ്ഞിരുന്ന് കണ്ണടച്ച് ആലോചിക്കട്ടെ. എന്നാ പെട്ടന്ന് ബോധം കിട്ടുന്നാ ടീച്ചറു പറഞ്ഞേ. ഓ........ ശരി........ ശരി........ അലമാരേ പിടിച്ച് കേറണം.

ഓ........ ചങ്ക് ഒരയണല്ലോ? —

എന്നാലും അമ്മച്ചി വെള്ളോം കൊണ്ട് വാരണേനു മുമ്പ് പഴം തിന്നണം.

''യ്യോ''....! എന്താണൊച്ച കേട്ടല്ലോ? അലമാരേ മുറുകെ പിടിച്ചില്ലേ ഇപ്പം വീഴും........

''ഈശോ''.... ഇന്നാള് പെരുന്നാളിനു വാങ്ങിയ കോപ്പ. അമ്മച്ചി വന്നാ... ഞാനിനി എന്നാ പറയും. അമ്മച്ചിവരുമ്പം അടികിട്ടും. തീർച്ച ...

കണ്ണീര് വാണ്....

ഓ.... കോപ്പക്കഷണങ്ങള് കളിയാക്കണ കണ്ടില്ലേ.... ?

വാതിലു തൊറക്കണ ഒച്ച. 'അയ്യോ'!!.... അമ്മച്ചി.! അടി കിട്ടും.... ഓടണം... പൊറകിലെ വാതിലിക്കൂടെ........

തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

''അയ്യോ........ഓ ാ ാ........ എന്റമ്മച്ചീ ീ ീ....'' കണ്ണിറുക്കിയടച്ചു.

പോയൊന്നു.... നോക്കിയാലോ...?

അതെങ്ങാനും തിന്നാ........

''മ്ഹ്ഹ്ഹ........മ്ഹ്ഹ്ഹ........''—ന്നു കേട്ടതെന്താ? ആടു കരയണ ഒച്ചയല്ലേ...?

അയ്യേ ... പല്ലുകാട്ടി ചിരിക്കാതിരിക്കണെ എങ്ങനെയാ....?

കുഞ്ഞിച്ചാച്ചി വരുമ്പം പറയണം. അമ്മിണിയാടിനെ കണ്ടിട്ട് ചെകുത്താനാണെന്ന് കരുതി പേടിച്ചത്.

പഴമല്ലേ ആ ആട്ടുട്ടി തിന്നണേ... അപ്പോ അലമാരേന്ന് പഴോം, വീണാർന്നു അല്ലേ?...

പഴം കിങ്ങിണിയാടിന്റെ കയ്യീന്ന് തട്ടിപ്പറിച്ച് കൊറേച്ചേ, കൊറേച്ചേ തിന്നണം...! തൊലി ആട്ടുട്ടിക്കും കൊടുക്കണം....!!

ആയ്; പഴത്തിന് നല്ല മധുരം.... ''കാക്കേ.... കാക്കേ.... കൂടെവിടെ.... കൂടിന''....!!

അയ്യോ.... ദേ കോപ്പച്ചില്ല്...!

എന്നാ ചെയ്യും...??

കോപ്പക്കഷണങ്ങളും എടുത്തു നോക്കി. ഒക്കിച്ചേർത്തു വച്ചുനോക്കി...

ചങ്ങിക്കോപ്പ മുറികൂടണില്ല.

ചോറെടുത്തു തേച്ചാലോ?.... —ഇന്നാള് കുഞ്ഞിച്ചാച്ചി കടലാസൊട്ടിച്ച തങ്ങനെയല്ലേ...?

ചോറുതേച്ചു.... ''ഊം കോപ്പ്''...''

ആട്ടുംകുട്ടി ഭിത്തോട്ട് ചാരിനിന്ന് നക്കുകാർന്നു. അതിനോടു ചേർന്നുനിന്നു. ''എനി എന്നാചെയ്യും''?

ആയ്....! ഹാ... കിട്ടിപ്പോയി.... ആട്ടുട്ടിയെ അടുക്കളെ നിർത്തീട്ട് വാതിലടച്ചിടണം. ആ!! അപ്പോ അമ്മച്ചി ഓർത്തോളും ആട്ടുട്ടിയാ കോപ്പ താഴെ ഇട്ടേന്ന്....

കോപ്പ താഴത്തെ തട്ടിലല്ലാർന്നോ ഇരുന്നേതും?

അപ്പോ പഴം തിന്ന കാര്യമോ....?

''ഊം... ഈശോയേ... എനിക്കിട്ട് അടി കിട്ടിക്കല്ലേ...ഊം...ഹു...ഹും''

വാതില് തൊറക്കണ ഒച്ച. ചിരിക്കണ ഒച്ച.

''അയ്യോ... അമ്മച്ചി''...

ചിരിച്ചുവന്നമ്മയുമ്മ വച്ചു.

''കൊതിച്ചി എന്താചെയ്തേ''...?

സ്വപ്നം

ജോണി കെ. എം.
I B. Com.

സമയം സന്ധ്യയാകുന്നു. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. പക്ഷികൾ ചേക്കേറി. ലോകം അന്ധകാരത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്നു. സന്ധ്യമണി അടിച്ചു. വീടുകളിൽ വിളക്കുകൾ കൊളുത്തി.

അവൾ വേഗം നടന്നു. നടന്നിട്ടു നീങ്ങുന്നില്ല. കാലുകൾ കുഴയുന്നു. ''ദൈവമെ സന്ധ്യയാകരുതെ.'' അവൾ മനസിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഇടവഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ നൂറു നൂറു ചിന്തകൾ അവളെ അലട്ടുന്നു.

'വീട്ടുകാർ എന്തു വിചാരിക്കും. നാട്ടുകാർ എന്തു വിചാരിക്കും. അമരനില്ലാത്തവൾ. അവളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കുന്നു.' ആളുകൾ രൂക്ഷമായി അവളെ നോക്കി. അവൾ വേഗം നടന്നു. വഴിയരുകിലുള്ള തൊട്ടാവാടിയും ശിരസു നമിച്ച് പ്രകൃതിയെ വന്ദിക്കുന്നു.

താൻ! അവൾക്കു ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അവൾ പാടത്തേക്കിറങ്ങി. വരമ്പിലൂടെ വേഗത്തിൽ നടന്നു. വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നെൽക്കതിരുകൾ ചാഞ്ചാടുന്നു. അവയ്ക്കും ഒരു ചോദ്യം. 'എന്താണ് വൈകിയത്?' അവൾ ഒന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ചോദിക്കുന്നവർ ചോദിക്കട്ടെ.

'അതാരാണ് അവിടെ നില്ക്കുന്നത്.' അവൾ അറിയാതെ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആ കല്പവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അയാൾ എന്തോ വായിക്കുകയാണ്.

വീടിന്റെ മുററത്തു കാലു കുത്തിയപ്പോഴാണ് അവളുടെ ബോധം തിരിച്ചു കിട്ടിയത്. എല്ലാം യാന്ത്രികമായി സംഭവിച്ചു.

ചെന്നു കയറിയപ്പോഴെ അമ്മ ചോദിച്ചു. ''എന്താടീ വൈകിയത്?'' ആദ്യം അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

''അമ്മേ ഇന്നു കോളേജിൽ കലാപരിപാടികളുണ്ടായിരുന്നു.'' അവൾ ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

അമ്മ അവളെ ശകാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരുവിധത്തിൽ അവൾ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നും രക്ഷപെട്ടു.

'സണ്ണി', അവൻ ഇരുന്നുവായിക്കുകയാണ്. ആകെ ഒരേ ഒരു ആങ്ങള മാത്രം. അവന് അവന്റെ ചേച്ചിയെ വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.

അവന്റെ സംശയങ്ങൾക്കെല്ലാം മറുപടി കൊടുക്കുന്ന ചേച്ചിയോട് അവൻ പതിവുപോലെ സംശയങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു.

പതിവിനു വിപരീതമായി അന്ന് ചേച്ചി അവനോട് പെരുമാറി. അവൻ വിചാരിച്ചു. 'ഇന്നു ചേച്ചിയ്ക്കെന്തു സംഭവിച്ചു? ചേച്ചിയുടെ പരീക്ഷ അടുത്തു കാണും.' അവൻ സമാധാനപ്പെട്ടു.

അന്ന് അവൾ അത്താഴം കഴിച്ചില്ല. പാവം അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ. ആദ്യം ശകാരിച്ചെങ്കിലും ഇപ്പോൾ—

അമ്മ കിടന്നുറങ്ങി. കൂടെ സണ്ണിയും. അവരുടെ കണ്ണുനീർ അവർ രാത്രിക്കു കാഴ്ചവച്ചു.

അവൾ വിളക്കിനു മുമ്പിൽ ഇരുന്നു വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

തന്റെ അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ— ആയിരമായിരം ചിന്തകൾ അവളുടെ മനസിനു കനം കൂട്ടി. അവൾ മേശയിൽ തലചായ്ച്ചു. കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി.

'എന്റെ ചേട്ടൻ. ജോമി ചേട്ടൻ. പ്രതീക്ഷകളുടെ കൂമ്പാരമായിരുന്ന ചേട്ടൻ ഇപ്പോൾ എവിടെ ആയിരിക്കും.'

അന്നു ഹോട്ടൽ മുറിയിൽവച്ചു തന്ന വാക്കുകൾ—

'നീ എന്റേതു മാത്രം!'

എന്നെ രാജ്ഞിയാക്കിയ എന്റെ ചേട്ടൻ.

അവൾക്കു ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇപ്പോൾ എവിടെ ആയിരിക്കും? എന്നെ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലേ?

ഇന്റർവ്യൂവിനാണെന്നു പറഞ്ഞു പോയ ചേട്ടൻ ഒരെഴുത്തുപോലും അയയ്ക്കുന്നില്ലല്ലോ!

ദൈവമെ! എന്തു ചെയ്യും!

ഈ നീറിപ്പുകയുന്ന മനസിനെ കാണുവാൻ ചേട്ടൻ വരുന്നില്ലല്ലോ!

ഇങ്ങനെയൊരു ചേട്ടൻ! ചേട്ടന്റെ വാക്കുകൾ എത്ര മധുരമായിരുന്നു. എല്ലാ ചേട്ടൻമാരും ഇങ്ങനെയാണോ? അവളുടെ മനസിൽ—

താൻ ഗർഭിണിയാണെന്നറിഞ്ഞ ആ ദിവസം തന്നെ ചേട്ടൻ എന്നോടു പറയാതെ ഇന്റർവ്യൂവിനു പോയി. ഇനി വരുമോ? അവളുടെ ഹൃദയം തകർന്നു. 'ദൈവമെ എന്റെ ചേട്ടനു നല്ലബുദ്ധി കൊടുക്കണെമെ. എന്റെ ചേട്ടൻ തിരിച്ചു വരണേ, ഒരു ജോലിയും സമ്പാദിച്ച്, ഈ പാവത്തിന്റെ കണ്ണുനീരിൽ അലിവുണ്ടാകണമെ.' അവൾ ഹൃദയം നൊന്ത് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഒരു നിമിഷം!

അവളുടെ ചിന്തകൾ ആ കൽപ്പവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്ന മനുഷ്യന്റെ രൂപം മുന്നിൽ കണ്ടു.

ആ മനുഷ്യൻ. അയാൾക്ക് എന്തെല്ലാം അറിയണം. ഇങ്ങനെ ഒരു മനുഷ്യനുണ്ടോ?

''ലാസ്റ്റ് അവർ ഫ്രീ ആയിരുന്നോ?''

''കോളജിലെ ഓഫീസിൽ അന്വേഷിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നോ.''

ഒരു സായാഹ്നം അവൾ മനസിൽ ഓർത്തു.

എങ്കിലും ആ മനുഷ്യൻ പതിവായി ആ കൽപ്പവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിൽക്കുന്നു. ആ മനുഷ്യന് നാണമില്ലെ? ഇങ്ങനെ ശല്യം ചെയ്യുന്നവരുണ്ടോ?

ഇനിയും ആ നിരാശനായ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുള്ളുകൾ തറയ്ക്കണം. അങ്ങനെ ആ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം നീറി നീറി മരിക്കണം!

ഞാനും എന്റെ ചേട്ടനും മാത്രം ജീവിക്കണം.

'ആരാ അമ്മെ അത്?' പുറത്തൊരു ശബ്ദം. പോസ്റ്റുമാൻ എഴുത്തു നീട്ടി. അവൾ സന്തോഷത്തോടെ വാങ്ങിച്ചു. ആകാംക്ഷയോടെ അതു പൊട്ടിച്ചു. അതിലേക്ക് തന്റെ ദുഃഖ

ത്തിലാണ്ടുപോയ കണ്ണുകൾ പരതി.

അവളുടെ ഹൃദയം തകർന്നു! ദുഃഖമാകുന്ന സമുദ്രത്തിലെ തിരകൾ ആഞ്ഞടിച്ചു.

അവളുടെ ഹൃദയം വേദനയിൽ പിടഞ്ഞു.

എഴുത്തിലെ മൂന്നു വാക്കുകൾ.

''എനിക്കു ജോലി കിട്ടിയില്ല. ഞാൻ ഇനി തിരിച്ചു വരുകയില്ല. ദയവായി മോളി എന്നന്നേക്കുമായി എന്നെ മറക്കുക.''

ഈശ്വരാ ഇതെന്തു വിധി! അവൾ പരിഭ്രാന്തയായി. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം. എന്റെ വയറ്റിൽ കിടക്കുന്ന കുഞ്ഞ്, മരിക്കണമോ!

വേണ്ട.

രാത്രിയിൽ കരഞ്ഞു കലങ്ങിയ കണ്ണുകളോടെ അവൾ തന്റെ എല്ലാമായ അമ്മയുടെയും സണ്ണിയുടെയും കാൽപ്പാദങ്ങളിൽ തൊട്ട്, വീടു വിട്ടിറങ്ങി. അരണ്ട നിലാവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ വേഗം നടന്നു. തന്റെ ഭയമെല്ലാം എവിടെയോ ഓടി ഒളിച്ചു. ധൈര്യം അവലംബിച്ച് പിറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു.

ഉറച്ച തീരുമാനം. എന്റെ ചേട്ടനെ കണ്ടുപിടിക്കും. ആത്മധൈര്യത്തോടെ അവൾ നടന്നു.

റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിലെത്തി. അവിടെ വലിയ തിരക്കാണ്. ആളുകൾ ചിരിക്കുന്നു. സന്തോഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ട്രെയിൻ വരും എന്നാരോ പറഞ്ഞു. അവൾ വേഗം ടിക്കറ്റെടുത്തു. ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞു വരുന്ന ട്രെയിൻ. അവളുടെ കണ്ണുനീർ, മറ്റുള്ളവരുടെ സന്തോഷം.

ഒരു നിമിഷം. ട്രെയിൻ വന്നു നിന്നു. അവൾ വേഗം അതിൽ ചാടിക്കയറി.

സന്തോഷിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ ഈ പാപിനിയുടെ കണ്ണുനീർ, മന്ദമാരുതനേറ്റ് ബാഷ്പീകരിച്ചു.

തന്റെ അമ്മ ഉണർന്നിട്ടുണ്ടാവും. അവർ രണ്ടും പൊട്ടിത്തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ ഓടി നടക്കുന്നുണ്ടാവും. എല്ലായിടത്തും അന്വേഷിക്കും. ദൈവമേ!

അടുത്തിരുന്നയാൾ ചോദിച്ചു. 'എവിടെപ്പോകുന്നു?' അവൾ ആദ്യം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവസാനം അവൾ 'മദ്രാസിനു പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

അവർ എങ്ങോട്ടാണെന്ന് അവൾ തിരക്കിയില്ല.

'ഈ വണ്ടി ഓടുന്നില്ലേ.' അവൾ ഓർത്തു. എന്റെ ചേട്ടൻ എവിടെ ആയിരിക്കും. മദ്രാസ് പട്ടണത്തിലാണെന്നറിയാം. എങ്ങനെ ആ കെട്ടിടം കണ്ടുപിടിക്കും.

വാച്ചിൽ നോക്കി. സമയം 9.30 ആയി. ട്രെയിൻ ചൂളം വിളിച്ചുകൊണ്ട് സാവധാനം നിന്നു. ഇറങ്ങേണ്ട സ്ഥലമായോ? അവിടെ ഒരു ബോർഡു കാണുന്നു. അവൾ ഇറങ്ങി. ദുഃഖത്തിന്റെ ആഴം അവളെ ക്ഷീണിതയാക്കി. അവൾ മെല്ലെ നടന്നു.

അപ്പോൾ ഒരു റിക്ഷാക്കാരൻ എവിടെപ്പോകണം എന്ന് ചോദിച്ചു. ആ മഹാമനസ്കതയുടെ മുമ്പിൽ അവൾ തന്റെ അഡ്രസ് കാണിച്ചു.

ഒരു വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ റിക്ഷാ നിറുത്തി. അയാൾ പറഞ്ഞു ഇതാണ് സ്ഥലം. അവൾ ഇറ

ങ്ങി. ചുററുപാടും നോക്കി. താൻ ഉദ്ദേശിച്ച കെട്ടിടം ഇതായിരുന്നില്ലേ? ചേട്ടൻ തന്ന അഡ്രസ്സ് വ്യാജമായിരുന്നോ? ചിന്തകൾ അവളെ അലട്ടി. കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം വട്ടം കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ഒരു നിമിഷം. ദൈവമെ!

ഒരു സ്ത്രീ ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു. ''ആരെ അന്വേഷിക്കുന്നു?'' ചോദ്യത്തിനുത്തരം അവളുടെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന അഡ്രസ്സായിരുന്നു.

''ഈ ആൾ ഈ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിലുണ്ട്.'' അവൾക്ക് സന്തോഷമായി. അവൾ ആ സ്ത്രീയെ പിൻതുടർന്നു.

ആ സ്ത്രീയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം യാന്ത്രികമായി അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

''എവിടെയാണ് വീട്?''

''വീട് കേരളത്തിലാണ്.''

''എന്തിനാണ് തനിയെ വന്നത്?''

''എന്റെ ചേട്ടനെ കാണുവാൻ.''

ഇരുളടഞ്ഞ ഒരു മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു. ''ഇവിടെ ഇരിക്കുക. ആൾ ഉടനെ വരും.'' അവൾ മയന്നു വിറച്ചു.

അവൾ നിലവിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ നിലവിളി അന്ധകാരം നിറഞ്ഞ ആ മുറിയിലേക്കു പുതുമുഖങ്ങളെ മാടിവിളിച്ചു.

തന്നെ ഈ വേശ്യാലയത്തിൽ എത്തിച്ച ആ സ്ത്രീ—

അവൾക്ക് ഒന്നും ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

എങ്ങനെ രക്ഷപെടും. എന്റെ ചേട്ടൻ എവിടെയായിരിക്കും? ദൈവമെ അവൾ മനസിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ പ്രാർത്ഥന ദൈവം കേട്ടോ ഇല്ലയോ?

നിശയുടെ നിശബ്ദതയിൽ അവൾ ആ മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് രക്ഷപെട്ടു.

വിജനമായ തെരുവിലൂടെ അവൾ ഓടി ആരും അവളെ സഹായിച്ചില്ല.

ദൈവമെ! നേരം ഒന്നു പുലരണെ.

താൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്, ഇത് കടലോ കായലോ ആറോ?

ഞാൻ എങ്ങനെ ഈ തീരത്ത് എത്തി? പ്രശാന്തമായ ഈ തീരത്ത് എന്നെ ആരാണ് സഹായിക്കുവാനുള്ളത്.

അതേ, ആ പോകുന്ന മനുഷ്യൻ ആരാണ്?

സുപരിചിതൻ—

ആ കൽപ്പവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്ന ആ മനുഷ്യനല്ലെ. ദൈവമെ!

അവൾ ആ മനുഷ്യന്റെ കാൽപ്പാദങ്ങളിൽ വീണു. എല്ലാം നിമിഷങ്ങൾക്കകം സംഭവിച്ചു.

ഈ പാപിനിയെ രക്ഷിക്കണമെ. എന്നോടു ക്ഷമിക്കു. ആ മനുഷ്യൻ അവളെ നോക്കി. കരഞ്ഞു കലങ്ങിയ ആ കണ്ണുകൾക്ക് ആ മനുഷ്യൻ മാത്രം അഭയം— അവൾ ചിന്തിച്ചു.

ആ മനുഷ്യൻ അവളെയും കൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ട്രെയിൻ ഇരമ്പിപ്പായുകയാണ്. ആ മനുഷ്യൻ അവളോട് ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല.

വണ്ടിയുടെ വേഗതയ്ക്കു തുല്യം അവളുടെ നിലവിളിക്കും വേഗത കൂടി. കണ്ണുനീരിൽ കുളിച്ച മുഖം അവൾ സാരിത്തലപ്പുകൊണ്ടു മറച്ചു.

അവളുടെ തകർന്ന ഹൃദയം ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു.

അമ്മേ! അമ്മേ!

അമ്മ അവളുടെ അടുത്തു ചെന്നു. അവളെ വിളിച്ചു. അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു.

'അമ്മേ! ഇതു സ്വപ്നമോ? എന്റെ ചേട്ടൻ എവിടെ?'

ചെറുകഥ

മരണത്തിന്റെ രണ്ടു മുഖം

ബാബു ടി. കെ.
I B. Com.

"വാവിയേട്ടാ".

ഉം.

"നേരം സന്ധ്യയാകുന്നു".

"ആകട്ടെ"!

അല്പനേരത്തെ നിശബ്ദത. രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ തിരകളെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. വീണ്ടുമവൾ—

"എല്ലാവരും എങ്ങും പോകുന്നു".

"പോകട്ടെ"— അവന്റെ മറുപടി.

"നമ്മളോ?"

"നമ്മളെന്താ"? അവന്റെ ചോദ്യം.

"ഒന്നുമില്ലേ"?

"ഇല്ല". അവൻ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

"ഇല്ലേ, തീർച്ചയാണോ"

"അതെ! തീർച്ചയായും."

കടൽത്തീരം വീണ്ടും ശൂന്യമാകുന്നു. അവളും അവനും രണ്ടു രക്തബിന്ദുക്കൾ: മൂകരായി എന്തോ ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ വീഥിയിൽ കാർമേഘങ്ങൾ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നു. അണ്ടിക്കാരൻ പയ്യൻ അവരെ വിളിച്ചുകൂകി. അവൾക്കും അവനും ഒപ്പം ഒരു വിളക്കുകാലും മൂകയായി നോക്കി നില്ക്കുന്നു. അഗാധതയിലേയ്ക്കുള്ള നോട്ടം. നെടുവീർപ്പിലേയ്ക്കുള്ള നോട്ടം. കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിലേയ്ക്കുള്ള തിരനോട്ടം. ചെറുതും വലുതുമായ തിരമാലകൾ ഇടവിട്ട് കടൽക്കരയെ ചുംബിച്ചിട്ട് തൃപ്തിയോടുകൂടി അവസാനിക്കുന്നു.

അവരുടെ സമീപത്ത് ചെറിയ ഒരു ഞണ്ട് തല വെളിയിലേക്കിട്ട് അവരെ വീക്ഷിക്കുന്നതും അവൻ കണ്ടു. അതിന്റെ മാളത്തിലേയ്ക്ക് അവൻ ഒരു പിടി മണ്ണു വാരിയെറിഞ്ഞു. അപ്പോഴും ആ മാളം അടഞ്ഞുപോയി. അതുകണ്ട് അവൻ സന്തോഷിച്ചു. പക്ഷേ അവളും ദുഃഖിച്ചു. അല്പ സമയത്തിനുശേഷം. മണ്ണുമാറി ഞണ്ട് വീണ്ടും പുറത്തുവന്നു. അവൻ ദുഃഖിച്ചു. അവളും സന്തോഷിച്ചു. അവൻ വീണ്ടും മണ്ണുവാരി. അവളും വിലക്കി.

"അരുത് ഇത് ചെയ്യുന്നത് പാപമാണ്".

"ആരു പറഞ്ഞു?"— അവൻ ചോദിച്ചു.

"ഇത്രയും നാളത്തെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കി"

"പക്ഷേ ഞാൻ ഇതുവരെ ജീവിച്ചിട്ടില്ല" അവൻ രോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ ആരംഭമാണോ"?

"അല്ല അവസാനം".

"തുടക്കമില്ലാത്ത അവസാനമോ"? അവളും സംശയിച്ചു.

അവളുടെ സംശയം തീർക്കാൻ അവൻ വീണ്ടും തുനിഞ്ഞില്ല.

"നീ അങ്ങോട്ടു നോക്കിക്കേ, സൂര്യൻ പൂർണ്ണമായും ജലത്തിൽ മുങ്ങിക്ക

ഴ്ഞ്ഞിരിക്കുന്നു'' അവൻ അവളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ''സൂര്യനെന്ന ഗോളം ആത്മഹത്യ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇന്നുവരെയും ജോലിചെയ്ത് ഇനിതാ വിശ്രമം കൂടാതെ അവൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്തിരിക്കുന്നു''. അവൻ പുലമ്പി.

''അല്ല'' അവൾ ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു. ''ഇത്രയും നേരത്തെ പ്രവൃത്തിയുടെ മാലിന്യങ്ങൾ കഴുകിക്കളയുകയാണ്''

''നീ പറയുന്നത് തെറ്റ്'' അവന്റെ വാദം.

''അല്ല''

''എന്തുകൊണ്ട്''?

''സൂര്യൻ വീണ്ടും നാളെ പ്രഭാതത്തിൽ കിഴക്കേ ചക്രവാളത്തിൽ പൊട്ടിവിടരുന്നു'' അവളുടെ തെളിവ്.

''എടീ മണ്ടീ നാളെ സൂര്യൻ ഉദിക്കുകയില്ല''

''അതു പോകട്ടെ. സമയം രാത്രിയാകുന്നു. നമ്മൾ എങ്ങോട്ടുപോകും?'' അവൾ ചോദിച്ചു.

''എങ്ങോട്ടു പോകാൻ''? അവന്റെ ചോദ്യം.

''എങ്ങോട്ടെങ്കിലും''.

''ഞാനില്ല. ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നമ്മൾ രണ്ടുപേരും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്നാൽ പോലീസ് പിടികൂടും'' അവന്റെ വാദം.

''അതിനുവല്ല ഹോട്ടലിലും റൂമെടുക്കണം''. അവളുടെ മാർഗ്ഗം.

''അതിനു കാശു വേണ്ടേ മേരീ''

''പിന്നെ നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യും''? മേരിയുടെ ഭീതി.

' എനിക്കറിയാൻ പാടില്ല.''

''എന്നാൽ എനിക്കറിയണം'' അവളുടെ വാദം.

വീണ്ടും ഒരു വലിയ തിരവന്നടിച്ചു തിരികെപ്പോയി. ആകാശത്തിന്റെ വക്രതയിൽ മിന്നൽപ്പിണറുകൾ ഉണ്ടായി. തണുത്ത ഊതക്കാറ്റ് ആഞ്ഞടിച്ചു. മഴയുടെ ആരംഭത്തിന്റെ സൂചന. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ മഴ പൊട്ടിയൊഴുകും. അവരെ നനയ്ക്കും.

''മേരീ''

''എന്തോ''

''നമ്മൾ തമ്മിൽ പ്രേമിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു''

''രവിയേട്ടാ''.

''പറയുന്നതു കേൾക്കൂ! നമ്മൾ ഇരു മതക്കാരാണ്. അന്തസുള്ള, ആഭിജാത്യമുള്ള തറവാട്ടിൽപ്പിറന്നവർ. നീ മരിച്ചാൽ നിന്നെ പള്ളിയിൽ അടക്കം ചെയ്യണം. ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ ദഹിപ്പിക്കണം. ഇവിടെ എവിടെയാണു പൊരുത്തം. കൂടാതെ നമ്മൾ രണ്ടു പേരും ഒരുപോലെ കുടുംബത്തിൽ നിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ടവർ. ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കാരുമില്ല''. അവൻ ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി. അവൻ വീണ്ടും ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്കു ഗമിക്കും മുൻപേ അവൾ വർത്തമാനത്തിൽ തുടങ്ങി.

''ഇതൊക്കെ എന്തിനു പുലമ്പുന്നു?'' അവൾക്കു കുണ്ഠിതമുണ്ടായി.

''നീ മിസ്റ്റർ ജോസഫിനെ തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സമ്മതിച്ച് വീട്ടിലേയ്ക്ക് തിരികെപ്പോകണം. അങ്ങനെ ജോസഫിന്റെ ഭാര്യയായി, പുഷ്പിച്ച് സുഖമായിട്ടൊരു കൊച്ചു കുടുംബം നയിക്കണം''. അവന്റെ മനസിലെ ഐഡിയ ഇപ്രകാരം പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു.

''അപ്പോൾ രവിയോ''?

''ഓ! ഞാനോ, ഞാൻ.... ഞാൻ നീ പോയാലും ഈ കടൽത്തീരത്ത് ഇതു പോലെ വന്നിരിക്കും''.

''ററയ്ക്കാണോ''? അവളുടെ ചോദ്യം.

''അതേ''

അപ്പോഴത്തേയ്ക്കും അവളിൽ നിന്ന് ഒരു തേങ്ങൽ അണ പൊട്ടി. പ്രതിബന്ധം പൊട്ടിച്ച് ഒഴുകുന്ന വെള്ളം പോലെ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് ബാഷ്പധാരയൊഴുകി. ആ കണ്ണുനീർ അവളുടെ തുടുത്ത കവിളിലൂടെ താഴോട്ട് ഒഴുകി. അപ്പോൾ അവൻ അവളുടെ മുഖത്തു നിന്നും ആ കണ്ണുനീർ തുടച്ചു കളഞ്ഞു.

'കരയാതെ. നീ കൊച്ചുകുട്ടിയല്ല'.

''ചേട്ടന്റെ പുതിയ പ്ലാൻ എനിക്കു മനസിലായി. ഇതിനാണോ വീട്ടിൽനിന്നും ഞാന് ചേട്ടന്റെ കൂടെ പുറപ്പെട്ടത്?'' അവൾ വിക്കി വിക്കി പറഞ്ഞു. പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളുടെ ഹൃദയം പെട്ടെന്നു മാറുകയില്ല. ''ഏതു വ്യക്തിക്കുവേണ്ടി തിരിച്ചോ ആ വ്യക്തിയോടുകൂടി മാത്രമേ ഇനി അന്ത്യമുള്ളു''. അവൾ വീണ്ടും കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

''നിനക്കു എന്നോടു പിണക്കമാണോ''?

''അല്ല''

''പിന്നെ''

....

''പറയൂ നീ പറ''.

''ചേട്ടാ, ഞാന് പറയുന്നത് ചേട്ടനൊന്നു കേൾക്കാമോ. അതിനു ശേഷം എന്റെ ഐഡിയയോടു യോജിക്കാമോ''?

''എന്താ മേരി വേഗം പറയൂ''.

''ഈ കടൽതീരത്തുവച്ചുതന്നെ നമ്മുടെ ജീവിതം ഒന്നിച്ചവസാനിപ്പിക്കാം'' അവളുടെ പുതിയ പ്ലാൻ.

''അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ''?

''ഉണ്ട്. ചേട്ടനില്ലെങ്കിൽ വേണ്ടാ. ഞാൻ മരിക്കാൻ പോകുകയാണ്. ജോസഫിന്റെ ഭാര്യയാകുന്നതിൽ ഭേദം മരണംതന്നെയാണുത്തമം''. അവൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ ഏറ്റോടി. കൂറ്റൻ തിരമാല അവൾക്കുവേണ്ടി പാഞ്ഞു വന്നു. അവൾ ആ തിരയിലേയ്ക്കു എടുത്തുചാടി. അവൻ അല്പസമയം നിശ്ചലമായിരുന്നതിനു ശേഷം എന്തോ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഓടി. തത്സമയം അവളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ആ തിര അഗാധതയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോയി. വീണ്ടും മറെറാരു വലിയ തിര അവനുവേണ്ടി വന്നു. ആ തിരയിലേയ്ക്കു അവനും എടുത്തുചാടി.

ആ വിളക്കുമരം മാത്രം അവിടെ അവശേഷിച്ചു. ആ വിളക്കുമരവും ചാടുമോ? ആവോ! അവർ മരണത്തിന്റെ സീമയിലെങ്കിലും ഒന്നിച്ചുകൂടുമോ? തീർച്ചയായും അവർ ഒന്നിച്ചു കൂടും. അവരുടെ അനശ്വരമായ പ്രേമം തല്ലിത്തകർക്കാൻ ആർക്കു കഴിയും? ദൈവത്തിനല്ലാതെ!

ചെറുകഥ

നശ്വര ശില്പങ്ങൾ

സന്തോഷ് വാലാച്ചിറ
II P. D. C.

"കലാകാരന്റെ കഥകളിലേ പ്രേമവും അനുരാഗവുമൊക്കെയുള്ളൂ?"........

നാളുകൾകൊണ്ട് മനസിൽത്തിങ്ങിയത് ഇടയില്ലാതെ പുറത്തു വന്നിരിക്കുന്നു.

അർഹതയില്ലാത്തതല്ലെങ്കിലും മനസിൽ ഏതോ കുത്തിത്തറഞ്ഞ പ്രതീതി.

പേനയുടെ ചലനം നിലച്ചപ്പോൾ അവളിലേയ്ക്കു മുഖമുയർത്തി.

ഈറനണിഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ മോഹങ്ങൾ മരിച്ചുകിടന്നു. വർഷങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യമുള്ളത് ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലമർന്ന് ഞെരിഞ്ഞു പൊട്ടുമെന്നു തോന്നി.

കതിരണിഞ്ഞ ഭാവനകളിൽ സ്വപ്നം കണ്ടു നടന്ന പാവം പെൺകുട്ടി, തന്റെ ശൂന്യമായ മരുഭൂവിലേയ്ക്ക് വർഷബിന്ദുപോലെ ഓടിവന്നപ്പോൾ അകലാൻ ശ്രമിച്ചു. കഴിഞ്ഞില്ല. അകലുംതോറുമടുക്കാൻ കൊതിച്ചു.

കോളേജിന്റെ ആളൊഴിഞ്ഞ മുറികൾ ഏകാന്തതയെ ഗർഭംധരിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചിരുന്നു.

"രവിയേട്ടനുവേണ്ടി എത്ര നാൾ വേണമെങ്കിലും ഞാൻ കാത്തിരിക്കാം".

എന്തോ പിടിച്ചടക്കാൻ വെമ്പുന്ന കണ്ണുകളോടെയുള്ള പെൺകുട്ടിയുടെ യാചന.

പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന വസന്തങ്ങളിലും, സിരകളിലൂടെ ചുററിയൊഴുകിയ യുവ പ്രസരിപ്പിലും ഏകനെന്ന ചിന്തയിൽ കലാകാരനിലെ പൗരുഷം തളർന്നു കിടന്നു.

അസുരക്ഷിതതയുടെ മൂടുപടം കണ്ണുകളിലൂടെ തുറന്നുകാട്ടിയപ്പോൾ നനഞ്ഞ അവളുടെ കണ്ണിലെ കൂവളപ്പൂവിലെ ജലബിന്ദുക്കളെ ചുണ്ടുകൾകൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുത്തപ്പോൾ അവൾ ചിരിച്ചു. തെച്ചിലകളുടെ കിലുകിലാരവത്തോടെ.

ആശകളുടെ കരിനാഗങ്ങൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേററിട്ടും, പ്രതീക്ഷകളോടെ കാത്തുനിന്നപ്പോൾ, വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളുടെ പാരസ്പര ബന്ധത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടില്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതു കണ്ടിട്ടും. ആശകൾ മനസിന്റെ ശത്രുക്കളാക്കുന്ന അജ്ഞാത തീരം തേടിയലയുകയായിരുന്നു അവർ.

ആദ്യം വിവാഹകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ താൻ പറഞ്ഞു:—

"നിനക്കമൃതം ചൊരിയുന്ന സന്തുഷ്ടി പകരാൻ........ ഈ വരണ്ട കയ്യുകൾ............"

പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പവൾ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

ചുററിലെ വർണ്ണങ്ങൾ നിറം മങ്ങിയ ചിത്രങ്ങളായി കരുതിയ പെൺകുട്ടിയുടെ തേങ്ങൽ ഹൃദയത്തിന്റെ വിങ്ങിപ്പൊട്ടൽ ആയപ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ആശകളുടെ കുരുന്നു പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞ കണ്ണുകളും കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ച സുസ്മേര വദനവും കലാകാരനെ ബന്ധിച്ചു.

മൂടിവച്ച്, മൂടിവച്ച് ഒരു ദിവസം അഗ്നിപർവ്വതംപോലെ പുകഞ്ഞ് പൊട്ടി. തന്റെ അഭിലാഷത്തിനുവേണ്ടി മാതാപിതാക്കളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തകിടം മറിഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ, മോഹത്തിൽ നീന്തി ദാഹിച്ചുവന്ന പെൺകുട്ടി രാഗവും, താളവുമായി എന്നിലലിഞ്ഞു ചേർന്നു.

ആത്മവേദനയടങ്ങി... ആയിരം,

ദുഃഖമെന്നറിയുന്നു.

കലാപത്തിന്റേയും, ദുർഭിക്ഷ ത്തിന്റേയും, പകർച്ചവ്യാധിയുടേയും മര ണത്തിന്റേയും നടക്കുന്ന ഭവനങ്ങളിലെ അന്ധകാരങ്ങളെയെല്ലാം കീറിയ പ്രതിനി ധാനമായിരുന്നു.

ഇന്ന്………………

കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകിയ നിശ നമ്മെ ഭയാനകമായി അകന്നകന്നു പോയി.

അരുണരശ്മികളുടെ പുതിയകാലം വീണ്ടും. മുന്നിൽ നിറ്റ്യലാവണ്യമുള്ള ചെമ്പനീർ പൂക്കൾ മാത്രം.

പൊന്നോമനയായ വാസു വിരിഞ്ഞു കൊണ്ടു വീണ്ടുമിനിയെപ്പോഴും സന്തോഷ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതാ ണെന്നറിഞ്ഞതുമില്ല.

കണ്ണുകൾ മേലിലെ പാതയിലൂടെ വഴിയെ തേടി നടന്നു. വഴിയിൽ കുറു ക്കിയ പ്രാണനിലെ വിഴുങ്ങാൻ എത്തുകാ വിലേക്കിറങ്ങുന്നു. അതിനെ വിഴുങ്ങി യതോടെ വീണ്ടും പഴയ സ്ഥാനത്തു പതുങ്ങിയിരുന്നു. വിശപ്പുമായി വിളക്കിനും ഇരുട്ടിനെ അതിനു കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം കണ്ടില്ല.

വിദൂരാകാശത്തിലൂടെ പറക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കിയപ്പോൾ ആകാശം നീ ലെ പുതപ്പണിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന നക്ഷ ത്രക്കുരുന്നുകൾ. അവയ്ക്കു നടുവി ൽ പുതുപ്പണമെറിഞ്ഞിട്ടേപ്പോലെ നാണം കുണുങ്ങുന്ന 'അമ്പിളിയമ്മാവൻ'.

മകരമാസത്തിലെ ഒരു പാതിരാത്രി യാണ്. കാറ്റ് പോലെപ്പോലും നിശബ്ദ യിൽ നിലാവു പോലെയവൾ തന്റെ യാത്രയിൽ. കുപ്പിവളകളുടെ കുലുങ്ങി ച്ചിരിയിൽ കാതോർത്തിരുന്ന ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ മുന്നോട്ടു പിച്ചവെപ്പുകാരിയുടെ പുഞ്ചിരി മിന്നി. പോളിഷ് പുരട്ടിപ്പുരട്ടിയ്ച്ച കൈനഖ ത്തിൽ താമർത്തിക്കളിയ്ക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൈ വലിച്ചുകളഞ്ഞു.

പെണ്ണിയുടെ പുടവനോത്ത മാദ ലൈറ്റിൽ സുന്ദരിയായിൽ തന്റെ വികാരങ്ങളെ മൊത്തിയൊ, പാതിരാത്ത ലെറ്റലെ കുളിർതെന്നലായി നമ്മു ളെ തിരകൾ തെളിച്ചുയർത്തി ഞാനും കിടന്നു.

"വാസു"— സ്വരമപ്പോഴായിരുന്നു. പോയവിൽ പിടി മുറുക്കിയപ്പോൾ വേദ നയോടെ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പുറകെ നടന്നു.

വികാര, ശുദ്ധ പവിഴമൊഴികളിൽ കോർത്തെടുത്തില്ല. ഹൃദയം സ്പർശ ത്തിൽ കോരിയെടുത്തുകൊണ്ടില്ല.

നിമിഷങ്ങൾ അടർന്നുവീണപ്പോൾ കൂട്ടിയെടുത്തതാരു നിരാശയായി അവൾ തന്റെയരുകിൽ തളർന്നു കിട ന്നു. ദാമ്പത്യത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ തകർന്നടിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പാപത്തിന്റെ കറ പുരണ്ടിരിക്കുന്നു.

അകാരണമായ ദുഃഖം തളംകെട്ടിയ പാതിയടഞ്ഞ കണ്ണുകളും, ചുണ്ടുകളും പതറിപ്പോയ ആലോചനകളുടെ ഭാരത്തിലായി.

ഇനിയൊരാശ്വാസമേയുള്ളൂ. മോച നമാണം. അതിനുവേണ്ടി അവളുടെ രൂപം ഒരിക്കലും മായാതെ കണ്ണുകളി റുകെയടച്ച് മുറിയിലേയ്ക്ക വേഗം നടന്നു.

വാതിലുകൾ ശക്തിയായടയ ഞ്ഞു. മേശയിലിരുന്ന തുണ്ടുകടലാ സിൽ കഥാകാരനിങ്ങനെയെഴുതി:—

പ്രിയ ശാരി,

കലയെന്ന മാന്ത്രിക വലയത്തിൽ നിന്നെ ഞാൻ വരികരിച്ചെങ്കിലിതു ക്കുപ്പേപ്പറിലതിനു ഞാൻ മാപ്പു ചോദി ക്കുന്നു. ഇനിയൊരിക്കലും നിന്നെ ഞാൻ വേദനിപ്പിക്കുകയില്ല. ഒരിക്കലും.

നിന്റെ രവിലേട്ടൻ.

ഉറക്കം തെറ്റാതെ മാറോടു അടുക്കി പ്പിടിച്ച കൈത്തോക്കിന്റെ കാഞ്ചിയിൽ കഥാകാരന്റെ കൈവിരൽ അമർന്നു വലിച്ചു.

യാത്ര തുടരൂ......

വയലാ ചന്ദ്രശേഖർ
I B. A.

നടന്നടുത്തു ഞാനന്നെന്നുടെ
വിടർന്ന കൺകളുമായി
മടിച്ചുനിന്നു, തൊടിയിട, പിന്നെ
കടന്നുയൗവ്വന വാതിൽ.
വിളങ്ങിഹാ, യെൻ മുമ്പിലൊരുജ്വല
തിളക്കമാർന്നൊരു ലോകം!
ഇളകിവിട്ടു 'കിക്കിളി'യുള്ളിൽ
കടന്നുവന്നൊരു ഗാനം.
ഉയർന്നു താളം; പേലവ പാദം
ചവിട്ടിയപ്സര നൃത്തം
പിടഞ്ഞെണീറ്റെൻ ചേതന, കണ്ണുകൾ
തുടച്ചു പുഞ്ചിരി തൂകി
നിറഞ്ഞു തിങ്ങിയ ഭാവന പൊങ്ങി-
പ്പറന്നു സ്വപ്നവിലോലം
വിടർന്നു പുഞ്ചിരി തൂകും പൂനിര
പകർന്നു രാഗപരാഗം.
വളർന്നുവന്നെന്നുള്ളിലടിക്കടി
കിളർന്നൊ, രുത്ക്കട ദാഹം
വരണ്ട നാവും തൊണ്ടയുമായി-
ട്ടലഞ്ഞു പൂവനി തോറും.
നിരന്നിരുന്നാ താരഗണങ്ങൾ
വിരുന്നൊരുക്കിയെനിക്കായ്
ഉടഞ്ഞു വാനിൽ പാൽക്കുടമപ്പോൾ
പതഞ്ഞു മഞ്ജുള മേഘം
കുളിർമ്മയേറും നീലജലത്തിൽ
മദിച്ചു നീന്തിയഥേഷ്ടം
കുതിച്ചു മുങ്ങിയഗാധ തലങ്ങളി-
ലുദിച്ച തൃഷ്ണയൊതുക്കാൻ
തിരിഞ്ഞു പൊന്നാമുത്തുകൾ വാരാ-
നിരുണ്ട ഗഹ്വരഭാഗേ
തിരിച്ചുവന്നാ കരയിലടുത്തെൻ

കനത്ത ഭാരമിറക്കാൻ.
നടുങ്ങിഞാനെന്നെ, ത്തിതു മണ്ണിൽ!!
അടിഞ്ഞൊരാസ്ഥി, കപാലം!!
എനിക്കു തുല്യം നിർവൃതി നേടാ–
നൊരിക്കലോടിയ പാവം!!!
കുഴഞ്ഞുവീണെൻ ചേതന, ഭാവന–
യുറഞ്ഞുപോയീ സർവ്വം
തെളിഞ്ഞുവന്നെൻ ബുദ്ധിയിലെങ്ങോ
ഒളിഞ്ഞിരുന്നൊരു സത്യം.
''പുറത്തുകാണും മോടിയിതെല്ലാം
വെറുക്ക–മായികമത്രേ
സുഖിക്കയല്ലീയുലകിൽ വേണ്ടതു
'സഹിക്ക'യാണു നിതാന്തം
മരിക്കുവോളം സുകൃതം ചെയ്യാ–
നുറച്ചുകൊണ്ടെഴുന്നേല്ക്കൂ
തുടർന്നിടുന്നിൻ ജീവിതയാത്രയി–
ലടർന്നിടാതീ ലക്ഷ്യം.... ....''

മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ ചെറിയ വെളിച്ചത്തെ നോക്കി ചന്ദ്രൻ പരിഹസിച്ചു ചിരിച്ചു.

മിന്നാമിനുങ്ങു തിരിച്ചടിച്ചു. ''ഞാൻ ആരുടേയും പ്രകാശം കടംവാങ്ങി തെളിയുന്നവനല്ല. ഈ നുറുങ്ങുവെളിച്ചം എന്റെ സ്വന്തമാണ്. ഇതിന് എനിക്കാരോടും കടപ്പാടില്ല''.

ചന്ദ്രൻ വിളറി ഉത്തരം മുട്ടിപ്പോയി.

X X X

ധനികന്റെ പണം കൊണ്ട് വീർത്ത പണസഞ്ചി അഹങ്കരിച്ചു.

''എന്റെ ശരീരഭംഗിയും വിലപിടിപ്പുമാണ് എന്നെ ഈ സ്ഥാനത്തെത്തിച്ചത്''.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം പണം വാരിയെടുത്തശേഷം കള്ളൻ പണസഞ്ചി വലിച്ചെറിയുമ്പോൾ അത് വിചാരിച്ചു.

''ഞാൻ സ്വയം മനസ്സിലാക്കാൻ വൈകിപ്പോയിരുന്നു''

(ഓർമ്മയിൽനിന്നും കുറെ മുത്തുകൾ
—സുനിൽകുമാർ നെല്ലിക്കോട്ട്)

സമൂഹവും അച്ചടക്കവും

മാത്യു കാരാംവേലി

അജ്ഞരും അപരിഷ്കൃതരുമായിരുന്ന പ്രാചീന മനുഷ്യർ ഒറ്റപ്പെട്ട സങ്കേതങ്ങളിലൊതുങ്ങിക്കൂടി പരസ്പരം കലഹിച്ചിരുന്നു. ഇതു പുരാതന മനുഷ്യന്റെ കാടൻ ജീവിതരീതിയുടെ ബാഹ്യ പ്രകടനമായിരുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ട സങ്കേതങ്ങളുപേക്ഷിച്ചു കൂട്ടം ചേർന്നു ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ സാമൂഹ്യബോധം അവരിൽ അങ്കുരിച്ചു. ഭിന്ന സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവവും ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെയായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ അറിവിന്റെ രശ്മികൾ മനുഷ്യനിൽ വളർന്നപ്പോൾ സ്വന്തം കഴിവുകളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചും അവൻ ബോധവാനായി. പുരോഗതിക്കുതകുന്ന സ്വതന്ത്രചിന്താഗതികളുടെ ആവിഷ്ക്കരണത്തിലൂടെയും ക്രിയാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയുമാണല്ലോ വ്യക്തിത്വം ഉരുത്തിരിയുന്നത്.

തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളാലും ആദർശങ്ങളാലും സമൂഹത്തെ നയിക്കുവാനാണ് ഉത്കർഷേച്ഛുവായ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ശ്രമം. ഇവിടെ വ്യക്തികൾ തമ്മിൽ ആദർശപ്പൊരുത്തമില്ലായ്മ സംഭവിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. അടിമത്തത്തെ വെറുക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സമൂഹത്തെ തന്റെ ചൊല്പടിയിലൊതുക്കാൻ വെമ്പുന്നുവെന്നത് ഒരു വിരോധാഭാസമായി തോന്നാം. ഇത്തരം പ്രവണതകളുടെ കാരണം വ്യക്തികളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഏകീകൃത സ്വഭാവമില്ലാത്തവയാണെന്നുള്ളതാണ്. അഥവാ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യമാണു സമൂഹത്തിനുള്ളതെങ്കിൽക്കൂടി അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷേ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളുമാവാം.

വ്യക്തി സമൂഹത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ അഭിവൃദ്ധി അവന്റെ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. അനേകം ചെറു നാരുകൾ കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു കയറിനോടു സമൂഹത്തെ സാമ്യപ്പെടുത്താം. ഈ നാരുകൾ കയറിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചെടുത്താൽ അതു ദുർബലമാകും.

നാരുകൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തു കയർ നിർമ്മിക്കുന്നതുപോലെ സാമൂഹ്യബോധത്താൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യർ ഒന്നുചേരുമ്പോൾ സമൂഹവും രൂപം കൊള്ളുകയായി. കേവല വ്യക്തിക്ക് അസാദ്ധ്യമായേക്കാവുന്ന നേട്ടങ്ങൾ വ്യക്തികളുടെ യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം മൂലം സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. 'ഒത്തുപിടിച്ചാൽ മലയും പോരും' എന്ന പഴമൊഴി ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. സംഘടിച്ചു കൂട്ടായ വിലപേശൽ (Collective bargaining) നടത്തുവാൻ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തെ ആഹ്വാനം ചെയ്ത കാൾമാക്സ് കേവല വ്യക്തിക്കല്ല, മറിച്ചു സമൂഹത്തിനാണു ഫ

ലപ്രദമായ രീതികളെന്തെങ്കിലും കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നു തെളിയിച്ചുവല്ലോ.

വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തെ അംഗീകരിക്കാം. എന്നാൽ യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പരസ്പരബഹുമാനവും വിട്ടുവീഴ്ചകളും ആവശ്യമായിവരും. സമൂഹമെന്ന മാദ്ധ്യമത്തിലൂടെ വ്യക്തി വളരുന്നു. പൊതുവായ വളർച്ചയുടെയും പുരോഗതിയുടെയും പാതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു. വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള കിടമത്സരങ്ങൾ അസഹിഷ്ണുതയായും വിദ്വേഷമായും രൂപം കൊള്ളും. അസമത്വങ്ങൾ ഇവയുടെ ദുഷ്യഫലമാണ്. ഇപ്പോഴാണ് ചട്ടങ്ങളുടെയും നിയമങ്ങളുടെയും ആവശ്യകത വ്യക്തമാകുന്നത്.

പക്ഷേ പരിവർത്തനവിധേയമാകുന്ന സമൂഹത്തിൽ കാലത്തിനനുയോജ്യമായ വിധത്തിൽ ചട്ടങ്ങൾക്കു ഭേദഗതികളും അനിവാര്യമത്രെ. തലമുറകൾ വിരുദ്ധങ്ങളായ ആദർശങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുവാനും പരസ്പരം അസഹിഷ്ണുത വച്ചുപുലർത്തുവാനും കാരണം പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിത നിയമങ്ങളുടെ പരിമിതികളാണ്. തങ്ങളുടേതായ ദന്തഗോപുരങ്ങളിലേക്കൊതുങ്ങി പരസ്പരം വിദ്വേഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രവണത സമൂഹത്തിന്റെ ശാപമാണ്.

യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ സാദ്ധ്യമാകുന്നതിനു വ്യക്തികളിൽ അച്ചടക്കബോധം വളരേണ്ടതുണ്ട്. അച്ചടക്കത്തിലൂടെയും സഹകരണത്തിലൂടെയും വ്യക്തികൾ നയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവരുടെ വിവിധങ്ങളായ കഴിവുകൾ സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കും. അച്ചടക്കബോധമുള്ളിടത്തു വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ പരിമിതപ്പെടുകയില്ലേയെന്നുള്ള സന്ദേഹം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. എന്നാൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം മററുള്ളവരെ അടിമകളാക്കുവാനുള്ള അംഗീകാരമല്ല. മാത്രവുമല്ല അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അതു സമൂഹത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കുവാനേ ഉപകരിക്കൂ.

അച്ചടക്കബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നേട്ടങ്ങളുടെ പുതിയ പാത തുറക്കാം. എങ്ങിനെ?

മനുഷ്യന്റെ സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകം വിദ്യാഭ്യാസമാണല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസം അവന്റെ സാമൂഹ്യബോധത്തെയും ജ്ഞാനതൃഷ്ണയെയും ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തിക്കു സ്വന്തം ആദർശങ്ങളോടു നീതി പുലർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ സമൂഹവുമായി സമരസപ്പെടുവാനും, അവനിൽ സ്വാശ്രയബോധത്തോടൊപ്പം അച്ചടക്കം വളർത്തുവാനും വിദ്യാഭ്യാസം വഹിക്കുന്ന പങ്കു വളരെ വ്യാപകമാണ്.

OUR CONTRIBUTORS

N. Ajayakumar

Pius J. Vaikom

Thomas Chakunkal

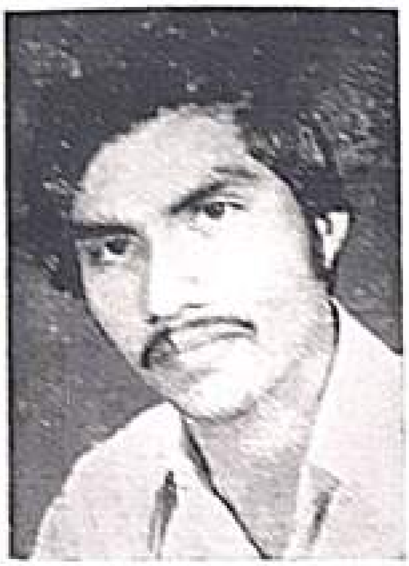

Vayala Chandrasekhar

Babu T. K.

Joy K. M.

Augustine Joseph

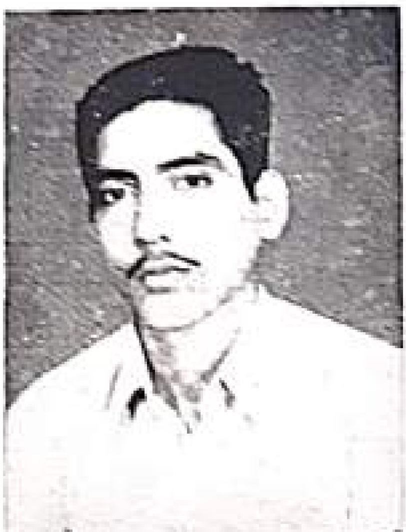

George Mathew

Sajeev A. V.

IN MEMORY OF

Sri. K. M. Kurian
Clerk

Sri. C. K. Varkey
Attender

Sri. K. D. George
Student I D. C. (Economics)

(They Died in the Bus Accident Near Kodaikanal)

ഛത്തർപൂരിൽ ഒരു ശിവരാത്രി

കെ. എം. ചാക്കോ എം. എ.

ഖജുരാഹോ നിശാവസ്ത്രമണിയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഛത്തർപൂരിനുള്ള ബസ്സിൽ കയറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതാണ്ട് 180 കി. മീ. ദൂരെയുള്ള ഝാൻസിയിലാണ്. വീരവനിതയായ ഝാൻസിറാണിയുടെ തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ. ജയന്തി ജനതയിൽ ദില്ലിക്കു പോവുകയായിരുന്ന ഞങ്ങൾ, ശ്രീ കെ. വി. കുര്യൻ സാറും ഞാനും, അന്നു വെളുപ്പിന് യാത്ര 'ബ്രേക്ക്' ചെയ്ത് ഝാൻസിയിലിറങ്ങിയതാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമര ചരിത്രത്തിലെ രോമാഞ്ചജനകമായ സംഭവങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യം വഹിച്ച ഝാൻസിക്കോട്ടയും ഉത്തരേന്ത്യൻ ശില്പ കലയുടെ ഉത്തമനിദർശനമെന്നു വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന ഖജുരാഹോ ക്ഷേത്ര ശില്പങ്ങളും കണ്ടിട്ടു പോവുകയായിരുന്നു ലക്ഷ്യം.

ഉത്തർപ്രദേശിലാണ് ഝാൻസി. ഖജുരാഹോ മധ്യപ്രദേശിലും. നേരെ കിഴക്കോട്ടു പോകുന്ന റോഡിൽ ഇരു സ്ഥാനങ്ങളുടെയും അതിർത്തികൾ ഒളിച്ചുകളിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ഖജുരാഹോയിലെത്തിയപ്പോൾ പകൽ കഴിയാറായിരുന്നു. 4. 30 p. m. ക്ഷേത്രസമൂഹങ്ങളും അവയുടെ ഭിത്തികളിലെ ശിലാശില്പങ്ങളും ഓടിനടന്നു കണ്ടിട്ട് 7 മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഖജുരാഹോ വിടുകയാണുണ്ടായത്. ഝാൻസിക്ക് ഇനി നേരിട്ടു ബസ്സില്ല. ഛത്തർപൂരിൽ എത്തിക്കിട്ടിയാൽ രാത്രിയിൽത്തന്നെ അവിടെനിന്ന് ഝാൻസിക്ക് വണ്ടി കിട്ടിയേക്കുമെന്ന നേരിയ പ്രതീക്ഷയിലാണ് ധൃതിയിൽ ഞങ്ങൾ ഖജുരാഹോ വിട്ടത്. മടങ്ങിയെത്തിയിട്ടുവേണം ഝാൻസി കാണാൻ.

ഖജുരാഹോ വലിയൊരു കടങ്കഥയായി തോന്നി. രണ്ടുമൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിലായി കൂണുകളെപ്പോലെ കൂട്ടം കൂടി നിൽക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങൾ. അവ പണുതിരിക്കുന്ന കല്ലുകളത്രയും ശില്പവേലകൊണ്ടലംകൃതമാണ്. ഭിത്തികളുടെ അകവും പുറവും മാത്രമല്ല തറക്കല്ലുകളുടെ പുറവും കല്പടവുകളുടെ പാർശ്വങ്ങളും വരെ കൊത്തുപണികൾകൊണ്ടു നിറച്ചിരിക്കുന്നു. കലാസ്പർശമേല്ക്കാത്ത ഒരു കല്ലുപോലും കാണാൻ കിട്ടുകയില്ല. തികഞ്ഞ കലാഭംഗി തുളുമ്പി നില്ക്കുന്ന ഈ ശിലാശില്പങ്ങളിൽ ഭാരതീയ പുരാണങ്ങളിലെ ഒട്ടേറെ രംഗങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണലീലകൾ, ദേവീദേവന്മാരുടെ കഥകൾ, യക്ഷകിന്നരന്മാർ, അപ്സരസ്സുകൾ— എല്ലാം കല്ലുകളിൽ ജീവൻ തുടിച്ചുനില്ക്കുന്നു. രതി ചിത്രീകരണങ്ങളാണേറിയ പങ്കും. വിവിധ പോസുകളിലുള്ള രതിക്രീഡകളും ശൃംഗാരലീലകളും— മനുഷ്യരും തിര്യക്കുകളുമുൾപ്പെടുന്നവ— കൊണ്ട് ആരാധനസ്ഥലം അലങ്കരിച്ചതിന്റെ പൊരുൾ എന്താണാവോ? സ്ത്രീപുരുഷസംയോഗത്തെ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവുമായുള്ള ലയനത്തിന്റെ പ്രതീ

കലയായും രതിയെ ഈശ്വരാരാധനയുടെ ഒരു മാർഗ്ഗമായും കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഭാരതീയ ദർശനവുമായി വേണ്ടത്ര പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സാധാരണ സന്ദർശകൻ പച്ചയായ ഈ അശ്ലീല ചിത്രീകരണത്തിനു മുമ്പിൽ തലയിൽ കൈവച്ചു നിന്നുപോയേക്കാം. ഇതു കലയുടെ വ്യഭിചാരമാണെന്നയാൾക്കു തോന്നിയാൽ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല.

പത്തു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് മധ്യഭാരതം ഭരിച്ചിരുന്ന ചന്ദേല രാജവംശക്കാർ നിർമ്മിച്ചതെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഹിന്ദു, ബുദ്ധ, ജൈന ശില്പ മാതൃകകളുടെ ഒരു വിചിത്ര സമ്മേളനമാണ്. ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാൽ ദീർഘകാലം വിസ്മൃതമായി കിടന്നു ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾ. ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചെറിയ പട്ടണമൊഴിച്ചാൽ ചുററുമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ വിജനമായ കുററിക്കാടുകളാണിന്നും.

റോഡിനിരുപുറവും നീണ്ടുപരന്നു കിടക്കുന്ന ഇരുട്ട്. ഖജുരാഹോയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ വഴിനീളെക്കണ്ട ചോലവൃക്ഷങ്ങൾ- വേപ്പും, മാവും, പുളിയും- സന്ധ്യയായതോടെ ഉറക്കം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വല്ലപ്പോഴും കടന്നുപോകുന്ന ചെറു പട്ടണങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളുമൊഴിച്ചാൽ പിന്നെ വിജനമായ മൈതാനഭൂമികൾ. പിത്തശൂലപിടിച്ച കുററിക്കാടുകൾ. വിന്ധ്യനിൽനിന്നുത്ഭവിച്ച് യമുനയെ ലക്ഷ്യമാക്കി വടക്കോട്ടൊഴുകുന്ന ബൈറ്വാ, ധാലൻ, കെൻ തുടങ്ങിയ നദികൾ വിചാരിച്ചാൽ ഈ വിസ്തൃത ഭൂഭാഗങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ ദാഹജലം നൽകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ആശ്രയിക്കാൻ വയ്യാത്ത മഴ മാത്രമാണ് കൃഷികൾക്കാശ്രയം. ഗംഗാ കാവേരി കനാൽ പോലുള്ള വൻ പദ്ധതികൾ യാഥാർത്ഥ്യമായാൽ ഈ തരിശുഭൂമികളിലെല്ലാം സമൃദ്ധിയുടെ കതിരുകൾ വിളയുമായിരിക്കും.

ഒന്നര മണിക്കൂർ കൊണ്ട് ഛത്തർപൂരിൽ ഓടിക്കിതച്ചെത്തി. ഒരു വണ്ടിയേ ഇനി ഝാൻസിയിലേക്കുള്ളു. 12 മണിക്കുള്ള ഗ്വാളിയർ എക്സ്പ്രസ്. കിഴക്ക് റീവായിൽനിന്നു വരുന്ന ദീർഘദൂര എക്സ്പ്രസാണ്. ആ ബസ് കിട്ടിയാൽ രാവിലെ 4 മണിയോടുകൂടി ഝാൻസിയിലെത്താം. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ 5. 30 നേ വണ്ടിയുള്ളു.

9 മണിയായതേ ഉള്ളു. അത്താഴം കഴിച്ചിട്ടു മററു കാര്യം. ബസ്ററാൻഡിനടുത്തുള്ള 'പഞ്ചാബി ഹോട്ടലു'മായി ഉച്ചയ്ക്കു ശാപ്പാടുകഴിച്ച ബന്ധമുണ്ട്. ബസ്സ്ററാൻഡിലൂടെ നടന്ന് പുറത്തുകടക്കുന്ന കാര്യമോർത്തപ്പോൾ മനംപുരട്ടലുണ്ടായി. അവിടം മുഴുവൻ 101 ആവർത്തിച്ച ചെളിക്കുഴമ്പ് കെട്ടിക്കിടക്കുകയാണ്. ചുററുപാടും വീഴുന്ന മഴവെള്ളമെല്ലാം ഒഴുകിക്കൂടുന്നത് ബസ്സ്ററാൻഡിലാണ്. വരികയും പോകുകയും ചെയ്യുന്ന വണ്ടികൾ ചെളിക്കുഴമ്പ് അരച്ചുചാലിക്കുന്നു.

പഞ്ചാബി ഹോട്ടലിലെത്തി. ചപ്പാത്തി ഓർഡർ ചെയ്തു. കറിയെന്താണെന്ന് പയ്യനോടന്വേഷിച്ചു.

''മട്ടൺ, മുർഗ്ഗി, വെജിററബിൾ കറി,....'' പയ്യന്റെ ലിസ്ററ്.

''മുർഗ്ഗിയോ? അതെന്തുസാധനം''? ഞങ്ങൾ ഇതിനകം വലിയ ഹിന്ദി പണ്ഡിതന്മാരായി കഴിഞ്ഞിരു

ന്നെങ്കിലും മുർഗ്ഗി എന്തെന്ന് പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മകിട്ടിയില്ല.

''അത്... മുട്ടയിടുന്ന സാധനം.'' പയ്യൻ വിശദീകരിച്ചു.

ആനച്ചുവടൻ ചപ്പാത്തിയും ചിക്കൻ കറിയും കഴിച്ച്, മുകളിൽ ചായയുമൊഴിച്ച്, ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ബസ് സ്റ്റാൻഡിലേക്കു നടന്നു. വണ്ടിയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അന്വേഷണം നടത്തി. വണ്ടി ചിലപ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നുവരാമെന്നു ചിലർ. വന്നാലും സീറ്റു കിട്ടാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നു മറ്റു ചിലർ. ഞങ്ങൾക്ക് അങ്കലാപ്പായി.

അപ്പോൾ മറ്റൊരു വഴി തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. 10½ മണിക്ക് ഒരു ട്രെയിനുണ്ട്; ഹർബാൽപൂരിലെത്താം. അവിടെനിന്ന് ഝാൻസിക്ക് അധികദൂരമില്ല.

ഹർബാൽപൂരിനു പോകണമോ? അതോ അനിശ്ചിതമായ ഗ്വാളിയർ എക്സ്പ്രസിനു കാക്കണമോ?

സമയം ധാരാളമുള്ളതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അതേപ്പറ്റി ഒരു ഡിബേറ്റുതന്നെ നടത്തി. അവസാനം ട്രെയിനിന് പോകാമെന്നുള്ള പ്രമേയം പിൻവലിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു പരിചയവുമില്ലാത്ത ഹർബാൽപൂർ; പോരെങ്കിൽ രാത്രിയും. ഇതായിരുന്നു സുഹൃത്തിന്റെ വാദം.

രാത്രിയുടെ നീണ്ട യാമങ്ങൾ തപസ്സിരുന്നാലേ എക്സ്പ്രസ് ദർശനമരുളുകയുള്ളൂ.

ബസുകൾ പാർക്കുചെയ്യുന്ന ചെളിക്കുളത്തിനു നടുവിൽ ഒരു ദ്വീപുപോലെ വെയിറ്റിംഗ് ഷെഡ്. പുറമേ തിരക്കുള്ള കച്ചവട സ്റ്റാളുകളുടെ വലയം. പകൽ മുഴുവൻ ബസ്സുകൾ നുരച്ചു നടന്ന സ്റ്റാൻഡിൽ ഇപ്പോൾ വല്ലപ്പോഴുമേ ഒരു വണ്ടി വന്നു പോകുന്നുള്ളൂ.

സാഗർ, സാറ്റ്നാ പന്നാ, ഖജുരാഹോ, മൗറാണിപ്പൂർ, ഝാൻസി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കാണ് ഇവിടെനിന്നുള്ള ബസ്സുകളധികവും. നല്ല കണ്ടീഷനിലുള്ള വണ്ടികൾ. ഫാനും റേഡിയോയും ഉള്ള ബസ്സുകൾ ചുരുക്കമല്ല. ചാർജ്ജ് താരതമ്യേന കൂടുതലാണെന്നുമാത്രം.

''നിങ്ങൾ എവിടെപ്പോകാനുള്ളവരാണ്''

എന്ത്? മധ്യപ്രദേശിന്റെ ഈ കോണിൽ ഒരു മലയാളി! ആയാൾ ഞങ്ങളിരുന്ന ബെഞ്ചിന്റെ അറ്റത്തിരുന്നു. മെലിഞ്ഞു കിളരമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. സ്വദേശം ചെങ്ങന്നൂരാണ്. മധ്യപ്രദേശിൽ വന്നിട്ട് ഏതാനും വർഷങ്ങളായി. പോലീസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലാണ്. (ഇപ്പോൾ മഫ്ത്തിയാണ് വേഷം).

ഞങ്ങൾ കുറേസമയം സംസാരിച്ചിരുന്നു.

''ഇവിടെയൊക്കെ രാത്രിയിൽ വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. നേരം വെളുക്കുമ്പോൾ പണം മാത്രമല്ല ചിലപ്പോൾ തലയും കണ്ടില്ലെന്നു വരും'' ആയാൾ പറഞ്ഞു.

കാടൻമാരാണ്; എന്തിനും മടിക്കാത്തവർ. പട്ടാപ്പകൽ പോലും പിടിച്ചുപറിക്കാനും കൊല്ലാനും മടിയില്ല. കേരളത്തിൽ നിന്നെത്തുന്ന കാണാൻ കൊള്ളാവുന്ന നേഴ്സുമാരും മറ്റും എപ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടാണ് കഴിയുന്നത്.... ഇതാണ് ആയാൾ തന്ന ചിത്രം. ചമ്പൽക്കാടുകളുടെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളാണല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ആയാൾ പറഞ്ഞതിൽ കുറേ വാസ്തവം കാണുമെന്നു തോന്നി.

ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ പട്ടണങ്ങൾ ജനബഹുലവും ഗ്രാമങ്ങൾ പ്രായേണ വിജനവുമാണ്. ബസ്സിനോടു വലിയ മമതയൊന്നുമില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ പട്ടണങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഒഴുകുന്നു. അവിടെ എന്തെങ്കിലും ജീവിതമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തുന്നു.

അന്നുച്ചയ്ക്ക് ബസ്സ്സ്റ്റാൻഡിൽവച്ചു കണ്ട ഒരു ദൃശ്യം ഓർമ്മ വരുന്നു. ഒരുന്തുവണ്ടിയിൽ പത്തിരുപതു പൊതിച്ച തേങ്ങയുമായി ഒരുവൻ കച്ചവടം നടത്തുന്നു. പൊട്ടിച്ച ഒന്നുരണ്ടു തേങ്ങയുമുണ്ട്. ''നാരിയൽ....... ലംബാ മോട്ടാ നാരിയൽ.......'' എന്നൊക്കെ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് 50 ഗ്രാം തേങ്ങ തൂക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു കണ്ടു. ഒരുചെറിയ തേങ്ങാക്കൊത്ത്. വില 40 പൈസാ!

10 മണിയോടുകൂടി സുഹൃത്ത് പിരിഞ്ഞു.

മൂന്നു ദിവസമായി തുടർച്ചയായി യാത്രയായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു വല്ലാത്ത ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇരുന്നാൽ ഉറങ്ങിപ്പോകും. വെയ്റ്റിംഗ് ഷെഡ്ഡിന്റെ ഓരത്തുള്ള ബുക്കിംഗ് ഓഫീസ് അടച്ചുകഴിഞ്ഞു. മാറാലപിടിച്ച മേൽക്കൂരയിൽ മുനിഞ്ഞു കത്തുന്ന രണ്ടു മൂന്നു ബൾബുകളിൽ നിന്നുള്ള പ്രകാശമേ ഇപ്പോഴുള്ളു. പകൽ മുഴുവൻ വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിൽ അവിടെ ഓളംവെട്ടിയിരുന്ന ജനത്തിരക്ക് വാർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. പിച്ചക്കാരുടെ വിശ്രമസങ്കേതമാണിപ്പോഴവിടം. ആണും, പെണ്ണും, കുട്ടികളും, പ്രായംചെന്നവരും തറയിൽ അടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഉടുചേലകൊണ്ട് തലയടക്കം മൂടിപ്പുതച്ച പെണ്ണുങ്ങൾ; അവരുടെ മാറോടു ചേർന്നു കിടക്കുന്ന അഴുക്കുപിടിച്ച കുട്ടികൾ; കീറ മാറാപ്പുകൾ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുറങ്ങുന്ന വൃദ്ധന്മാരും, വൃദ്ധകളും. ഒരു കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിലെന്നപോലെ അവരുടെ മങ്ങിയ രൂപങ്ങൾ വെയ്റ്റിംഗ് ഷെഡ്ഡിലെങ്ങും തലങ്ങും വിലങ്ങും ചിതറിക്കിടന്നു.

വെയ്റ്റിംഗ് ഷെഡ്ഡിന്റെ മൂലയിൽ കിടന്ന ഒരു വലിയ പെട്ടിമേൽ ഞങ്ങൾ ആസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടെ ചായ കുടിക്കാനോ മറ്റോ ഒരാൾ പുറത്തേക്കു പോകുമ്പോൾ മറ്റെയാൾ സൂട്ട്കേയ്സിനു കാവലിരുന്നു.

അവിടെയുമിവിടെയും തൂങ്ങിനിന്ന യാത്രക്കാരുടെ എണ്ണം ഓരോ വണ്ടിയും വന്നു പോകുമ്പോൾ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഉറക്കം കൺപോളകളിൽ കനംതൂക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഉറങ്ങാൻ പാടില്ല. ഉണരുമ്പോൾ തല കണ്ടില്ലെന്നു വരാം. കുറഞ്ഞപക്ഷം സൂട്ട്കേസെങ്കിലും കാണുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്.

ഉറക്കത്തിന്റെ ആക്രമണം ചെറുത്തുനില്ക്കാൻ വയ്യെന്നായപ്പോൾ ഞങ്ങളൊരു തീരുമാനമെടുത്തു: ഷിഫ്റ്റുവച്ചുറങ്ങുക. ആദ്യമുറങ്ങാൻ കൃഷ്ണൻ സാർ എന്നെ അനുവദിച്ചു. സാറുകാവലിരുന്നുകൊള്ളും. എത്ര സമയം വേണമെങ്കിലും ഉറങ്ങാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കും.

സൂട്ട്കേയ്സിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് പെട്ടിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ കിടന്നു. ഉറങ്ങിയിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതാവും ശരി. ഒന്നു മയങ്ങി. കുറേക്ക

ഴിഞ്ഞ് കണ്ണുതുറന്നു നോക്കുമ്പോൾ മഹർഷിയെപ്പോലെ കണ്ണുകളടച്ച് ഭാഗവതരെപ്പോലെ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു കാവൽക്കാരൻ!

മനസ്സു സന്നദ്ധം; ശരീരം ബലഹീനം.

ഉറങ്ങാനുള്ള പദ്ധതി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

വല്ലപ്പോഴും ഒരു വണ്ടി വന്നാൽ പിടച്ചെഴുന്നേറ്റുപോയി നോക്കും.

12 മണി കഴിഞ്ഞിട്ടും ഗ്വാളിയർ എക്സ്പ്രസ് വന്നില്ല. ഇനി വണ്ടി ഇല്ലെന്നു വരുമോ?

അടുത്തുള്ള കടയിൽ പോയി വീണ്ടും അന്വേഷണം നടത്തി. ചിലപ്പോൾ ഒരുമണിയൊക്കെയാകുംപോലും വണ്ടി വരുമ്പോൾ. റീവായിൽനിന്നെത്തണ്ടേ?

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും പെട്ടിപ്പുറത്തേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങി.

ഒരുമണി കഴിഞ്ഞു. പ്രതീക്ഷകൾ മരിച്ചുവീണു.

''ട്രെയിനിനു പോകാമായിരുന്നു''

''ഒരു മുറിയെടുത്ത് കിടന്നുറങ്ങാമായിരുന്നു''.

''ഉറങ്ങാനോ? അതേതായാലും വേണ്ട''.

ഒന്നരമണിയോടടുത്തു. ചുറ്റുപാടും ഒരു ചലനം. ആളുകൾ എന്തിനോ തയ്യാറെടുക്കുന്നതുപോലെ.

സ്റ്റാൻഡിൽ ഒരു ബസ് ലാൻഡുചെയ്തു. ഗ്വാളിയർ എക്സ്പ്രസ്!

എവിടെനിന്നൊക്കെയോ ചാടിവന്ന പത്തിരുപതു യാത്രക്കാർ ബസ്സിനെ പൊതിഞ്ഞു.

ബസ്സിൽ നിറയെ യാത്രക്കാരുണ്ടായിരുന്നു.

''ആരും കേറണ്ട, സീറ്റില്ല''.കണ്ടക്ടരുടെ പ്രഖ്യാപനം.

പക്ഷേ ആളുകൾ തിക്കിക്കയറി. ക്ഷുഭിതനായ കണ്ടക്ടർ എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അടിയന്തിരാവസ്ഥയായതുകൊണ്ട് ഓവർലോഡു പാടില്ലെന്ന് അയാളുടെ വാദം. അടിയന്തിരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാപിച്ചത് താനാണെന്ന ഭാവത്തിലാണ് അയാളുടെ നില്പ്.

കയറിയവർ അയാളെ ശപിച്ചുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി.

ഞങ്ങൾ കണ്ടക്ടരോട് ഒരു സ്വകാര്യനിവേദനം നടത്തിനോക്കി: ദൂരെ കേരളത്തിൽ നിന്നു വരുന്നവരാണ്. രാവിലെ ഝാൻസിയിലെത്തേണ്ട അത്യാവശ്യമുണ്ട്. ദയവുചെയ്ത് എങ്ങിനെയെങ്കിലും ..... ഇംഗ്ലീഷ് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത കണ്ടക്ടർ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. 'No Seat'

ഞങ്ങളിറങ്ങി. വാതിലടഞ്ഞു. വണ്ടി നീങ്ങി.

നിരാശരായ യാത്രക്കാരുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള പിരാക്കും ശകാരവിമർശനങ്ങളും കുറേനേരത്തേയ്ക്കു തുടർന്നു. പിന്നെ എല്ലാം ശാന്തം.

ഞങ്ങളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകളും പദ്ധതികളുമെല്ലാം തകർന്നിരിക്കുന്നു. നേരം വെളുക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും ഝാൻസിയിലെത്താൻ എന്തു വഴി? ചിറകുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

ഒരു കപ്പു ചായയിൽ ഞങ്ങളുടെ ദുഃഖം അലിഞ്ഞുചേരട്ടെ.

തൊപ്പിയും താടിയുമുള്ള ഒരു മുസ്ലീം വൃദ്ധന്റെ ചായക്കട സ്ററാൻഡിനരികെയുണ്ട്. ചായ ഓർഡർ ചെയ്തിട്ട് ഞങ്ങൾ അകത്തുകയറി. കയ്യുള്ള രണ്ടു കസേരകളും ഏതാനും ബെഞ്ചും ഡസ്ക്കുമാണ് കടയിലുള്ളത്. മൂലയിൽ ഒരു പയ്യനുറങ്ങുന്നു. കടയിൽ മററാരുമില്ല. വൃദ്ധൻ ചായയുണ്ടാക്കുന്നതും നോക്കി കസേരയിലിരുന്നു.

രണ്ടു ചായയ്ക്കുള്ള പാലും പഞ്ചസാരയും തേയിലയുമിട്ട് സോസ്പാൻ പോലുള്ള ഒരു ലോഹപ്പാത്രം അടുപ്പിൽ വയ്ക്കുന്നു. അടുപ്പിലെ കനൽ ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾ പാത്രത്തിലെ ചായ തിളയ്ക്കുന്നു. ചായ രണ്ടു കപ്പിലാക്കി ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിട്ട് വൃദ്ധൻ അന്വേഷിക്കുന്നു: ''ഇനിയെന്തെങ്കിലും. . . . ?''

''ഒന്നും വേണ്ട''.

സമോവറിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന (ചൂടു)വെള്ളത്തിൽ ചായസഞ്ചിപിഴിഞ്ഞ് ചായയുണ്ടാക്കുന്ന വിദ്യ ഇവർക്കജ്ഞാതമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു കപ്പു ചായയെടുക്കണമെങ്കിലും അതിനുള്ള തേയിലയും പഞ്ചസാരയും പാലും അടുപ്പത്തുവച്ച് അപ്പോൾ തിളപ്പിച്ചെടുക്കുകയാണ് ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. ചായയാണ് പ്രധാനം. കാപ്പിക്കു പ്രചാരം നന്നേ കുറയും. കൂടുതൽ മധുരം ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചായയുടെ രുചി അറിയാൻ സാധിക്കാറില്ല.

ഗ്വാളിയർ ബസ്സിന് പോകാൻ സാധിക്കാത്തവരാണ് ഞങ്ങളെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചു: ''സാരമില്ല 5ക്കു ഝാൻസി ബസ്സുണ്ടല്ലോ''.

ചായ കുടിച്ചതിന്റെ ബലത്തിൽ ഞങ്ങൾ വൃദ്ധന്റെ കസേരയിൽ തന്നെയിരുന്നു—സിൻബാദിന്റെ തോളിൽ കയറിയ കടൽമനുഷ്യനെപ്പോലെ. ഇടയ്ക്കിടെ ഒന്നു മയങ്ങിയും ഉണരുമ്പോൾ ഓരോ ചായ കുടിച്ചും രാത്രിയുടെ അവസാനയാമങ്ങളിലൂടെ ഞങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. അപരിചിതമായ ആ പട്ടണത്തിൽ, അവശമായ ആ രാത്രിയിൽ, കാക്കായുടെ കസേര ഞങ്ങൾക്ക് വലിയ അനുഗ്രഹമായിരുന്നു.

5 മണിയായപ്പോൾ വൃദ്ധൻ നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. ഉറങ്ങിക്കിടന്ന പയ്യനെ ഉണർത്തി തന്റെ സ്ഥാനത്തിരുത്തി. ''വണ്ടിക്കു സമയമായിവരുന്നു.'' ഞങ്ങൾക്ക് അറിയിപ്പുതന്നു. എന്നിട്ട് എങ്ങോട്ടോ പോകുന്നതു കണ്ടു. ഈ രാത്രിയിൽ ഞങ്ങൾക്കഭയം തന്ന നല്ല മനുഷ്യാ നന്ദി.

ഒരു ചായയും കൂടി കുടിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ ബസ്സ്ററാൻഡിലിറങ്ങി നോക്കി. ഝാൻസിക്കുള്ള വണ്ടി പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

आज भारत की भीषण समस्या

हर एक राष्ट्र को एक या दूसरी तरह की समस्याएँ का सामना करना पड़ता है और इन समस्याएँ समाधान करना पड़ता है। भारत में अनेक समस्याएँ हैं। इन में मुख्य, शासकों को शिरोव्यथा पैदाकरनेवाली समस्या, बेकारी ही है। बेकारी की समस्या भारत में बड़ी भीषण है।

बेकारी का मुख्य कारण जीविकोपार्जन के लायक काम नहीं पाता है। बेकारी लोगों में असन्तोष पैदा करती है। यह समाज में चोरी वेश्यावृत्ति आदि को प्रोत्साहित करती है।

भारत में यह समस्या बड़ा भीषण रूप धारण करती जा रही है। अब हम इस ज्वलन्त समस्या के कारणों का विश्लेषण करेंगे। वर्तमान जनसंख्या ही भारत की बेकारी का मुख्य कारण है। सरकार कितने नये उद्योग–धन्धों का प्रबन्ध करे, जनसंख्या इस प्रयत्न को बेकार बनाती है और बेकारों की संख्या बढ़ती ही जाती है। शिक्षा क्षेत्र, व्यापार क्षेत्र, कारिगिरी के क्षेत्र आदि अंग्रेजी शासकों के हाथों में पड़े थे। इसलिए भारत में अनेक बेकार बनाये गये।

हमारे देश में आलस्य बहुत है। इस आलस्य के कारण हम दरिद्र हो गये। इस आलस्य बेकारी के कारण हुआ है। बेकारी देश को, शासकों को, पुलीस को भी भीषण समस्या बनी है।

संगठित मजदूर छोटी मोटी बातों को लेकर मालिकों को परेशान करते हैं। इस कारण से मालिक मजदूरों को शंका की दृष्टि से देखते हैं और नया धन्धा शुरू नहीं करते हैं। भारत में शिक्षित लोगों की संख्या का प्रतिशत बहुत कम है और इन शिक्षितों में भी बहुसंख्यक लोग बेकार ही घूम रहे हैं।

भारत भी गरीब देशों में है। इस भूमि में अनन्त धातुसंपत्ति है। वन में असंख्य वृक्ष और औषधियाँ हैं। भारत की वन संपत्ति ठीक से उपयोग करेंगे तो यहाँ की बेकारी और अकाल दूर करने केलिए यह पर्याप्त होगी। अनुपजाऊ भूमि विशाल में पड़ी है। बुद्धिमान और कर्मशील लोगों की संख्या भी कम नहीं है। इस प्रकार का यह संपन्न देश आज अपने आहार केलिए विदेशी सहायता माँगता है। यहाँ लोगों के जीवनस्तर बिलकुल निम्न है। भारत के अधिकांश लोग गरीब, बेकार बनकर घूमते हैं।

औद्योगीकरण के अभाव से देश अविकसित रहता है। औद्योगीकरण से बहुत लाभ है। लोगों को कोई न कोई काम करने का अवसर मिलता है और वे बेकार जीवन नहीं बिताते हैं। बुद्धिमान लोग प्राकृतिक चीजों के नये नये रूप में उपयोग का आविष्कार करते हैं, चीजें बड़ी मात्र में पैदा करने से निर्यात बढ़ता है और देश और देशवासी संपन्न हो जाते हैं। लोगों का जीवनस्तर बढ़ता है। लोगों केलिए जीवन भार रूप नहीं बनता है। देश में शान्ति और सन्तोष छा जाते हैं।

अंग्रेजी लोगों ने अपने शासन कार्य केलिए यहाँ एक शिक्षा ढंग बनाया। आज यह पुस्तकीय शिक्षा चलती है इसके स्थान पर उद्योग धन्धों की शिक्षा देने से शिक्षित एक या दूसरा काम कर सकेंगे।

सभी भारतीयों को अपनी रुचि और शक्ति के

SAJEEV A. V.
II P. D. C.

अनुसार कोई न कोई उद्योग करना चाहिए। इसलिए लोगों को तदनुकूल शिक्षा भी मिलनी चाहिये। घरेलू उद्योग धन्धों का प्रोत्साहन मिलना चाहिए।

सरकार को और जनता को बेकारी दूर करने में सम्मलित प्रयत्न करना चाहिए। जनता को भी इस विषय में कुछ कर्तव्य है। वह एक ही जगह दो तीन कामों में कुशलता प्राप्त करे। अपना आलस्य छोड़कर नौकरी केलिए दूसरे का मुख ताकना छोड़कर स्वयं कोई काम शुरू करे और इस विषय में सरकार जो सहायता करती है उससे पूरा लाभ उठायें। इस प्रकार सरकार और जनता के परस्परिक सहयोग से ही इस भीषण समस्या का थोड़ा हल हो सकता है। सरकार की जनसंख्या घटाने के परिवार नियोजन में लोगों को सहयोग करना चाहिए।

स्कूलों और कालेजों में पुस्तकीय शिक्षा के साथ उद्योग धन्धों की शिक्षा भी देनी चाहिए और इसके साथ बेकारी के कारण और भविष्य फल आदि विद्यार्थियों को पढ़ाना चाहिए। स्त्रियों को घर के काम के साथ ही छोटी छोटी और उपयोगी चीजें बनाने की शिक्षा देनी चाहिए। ऐसा करने से भारत से बेकारी दूर हो जायेगी। लोग आलस्य छोड़कर काम करने लगेंगे; उनका जीवनस्तर बढ़ जायेगा वे सुखशान्ति पूर्ण जीवन बितायेंगे। देश भी संपन्न और सुरक्षित बन जायेगा।

जय भारत